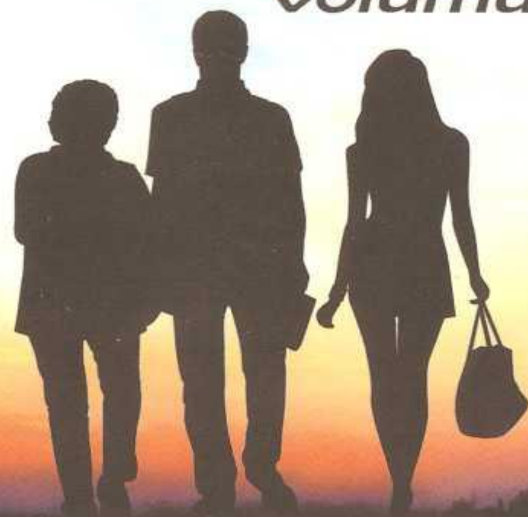
Silviu Iliuță

Cronicile unui Bărbat

volumul II

După lungi căutări, după multe sugestii extrem de bune din partea voastră, a cititorilor, după nopți nedormite în care gândurile nu-mi dădeau pace, după multe miștouri făcute de prieteni în legătură cu negăsirea unui titlu câtuși de puțin bun ...

AM GĂSIT UN TITLU ce va da numele trilogiei!

Pe bune, chiar l-am găsit!

Știu că deja l-ați văzut, însă îl spun și eu aici
- CRONICILE UNUI BĂRBAT.

Și uite că goana nebună a luat sfârșit, că binele a învins răul, că s-au aliniat astrele și pentru mine!

Lectură plăcută!

Cronicile unui bărbat
- Am găsit un titlu -

Silviu Iliuţă

Cronicile unui bărbat
Am găsit un titlu

Ediţie revizuită de
Caragea Ruxandra – Anamaria

Bookzone.ro
BUCUREŞTI 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ILIUŢĂ, SILVIU
Am găsit un titlu/Silviu Iliuţă — Bucureşti:
Bookzone, 2017
ISBN 978 – 606 – 94430 – 1 – 9

821.135.1

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.65
office@bookzone.ro

Editor: Isabela Elena Ivan
Grafică: Bogdan Ionuţ Gurău
Desene: Bogdan Ionuţ Gurău
Irina Chislischi

„Cronicile unui bărbat”.
Silviu Iliuţă – Bucureşti, 2017
ISBN: 978 – 606 – 94430 – 1 – 9

© Bookzone
© Silviu Iliuţă

„Aici ar trebui să fie câteva gânduri ale unui mare înţelept. O frază care să îţi schimbe viaţa, pe care să o postezi pe Facebook şi pe care să o ai zilnic în suflet. Un citat memorabil, scris cu bold şi italic”

Nu e.

Aş vrea să încep prin a le mulţumi celor care mi-au cumpărat prima mâzgălitură. A fost fulminant! Un tiraj magnific de cincisprezece cărţi. Chiar dacă aici intră şi şapte cărţi date cadou, iar patru cumpărători au fost din familie. N-au plătit, dar sunt sigur că se vor revanşa într-o zi.

În fine, aş vrea să le mulţumesc din inimă celor patru cumpărători. Vă sunt sincer recunoscător şi voi încerca să mâzgălesc această a doua carte pentru voi.

A, să nu uit: din prima mai am patru bucăţi la vânzare. Aştept comenzi.

CAPITOLUL I

La patruzeci şi puţin de ani, eşti fix la jumătate. Nedefinit. Prea tânăr pentru a plânge sau râde la amintiri. Şi prea bătrân ca să nu ai mii de amintiri la care să îţi vină să plângi sau să râzi.

La patruzeci de ani, eşti jumătate armăsar, jumătate mârţoagă. Nu aş vrea să spun care jumătate îmbătrâneşte mai repede, asta diferă de la om la om. Deşi în mintea ta te crezi încă un armăsar, copiii încep să te vadă că pe o mârţoagă. E dubios. Cea mai tristă zi de până acum a vieţii mele, în ceea ce priveşte vârsta, a fost acum câteva veri când urcam într-un lift cu o fată superbă.

Cam douăzeci şi ceva de ani, mirosind extraordinar, împrăştiind miros de primăvară, ca în reclamele proaste la detergent. Bucle blonde, manechin pe orice podium al lumii, dar nu din ăla costeliv şi ofilit. Picioare până la cer, terminate cu doi norişori perfecţi care se întrezăresc prin fusta scurtă şi mulată, şi ochi de căprioară flămândă. Asta în cazul în care ar exista căprioare cu ochi verzi. Genul cu care ai vrea să stai două ore în lift, apoi să schimbaţi numere de telefon. După care să mai staţi doi ani, în alt lift. În plus, îţi zâmbeşte toată.

— Sărut-mâna, domnule Iliuţă!

Şi te loveşte. Prima lovitură de ciocan vine în moalele capului. Doare.

— Bună.

— Eu sunt fata lui Relu, nu mă recunoaşteţi? Caut un apartament în zonă. Eram mică atunci când ne-am mutat din cartier. Stăteaţi la mansardă, în casa de peste drum, iar eu la blocul de lângă.

A doua lovitură este direct în moalele celuilalt cap. Tare, drept la ţintă. Brusc, îţi dai seama că, oricât de armăsar te-ai crede, ai patruzeci de ani de istorie în spate. Pruncii pe care îi vedeai acum aproape douăzeci de ani au intrat la facultate şi îţi zic „Sărut-mâna, nenea”?

La mijlocul vieţii, eşti pierdut în spaţiu. Tu tot mai speri că într-o zi o să te trezeşti şi cineva îţi va spune că ai zece ani. Şi că treaba asta cu îmbătrânirea a fost o glumă proastă, iar mama te strigă chiar acum: „Grăbeşte-te că întârzii la ora de mate!”

— Mergeaţi în părculeţ cu mine şi cu tata, până să ne mutăm.

— În părculeţul din spate?

— Da! îmi cam plăcea să mănânc nisip.

— Ţi-a prins bine la creştere…

— V-aţi amintit? Mai ştiţi? Ce mai face tanti Amy?

Asta a fost a treia lovitură. Căprioara a lovit drept în suflet, cu cel mai ascuţit cuţit care s-a inventat vreodată: cuvântul.

— E bine. Hai pe la noi, o să se bucure să te vadă!

— Vin! Cum să nu! Ce îmi plăcea când mă dădeaţi în leagăn!

Realizezi că ai devenit un pervers atunci când începi să

ai fantezii cu fete pe care le ştii de când erau embrioni. Subconştientul tău îţi spune că mai ai maximum zece – cincisprezece ani de erecţie în viaţa asta şi te îndeamnă să acţionezi până nu e prea târziu. *Ultima şansă, fraiere!*

La patruzeci de ani, îţi dai seama că momentul în care erai în scutec este la egală distanţă în timp cu momentul în care vei fi în scutec. Şi mintea ta face, fără să vrei, primul pas spre *Ce bine era pe vremea mea!*

— Hai, intră! Cred că mai avem cacao cu lapte.

*Pi*da mă-sii de viaţă!*

1998. Cum să n-o ceri de nevastă

Prima amintire pe care o extrag din creier, presupunând că aş avea unul, e de când eram însărcinat, din ’98.

— Nu prea sunt copii prin zonă, asta e singura problemă, îi spun bărbatului. Şi, dacă luaţi apartament în bloc, să nu alegeţi ultimul etaj. Plouă în casă şi uneori fac unii grătar pe terasă şi pun muzică până dimineaţă.

Relu are doi metri, o faţă ovală şi o chelie pe care au fost lipite vreo zece fire de păr şi convinse să se opună vântului.

— Soţia mea va face gemeni! mă mândresc. Vom avea două mogâldeţe!

— Aoleu!

— Nu ştim sexul. De ce „aoleu”?

Relu se uită la mine ca la un tâmpit.

— Vezi părul ăsta?

— Păi… Sincer? Nu prea.

— Exact. Înainte de ea, îl aveam.

Îmi arată o zgâtie mică, îmbrăcată într-o rochiță în carouri. Exact când ne uitam la ea, se aruncă pe burtă în singura băltoacă din parc, apoi începe să „înoate” printre mormoloci.

— Înțelegi? Silviu ai zis că te cheamă, nu? Totuși, e bine că faci copii devreme. Eu, la patruzeci, nu prea mai am răbdare să-i cresc. Soția are douăzeci și cinci, noroc cu ea.

— Încep să înțeleg.

— Bine ai venit în club!

Conversația s-a întrerupt în momentul imediat următor din cauza a cincizeci de grame de nisip amestecat cu nămol care, din greșeală, nefiind atente, au ajuns în stomacul fetiței sale.

— Ține tu asta, trebuie să fug la spital!

Și mi-a pus în brațe o tricicletă roz cu mulți ponei strălucitori.

— O să ne omoare mă-sa!

M-a lăsat singur în mijlocul parcului. Cu tricicleta în mână și cu gânduri multe în cap: O *să fiu în stare vreodată să am grijă de un copil?* Cam târziu să îmi pun întrebarea asta. Mai ales că urmează să am doi.

Ai fost vreodată însărcinat? Scuză-mă că întreb așa abrupt și fără menajamente, dar eu am pățit-o.

Acum te-ai uitat din nou pe copertă să vezi dacă ăsta care a scris cartea chiar e băiat, nu? Nu, că n-am poză. Niciodată, dar niciodată, o fată nu este însărcinată de una

singură. Întotdeauna există „VOI”. Voi sunteţi însărcinaţi, tu şi ea.

„Hei, cum vă merge sarcina?” „Hei, cum e, Silviu? Duci greu sarcina? Te-ai umflat ca porcu’?” „Vai de tine, băiete, mai ai şase luni. În ultima, e groaznic, pregăteşte-te!”

Aşadar, când ai comis minunăţia, imediat ce ai hotărât ca barza ta să ajungă în cuibul ei şi să faceţi ouă, se cheamă că ai rămas însărcinat. Fără drept de apel. Rudele mele mă sunau în fiecare zi:

— Dar vomiţi?

— Nu, mătuşă, n-am nici pe dracu’. Amy e însărcinată.

— Amy e femeie, ştie să îşi poarte de grijă. Dar tu? Ai stări ciudate? Nervi? Sex mai faceţi?

Prima perioadă a sarcinii, până pe la două luni, e una romantică. Aia cu lugu-lugu, cu glumiţe despre burtică, cu pus mânuţa pe abdomen şi mângâiat locul de lângă buric unde îşi imaginează bărbaţii că e bebeluşul.

Cea mai grea parte din perioada asta este să îi anunţi părinţii.

În 2017, îi trimiţi tatălui iubitei un mesaj pe Whatsapp sau un SMS. Atunci, prin ’98, era ceva mai greu. Mult mai greu. Chiar trebuia să stai faţă în faţă cu omul ăla şi să îi spui că faci sex cu fata lui şi că vrei să mai faci asta câţiva ani. Cât o să ţină căsnicia.

Ştiţi cum arată moaca unui tată de fată când viitorul ginere îi spune că o vrea de nevastă? El îşi traduce imediat „Vreau să o cer de soţie!” cu „Deja facem sex. O să mai facem sex, mult, posibil cu perversiuni. Şi aş vrea să îmi daţi

permisiunea”.

Domnul Colonel, tatăl iubirii mele, a descins într-o minunată zi de toamnă în micuţa noastră mansardă. Avea exact aerul lui Mihai Viteazul când a intrat în cetatea Alba Iulia.

Călare pe un cal alb, cu spatele drept şi de neclintit, îşi priveşte supuşii şi le mai face din când în când cu mâna.

Cu două zile înainte, am făcut curat, am lustruit tot şi mi-am ascuns chiloţii. Domnul Colonel şi mama Ameliei nu aveau voie să afle că noi locuim împreună. Mi-am pitit şosetele, tricourile, pantalonii, lamele de ras, mândria şi periuţa de dinţi.

— Tinere, fata mea s-a aranjat destul de bine aici! spune el, în timp ce băţul din fund îi conferea o poziţie tare mândră.

— Mă bucur că îţi place, Tati-Bubu-Meu!

Îi zicea „tati”?! Individul acela cu suflet de artist, dar scorţos din cap până-n picioare era „Tati-Bubu-Meu”? Era ca şi cum l-ai lua pe Hitler de fălci şi i-ai zice: „Da’ ce mai face Adolfel-dolofănel-micuţ? A păpat azi orezelul?”

Am reuşit să mă abţin şi am zâmbit doar pe jumătate. La prima privire a lui Mihai Voievod, mi-a trecut şi semi zâmbetul.

— Aşa îi ziceam lui tati când eram mică.

— Într-adevăr, aşa îmi zicea, a confirmat Voievodul. Stă semeţ în mijlocul camerei şi inspectează garnizoana, atingând din când în când câte un obiect cu vârful bastonului. Ridică un şerveţel şi priveşte sub el cu coada

ochiului, crezând că nu îl vede nimeni. Ce speră să găsească sub amărâtul ăla de şerveţel?

Cred că nu am uitat nimic. Hainele le-am dus la Ray, periuţa de dinţi este în buzunar, iar cărţile şi bicicleta mă aşteaptă la vecina de jos.

În 1998, viaţa mea încăpea toată în două pungi de un leu, iar a lui Amy în două geamantane. Acum, la patruzeci de ani, viaţa mea încape tot în două pungi dar lui Amy nu îi ajung două camioane.

— Unde e baia? tună Colonelul.

— Aco…

O mică durere mă împunge în gambă. Recunosc imediat arma: toc de zece centimetri, puţin prea ascuțit pentru părţile moi ale unui bărbat.

— Silviu nu ştie unde este baia, Tati-Bubu-Meu! Nu a mai fost aici. Treci prin bucătărie şi este o uşă dii lemn. Acolo e, tati.

După ce a plecat Tati-Bubu-Meu:

— Ai uitat?! Pe bune?! Trebuie să îl luăm încet tăntălăule! încetişor! Tu eşti PENTRU PRIMA DATĂ aici în mansardă!

— Pff! Cât de încetişor, iubito? Adică, eşti însărcinat; în trei luni, iar el nici nu ştie că ţi-am vizitat mansarda! Care e… a noastră!

— Ssst!

Domnul Colonel iese ţanţoş din baie şi simte nevoia *st* treacă exact printre mine şi Amy. Probabil că eram neregulamentar de apropiaţi. Nu îmi dădeam seama dacă

buzele sale strâmbe, pe care le muşca încontinuu exprimă concentrare, scârbă sau doar eliberare dup; efort. Omul ăsta avea exact aceeaşi moacă în orio situaţie. Albă. Cazonă. Rece. Ca un gard. Își trece mâinile peste mustaţă, apoi își masează bărbia Tensiune.

— În baie…

Să vezi că am uitat ceva… Nişte chiloţi? Ăia cu Superman? Am împietrit.

— … am observat ceva.

Prezervative nu mai foloseam, deci nu îmi aminteau să fi lăsat vreunul pe acolo. Când ai douăzeci şi ceva de ani şi mai plăteşti şi chirie, constaţi că dai mult prea mulţi bani pe prezervative şi încetezi să le mai cumperi. Şi devii brusc cel mai credincios om din lume. Începi să te rogi mult, mai mult decât orice om ultramegaevlavios atunci când trece cu autobuzul pe lângă biserici. De câte ori faci sex, te rogi să nu se întâmple. Iar alteori foloseşti metoda „calendarul". Atunci când nu eşti prea încins şi uiţi de ea. Caz în care te rogi iar să nu se întâmple.

Dacă mă gândesc bine, am rămas însărcinat ori pe plajă, când ne-am adus aminte de calendar mult după ce bifasem toate zilele din el, ori într-o noapte când ne-am spus amândoi: „De patru ori nu se pune. Sunt unii care încearcă ani buni să facă un copil!"

Tati-Bubu-Meu se aşază la măsuţa unde ne bem cafeaua în fiecare dimineaţă. Are o expresie extrem de severă şi deznădăjduită care seamănă extrem de mult cu expresia lui de om fericit şi cu expresia stâlpului din lemn de la colţul

străzii.

— E rău! E, din păcate, rău de tot! tună el.

— Tati-Bubu-Meu…

— Sunt dezamăgit!

O lacrimă se prelinge pe obrazul Ameliei. O lacrimă cu atâta durere în ea, încât, dacă nu s-ar fi uitat Voievodul la mine, aş fi luat-o în braţe şi aş fi umplut-o de sărutări din cap până-n picioare. Probabil am fi făcut şi sex, fără prezervativ, din impuls. Bărbaţii care iubesc simt nevoia să facă sex cu femeile care plâng. Nu ştiu de ce. Eu cum văd o lacrimă, cum… Să lăsăm asta acum!

— Nu credeam că se poate întâmpla aşa ceva! Nu am fost în Bucureşti de trei ani, continuă Colonelul. Şi…

Amy se prăbuşeşte pe scaun, în faţa lui. Se ţine cu mâinile de păr şi este gata să izbucnească. Îi tremură bărbia, micuţa! Acum, în momentele astea, îmi dau seama, pentru prima dată, cât de mult înseamnă pentru ea acest om. Şi că faţa lui seamănă perfect cu un mulaj de ipsos cu mustaţă.

— Nu aş fi crezut că vom ajunge aşa! continuă el în timp ce îşi scoate tacticos mănuşile. E umilitor!

Mă rugam. Mă rugam să spună orice. Să spună că fata lui este curvă, că doarme în casa aia cu un bărbat. Că a găsit la baie o revistă porno şi nişte chiloţi cu supereroi… Să spună orice! Iar la final, i-aş fi dat şi vestea fulger: „Fata dumneavoastră o să aibă un bebe!”. Caz în care ar fi făcut atac de cord. Şi dacă, printr-o minune, ar fi scăpat, aş fi fost nevoit să îi dau şi cealaltă veste: „De fapt, avem gemeni!”

Visam în secret să îi pot spune lucrurile astea pentru că,

în mintea mea, l-aş fi dat jos de pe cal pe Voievod. L-aş fi adus în lumea noastră, a muritorilor. Apoi am fi putut să vorbim de la egal la egal, nu ca acum, de la om la statuie.

— Se alege praful de tot ce am făcut atâţia ani!

Rahat, e dramatic! Adică, de ce se alege praful? De toată educaţia pe care a dat-o fiicei lui!

E clar, ştiu ce a găsit la baie: bileţelul XXX pe care i l-am scris Ameliei după o noapte de toropeală şi de dragoste până la epuizare. Sper să nu fie ăla cu asocieri între corpul ei şi formele de relief. Faza cu defileul era chiar prea mult pentru orice om. Faptul că Voievodul e încă în viaţă şi nu a făcut atac de cord îmi spune că totuşi nu a găsit bileţelul.

Amelia bea o gură de cafea şi mă priveşte speriată.

Îi tremură rău buza de jos, iar ochii simt ca două ţevi de tun. Mă urăşte! De parcă aş fi făcut copiii ăia singur!

— Domnule Tati-Bu… Domnule Colonel, de ce spuneţi asta? De ce se alege praful de tot? îmi fac curaj.

Amy e exact ca o găină dusă la tăiat, iar eu ca un curcan în care cineva a înfipt deja cuţitul.

Mă aşez lângă Amy şi îl privim. Drept în ochi, exact ca în faţa plutonului de execuţie. Noi doi, la zid, curajoşi. El, cu intenţii criminale, gata să apese pe trăgaci. Tensiunea este insuportabilă. O iau de mână pe Amelia. Linişte.

Colonelul scoate piedica, adică îşi trece mâna peste tâmplele grizonante. O strâng de mână pe Amy. Măcar dacă murim, să murim împreună. Ca în filmele de război.

Colonelul apasă uşor pe trăgaci, deschizând gura. Amy închide ochii şi îmi înfige unghiile în came. *Mama mă-sii de*

viaţă! i-am zis că unghiile alea o să mă omoare într-o zi!

Am sânge în podul palmei, dar asta e ultima problemă, închid ochii, nu mai vreau să văd. Ne-a prins! Chiar nu mai pot suporta atâta tensiune.

Şi Colonelul apasă pe trăgaci:

— Mi-au mai spus câţiva prieteni care au fost în Bucureşti, dar eu nu i-am crezut! Am spus că sunt răutăţi de provincie, dar…

S-a terminat. O să ne execute. Măcar să murim cu stil. Să ne îmbrăţişăm. Putem să fumăm o ultimă ţigară sau să ne îndeplinim o ultimă dorinţă? Chiar dacă aceea ar fi să fac dragoste cu fata lui?

— Aveţi dreptate! sar. Şi o iubesss…

— Dar nu am terminat, mă întrerupe Colonelul.

Sigur. Scuzaţi-mă!

Amy mă strânge, carnea îmi sângerează, inima îmi pulsează. Altfel, sunt bine. *Bou ce sunt! Cum naibii să uit tocmai de chiloţii ăia?*

Colonelul dă din cap absolut scârbit. Sau fericit. Sau indiferent. Dracu' ştie, cu faţa asta nu îţi dai seama niciodată! Bea o gură de cafea și face o pauză neeefiresc de lungă.

— Aceasta e zonă de CASE!

„Aceasta e zonă de case? Voievodul e nebun?", e primul gând.

— Şi… am observat, pe geamul de la baie, cum se ridică o clădire înaltă, cu sticlă pe dinafară. INACCEPTABIL! între toate aceste bijuterii de case interbelice!

Eu și Amy avem câteva momente de perplexitate. Ca și

cum timpul a îngheţat, iar noi am rămas în poză. Îmi curge sânge în palmă de la înţepătura unghiilor ei, dar nu mai contează. După câteva copci şi două zile de spitalizare, voi fi bine.

— Nemernicie! Infamie!

Colonelul loveşte cu pumnul în masă.

Am scăpat? Am scăpat! Asta era? O observaţie legată de arhitectura stil carcalete a Bucureştiului? Putem să ne desprindem mâinile şi să ne îndepărtăm de zid? Amy sare în picioare şi râde isteric. Ţopăie, se învârte prin cameră şi strigă:

— Sigur, Tati-Bubu-Meu-Mic! Case! Clădiri de sticlă! Hihaha! Uite, şi aici case, în stânga! Hiha! Şi în dreapta! Hihihi! Peste tot numai clădiri de stânga lângă case interbelice, tati! în tot oraşul! I-haaahaa!

Domnul Colonel a trecut repede peste acest moment puuuţin stânjenitor. Puţin mai mult.

— Da. Se construieşte prost în Bucureşti! concluzionează el cu duritate. Nu ştiu cine e arhitectul-șef, dar e un nepriceput. L-au distrus înainte, îl vor distruge şi acum!

După ce a ajuns şi mama Ameliei de la cumpărături, atmosfera s-a mai relaxat. Am început să mâncăm ce primisem de la Slobozia şi să petrecem uşor scorţoşi, lângă un şpriţ cu sifon din vin ieftin de la magazinul de jos. Amelia bea o substanţă ciudată, preferata ei, cumpărată de mine de la un dozator din cartier. Vânzătorul jura că e suc de kiwi,

dar eu nu mai văzusem kiwi albastru până atunci, deci mă cam îndoiam.

— După cum ştiţi, mă ridic eu în picioare, îmi place mult de Amy… Amelia. Fata dumneavoastră, domnule Colonel!

— Am observat, îmi aruncă pe sub mustaţă cel vizat. Oare, în gândul lui, râde, plânge, e fericit sau nu îi pasă?

— Nu fi urâcios! Lasă băiatul să spună ce are de spus! mă încurajează mama Ameliei.

— … mulţumesc!

Îmi fac curaj. Acum este un moment la fel de bun sau de prost ca oricare altul. Oare are arma la el?

— Aş vrea, cu permisiunea dumneavoastră, să o cer de soţie pe Amelia!

A mers mai uşor decât mă aşteptam. Am fost un supererou care a spus din prima ce avea de spus. Viteaz, direct şi excelent antrenat mental. Sau, dacă nu a fost vorba de antrenament, a fost jumătatea de litru de ţuică de dinainte.

— … să o cer de soţie! repet eu ideea.

Nu părea să mă fi auzit.

Mama Ameliei a zâmbit uşor fâstâcită şi şi-a îngropat privirea în farfuria cu ciorbă, iar Amelia a căpătat privirea unui peşte holbat, cu ochii ţintindu-l pe tatăl său.

Cât despre Domnul Colonel… nicio reacţie. A continuat să mănânce ca şi cum tocmai i-aş fi spus că avem eugenii la desert.

— V-o cer de nevastă pe Amelia!

— Eu înţelesesem din prima, se scuză mama ei.

Mihai Voievod mă priveşte fix, apoi întinde mâna:

— Sigur, tinere!

Atât? Aşa de uşor să fie când ceri mâna? îl privim toţi atenţi. O să deschidă geamul şi o să sară? Va scoate pistolul?

Se ridică de la masă şi îşi întinde mâinile în aer, ca şi cum ar face sport.

— Am amorţit! Nu prea e aer curat la voi la Bucureşti, dar o să ies. Trebuie să mă plimb puţin.

— Tata? izbucneşte în plâns Amy.

E o reacţie nervoasă, logică, urmare a tensiunii de mai devreme. O rupere de nori, însoţită de descărcări electrice.

— Da, Amelia?

— M-a cerut de soţie!

Aş fi în stare să pariez că omul o să încerce să se sinucidă, înainte de a ajunge la magazinul de la colţ.

— Sigur, tinere, iartă-mă! Aşteptai răspuns? Revino cu propunerea asta peste, să zicem, cinci ani. Sau, nu… zece!

A spus-o absolut neutru, ca şi cum ar spune: „Azi am mâncat pufuleţi. Ştii că uneori merg cu maşina? Fac treaba mare regulat". Continuă, pe un ton superior:

— Mai întâi, copii, trebuie să terminaţi şcoala, să apucaţi să vă trăiţi tinereţea…

— Aş vrea să facem nuntă peste două săptămâni! îndrăznesc.

Un hohot isteric de râs ieşi din gura lui Mihai Viteazul. Vi l-aţi imaginat vreodată pe Mihai Viteazul râzând? încercând şi să stea ţanţoş, călare, cu pieptul umflat, şi să păstreze o voce gravă, istorică… Reţineţi asta: râsul, unul

grav, voce groasă. Acum imaginaţi-vă o voce de copil după ce a consumat heliul din două baloane. Acum, combinaţi-le! Un râs grav, gros, de sus, combinat cu un chiţăit de şoricel bolnav, care venea din adâncul fiinţei sale. Presupunând că Voievodul chiar e fiinţă, şi nu statuie.

— HUHU-hihihi, HAAAH-hiii!

Îngrozitor! Tati-Bubu-Mic, Marele Colonel, râdea ca un pui de măgar cu vocea în schimbare.

— Așează-te că faci palpitaţii, încearcă să îl liniştească mama Ameliei.

Se întoarce spre mine:

— Aşa a râs şi ultima dată când a făcut preinfarct, îmi şopteşte viitoarea soacră.

— Când? o întreb.

— Când a auzit că fata lui are o boală gravă: un iubit născut în Bucureşti. A tot sperat că se vindecă.

— Când ai zis că te însori, tinere? o întrerupe Tati-Bubu-Mic.

— Două… săptămâni!?

Eram nesigur. Parcă aşa zisesem. Nu mai ştiam nimic. Mi-era frică să mai ştiu ceva. Râsul ăla era atât de ciudat, încât mă paralizase.

HUHU-hihihi, HAAAAAH-hiii! Dar, HUHU, de ce? De ce, hihi, două săptămâni? Şi nu una? Hiiihiii!

— Am întrebat la biserică şi era ocupat.

După câteva minute bune de să îi zicem, „râs”, simţeam că batem pasul pe loc.

— Înainte de a o cere pe fata mea, trebuie să afli nişte

lucruri… lumeşti, tinere.

M-a luat deoparte, în bucătărie.

Numesc aici „bucătărie” un spaţiu de 2, 2 metri pătraţi în mansardă, cu un gemuleţ cât un hublou, despărţit de restul încăperii de o perdeluţă.

— Viaţa e lungă, puştiule! Aveţi douăzeci şi ceva de ani! îmi amintesc cum era, ne peţeam fetele la părinţi şi nu ştiam nimic despre viaţă. Vezi tu, tinere, fata mea a fost crescută, după cum ştii, mai cazon. După cum ai observat, nu este ca fetele din Bucureşti. Nu pierde vremea la petreceri, nu poartă fustă scurtă…

Aici e greu să mă abţin, foarte greu. Când am cunoscut-o pe Maica Tereza, viitoarea mea soţie, băieţii din Politehnică făceau pariu pe culoarea chiloţilor pe care îi va purta a doua zi. Şi nu îşi puneau niciodată problema că nu îi vor vedea.

— Nu a ieşit niciodată cu niciun băiat. Nu s-a apropiat de el, vreau să zic… fizic.

— Nu s-au… contopit, zic.

— Niciodată! Ridică vocea şi loveşte de două ori cu bastonul în pământ.

Nu îl condamnaţi! Eram în 1998, părinţii nu aflau de pe Facebook de câte ori fata lor intra şi ieşea dintr-o relaţie. Nu deduceau după Check-in prin ce staţiune de pe litoral se mai plimbă fata lor cu iubitul. Noi trăiam în 1998, părinţii erau încă în beznă. Iar omul trăia prin 1960.

Dacă i-aş descrie Voievodului toate locurile, poziţiile, pasiunea, nebunia pe care le-am împărţit cu fata sa, l-aş ucide pe loc. Tentant, foarte tentant! Poate mai târziu.

— La Slobozia, oraş mic, s-ar fi aflat orice dacă ar fi avut o reputaţie proastă. Fata mea e ca o floare, tinere! Trebuie udată de la rădăcină, ca să mă exprim puţin mai poetic, aşa.

Ştiam că are suflet de pictor, dar şi de poet? Las-o naibii!

— Nimeni până acum nu i-a mirosit petalele…

Sper că pistilul nu era pe lista marelui horticultor. Dacă ar fi, nu m-aş mai putea opri din râs.

— Tinere! îmi pune braţul pe umăr. Polenizarea… împerecherea în natură… convieţuirea în doi… sunt procese complexe. Trebuie să le trăiţi şi să le simţiţi la un moment dat în viaţă. Acum sunteţi mult prea mici pentru aşa ceva. Căsătoria este şi o datorie faţă de femeie. O onoare! Amelia este o fiinţă ingenuă care trebuie curtată.

Vai de capul meu! Mă uitam siderat la acest tată atât de naiv şi trăiam drama lui. Era atât de sincer dialogul său, erau atât de venite din inimă cuvintele sale părinteşti, încât empatizam cu suferinţa pe care aveam să i-o provoc. Aproape că mă simţeam vinovat. Aproape.

— Albinele, păsările, animalele în general, au anumite perioade de împerechere. Poate că ai auzit despre asta!

Credeam că am trei ani. Eram convins că urmează să îmi explice că faza cu barza nu este adevărată.

— Tinere, în ce an eşti?

— 1998. Dumneavoastră?

Nu m-am putut abţine.

— An de facultate!

— Aaa, ultimul.

Dădu din cap înţelegător şi continuă:

— Oamenii se împerechează şi din plăcere, nu numai pentru reproducere, ca animalele. Nu spun că e greşit, nu! Dar ei trebuie să o facă la o anumită vârstă, nu la… câţi ani ai?

— Douăzeci și…

— Nu la douăzeci şi ceva de ani! Mă faci să râd! Hă! îi dau o cană cu cafea şi mă rog în gând să supravieţuiască momentului în care aveam să îi dau vestea cea mare. Amy nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi făcut un atac de cord.

Încă mă gândesc cum să îi spun.

Oscilez între: „Ştiţi, am polenizat cu fata dumneavoastră şi o să aveţi nişte bondărei!” sau „Ne-a vizitat acum vreo două luni o barză şi ne-a lăsat ceva. Un test de sarcină. Şi… ce credeţi? A naibii pasăre! E însărcinată!”

Amy bagă capul după perdeluța bucătăriei și mă cheamă.

— I-ai spus? Mi-e frică, bebeluşii sunt agitaţi.

— Nu încă. Suntem la faza în care îmi explică cum e cu polenizarea şi că tu ai pistilul neatins. Şi că ar trebui să te ud mai întâi.

— Să fii blând, da?

În următoarele minute am aflat de la domnul Colonel cum se curtează o fată. Trebuie să îi duci flori șase luni de zile. Crizanteme. M-a învăţat cum trebuie să scoţi o fată la cofetărie: îi cumperi cea mai scumpă prăjitură. Chiar dacă nu îi place!

Mi-a spus cum inviţi o fată la plimbare, după şase luni de făcut curte: o scoţi pe strada principală din oraş, evitând să rămâi singur cu ea.

Am ascultat de la domnul Colonel cum trebuie să o prezinţi pe iubita ta familiei. Cum NU am făcut eu! Cum îi scrii lungi scrisori, vreo doi ani, apoi te încumeţi să o inviţi la un vals.

Am vrut să îi spun că foarte multe fete din ziua de azi cred că „vals” este un oraş în Austria. Dar n-avea rost. Era clar, omul trăia în altă epocă.

— Aşa că, tinere, ca o concluzie: peste cinci ani, te rog să revii cu această cerere.

— E totul în regulă, Tati-Bubu? sare Amy după perdeluţă.

— Da. Îi explicam acestui tânăr că eşti ca o floare şi că trebuie mai întâi să înfloreşti, să dansaţi, să vă curtaţi, să…

— Să învăţăm ce e polenizarea, Amelia! Mă scuzaţi, trebuie să iau ceva de jos.

Şi fug. O iau pe scări şi mă opresc la parterul magazinului de la primul bloc. Cumpăr prima sticlă din cea mai proastă şi mai ieftină votcă şi o torn pe gât.

— V-aţi certat cu soţia?

Tanti Florica, de la ea luăm zilnic pâine. îmbrăcată mereu, fie vară, fie iarnă, cu o vestuţă albă din lână de oaie.

— Nu!

— Necaz mare cu un prieten, mamă?

— Nu!

Mai trag o duşcă.

— V-a părăsit domnişoara aceea frumoasă? Amelia, mamă?

— Mai rău! Trebuie să îi spun tatălui ei că am lăsat-o gravidă.

Mă priveşte câteva secunde, apoi iese de după tejghea şi mă ia în braţe.

— Doamne ajută, maică! Dumnezeu şi sfinţii fie cu tine!

Cotrobăie prin frigider şi scoate o sticlă de coniac.

— E serioasă treaba! Nu merge cu porcăria aia de votcă, e îndoită cu apă. Pentru beţivii care vine şi bea aici, maică, să nu facă ca porcii! încearcă asta.

După un sfert de sticlă de coniac, am început să pierd simţul văzului. Tanti Florica s-a transformat într-o oaie. Apoi, după încă un sfert, în două şi, în cele din urmă, în patru oi absolut neclare.

După încă o vreme, oile de Tanti Florica aproape că m-au luat în cârcă şi au început să mă târască pe străzi ca o bestie.

Nu ştiu când am ajuns înapoi în mansardă, nu îmi amintesc nimic de pe drum. Ştiu doar ce mi-a povestit Amy.

„Ai intrat în cameră în patru labe, râzând ca prostul. Tanti Florica te ţinea de o mână şi te trăgea după ea. Te-ai târât până la primul picior de scaun şi l-ai îmbrăţişat, crezând că e tata. Apoi i-ai spus:

Băi, Colonele! Domnu' Colonel, adică. Dragă Mihai! Viteazuleee, mare om din Târgu' de Floci! Că ştiu istorie! Ştii, mă, omule, că eu şi Amy am făcut exact ca buburuzele? Să îţi

povestesc momentul? Eram în camera ei de cămin, stătea cu două fete, gândacii pocneau sub tălpi, basarabeanca nu mai adormea, lumina de la stâlp intra în ochi, iar noi eram încinşi. Avea bikinii roz, dar nu i-a ţinut mult pe ea. A durut-o mult dez… dez… mă rog, pierderea fecioriei. Că nu mai e fecioară! Gata, i-am rupt pistilul! Da’ nu spun nimic în Slobozia, păstrăm între noi, să nu o creadă lumea curvă, da? Să ştii că a durut-o, dar nu a fost meritul meu, ci al tavanului, că se lovea cu capul de el. Așa că, acum că ai aflat că fata ta, adică a dumneavoastră, să păstrăm respectul, a fost polenizată de mine, mi-o dai de soţie? Că, nu de alta, dar o să fii bunic în vreo şase luni. Doi nepoţi! Nu ştiu cu ce naibii îi creştem, dar vedem noi! A, și în caz că vă întrebaţi: o să ne babardim toată viaţa, nu numai când facem copii! în toate pozițiile!”

Apoi, Amy mi-a mai spus uşor: „Din fericire, tata şi mama plecaseră la plimbare”.

2016

Acum, la patruzeci și ceva de ani, stau pe același scaun. L-am păstrat din sentimentalism. Scaunul meu este, practic, cel căruia i-am povestit despre copii. E un fel de tată al Ameliei, bunic al gemenilor. Numai că mai mic. Și de lemn.

— Zahăr?

Amelia îi toarnă ceai Căprioarei.

— Sigur nu vrei cacao cu lapte? am încercat o glumă. Ţin minte că asta beaţi toţi copiii. Te ajută să creşti. Proastă

glumă. A crescut suficient, iar mie chiar îmi era greu să mă fac că nu observ asta.

— Eu eram mai mult pe lapte simplu! zâmbește Căprioara.

— Și pe nisip.

Stă tolănită pe canapea, în fața mea și a Ameliei, și inundă camera cu un amețitor miros de vanilie. Are interminabilele picioare strânse sub ea, iar fusta lasă să se vadă tot ce nu aș vrea să văd. Nu acum.

— Ai găsit casă pentru bunica?

Dacă mă uit la picioarele ei, o să creadă că sunt un pedofil. Dacă nu mă uit, o să mă creadă homosexual. Și o să mă vadă și Amelia. Transpir.

Își descheie nasturele de sus al bluzei, lăsând să se vadă marginea sutienului, iar eu văd toată faza cu încetinitorul. O picătură de ceai i se scurge pe buze. Pic!

— Da, de fapt, o trimit pe bunica acolo unde stau eu acum, iar aici o să locuiesc eu. Fac niște cursuri de yoga și e mai aproape de sală. Două etaje deasupra dumneavoastră. Cum ieși din lift, pe stânga.

Pic! Știți cum primește un bărbat de patruzeci de ani vestea că o Căprioară va fi vecina lui? Oricât și-ar iubi soția, și eu mi-o iubesc pe a mea, bărbații sunt îngrozitori.

Doar un ipocrit ar putea spune că își dorește să se întâlnească la lift cu o acritură de 80 de ani, și nu cu o blondă de 25, cu zâmbet până la tâmple și picioare până la etajul 1.

Pe de altă parte, orice bărbat simte necazul. Iar Căprioara e necazul. Pic! Nu îmi pot lua ochii de la buze.

— Asta e bine, îi zic. O să fim vecini şi o să ne împrietenim.

— Sigur ne împrietenim. Chiar acum!

Scoate telefonul.

— Aveţi cont pe Facebook?

A sunat ca și cum ar fi zis: „Preistoricii ăştia de la patruzeci de ani în sus mai au conturi de Facebook?”

— Ah, am atins limita de prieteni. Rezolv mai târziu!

După ce a plecat Căprioara, Amy mi-a spus fericită:

— Ai văzut ce frumoasă e? Ce picioare frumoase are, ce corp!

— Cine?

— Asta mică a lui Relu! Foarte bine a crescut. Are şi sâni mari și frumoși, ca mama ei!

— Aaa… Căpri… da! Foarte frumoasă.

— Cât de frumoasă?

— Nu atât de frumoasă ca tine!

— Răspuns corect, Tăntălăule.

— Vrei să facem dragoste?

Mă scuzaţi, dar la patruzeci de ani arată că la treizeci şi doi. Poate că treizeci și trei.

— Amy? Vrei? Acum? Pe podea, ca acum douăzeci de ani?

— Da. Cum propui să facem? Sosia mea învaţă în sufragerie, iar sosia ta ascultă muzică în dormitorul nostru.

— Hmm! Nu le putem scrie pe grupul de Whatsăpp al familiei să plece o oră?

— Zece minute ne ajung. Scrie tu. Eu am autocorrect la telefon și sunt prea mândră să îi cer ajutorul Mini Ameliei să îl dezactiveze.

— Te înţeleg, iubito. Când ţi-ai dat demisia de la şcoală, i-ai scris directorului: „Ţi-aş da un shoot în couture, ce dinte bolnavă ai avut să faci asta? Rușine să îţi fier! Dacă ești barbar adevărat, spune muie ce ai de spus, nu în sentinţă, de raţă cu toată lumea!”

— De unde ştii ce i-am scris directorului?

— Mi-ai trimis mie.

Îmi place să o fac să râdă. E medicamentul meu.

— Oricum, Amy, doar noi doi citim ce se scrie pe grupul ăla.

— Tăntălăule, nu vrei să fugim o zi? Doar noi doi, ca pe vremuri? Luăm bicicletele, străbatem parcul și duși suntem! Eu cred că Mini Amelia nici nu observă, dacă nu cumva îi pică internetul.

— Iar Mini Silviu, cât timp are frigiderul plin…

Am luat-o de mână pe Amy, am ciupit-o uşor de spate şi ne-am imaginat că fugim. Pentru două minute, cât am stat cu ochii închiși, am călătorit amândoi în locul nostru. E un loc secret, de aceea nu o să vă spun unde este pentru că ar trebui să vă omor. Doar atât: e oaza noastră, la câteva ore de mers cu bicicleta. Ne cazam la hanul din apropiere, lăsam bicicletele și, pentru câteva ore, rupeam legătura cu civilizaţia.

Mergeam acolo cel puţin o dată pe lună, când aveam douăzeci şi cinci de ani, de două ori pe an după ce au apărut

gemenii şi acum, la patruzeci de ani… închidem ochii şi ne teleportăm pentru două minute.

— De când nu am mai fost la…

— Izvorul Nostru, Tăntălăule? De lângă conac?

— Doar noi doi, da.

— Să fie… Gemenii au șaisprezece ani… De vreo…

— Ce ne ţine?

— Nu ştiu. Poate ora şi faptul că mâine dimineață trebuie să mergem amândoi la muncă să ne dăm demisiile?

Linştea dintre noi are rămăşiţe de regret prin ea. Nu îmi place că nu mai pot face ce vreau, când vreau, iar asta vine cumva la pachet cu responsabilitatea de a avea copii. Cine spune că mai are aceeași libertate atunci când devine părinte e ori părinte de duminică, ori Pinocchio.

La patruzeci de ani, cu copii adolescenţi, nu mai faci dragoste când vrei, ci atunci când casa e liberă şi se aliniază planetele. Uneori este necesară şi prezenţa soţiei.

— Marnă, avem ceva de mâncare în frigider? urlă Mini Amelia din cameră ei. Sau a ras frati-miu tot?

— Tu vorbeşti? Ai halit toate iaurturile! strigă Mini Silviu din camera lui.

Mai târziu, primul meu gând când am rămas singur în baie a fost: *Ar trebui să mă tund şi să mai slăbesc puţin. Trebuie neapărat să intru în sacoul ăla din facultate, care îmi stătea ca turnat.*

Vă spun eu: la patruzeci de ani, e greu! Oricât şi-ar iubi perechea, unii au o criză şi își trag o amantă tânără. Sau își

cumpără un Ferrari. Eu nu am avut bani de Ferrari, dar asta e altă discuţie.

Orice bărbat de patruzeci de ani îşi pierde minţile sau dă în mintea unuia de paisprezece. Fetelor, există şi excepţii, dar sunt teribil de plicticoase!

Revin după o scurtă povestire.

Pentru că, în cazul în care nu aţi înţeles, aceasta nu e cartea unui om normal. E cartea mâzgălită de un băiat care trăieşte în acelaşi timp și pe Pământ, și pe Lună. Aşa cum sunt sigur că şi voi trăiţi, în acelaşi timp, în două lumi: cea reală şi cea imaginară. Numai că unii dintre voi nu îşi dau seama prea bine de asta. De câte ori lucrurile din lumea reală scapă de sub control, ne refugiem în capul nostru.

Cât de reală este lumea imaginară a fiecăruia? Exact atât cât de reală o faceţi voi să fie!

Nu vă imaginaţi că sunteţi staruri? Sau mari campioni? De câte ori vedeţi un film american de duzină, cu mari campioni la baseball, voi sunteţi cei care jucaţi, trăiţi în filmul ăla. Deşi habar nu aveţi regulile. Nu visaţi cu ochii deschişi să aveţi o familie bogată şi iubitoare? Că nu există sărăcie în lume? Că aveţi un hotel şi că trăiţi pe malul unei mări turcoaz? Că sunteţi vreun mare scriitor?

Sau vă imaginaţi că aţi ajuns un bucătar care revoluţionează mâncarea din păstârnac? Și vă gândiţi la asta în supermarket, în timp ce mângâiaţi un morcov.

Lumea voastră imaginară există, numai că, probabil, nu este suficient de dezvoltată. Nu îi acordaţi destulă atenţie, iar pentru asta ar trebui să vă fie rușine!

Cunosc o vecină care, la şaptezeci de ani, are lumea imaginară atât de dezvoltată, încât cultivă roşii în viaţa din mintea sa. Deţine o livadă cu pomi fructiferi, creşte animale, are nepoţi muuult mai cuminţi decât în lumea reală. Într-o zi mi-a spus:

— Plec să ud florile! Am lăsat florile neudate pe lumea cealaltă, de trei zile, și se usucă! Vecinii de acolo nu simt serioşi ca voi!

Cei din bloc mi-au spus că e schizofrenică, dar eu nu îi cred.

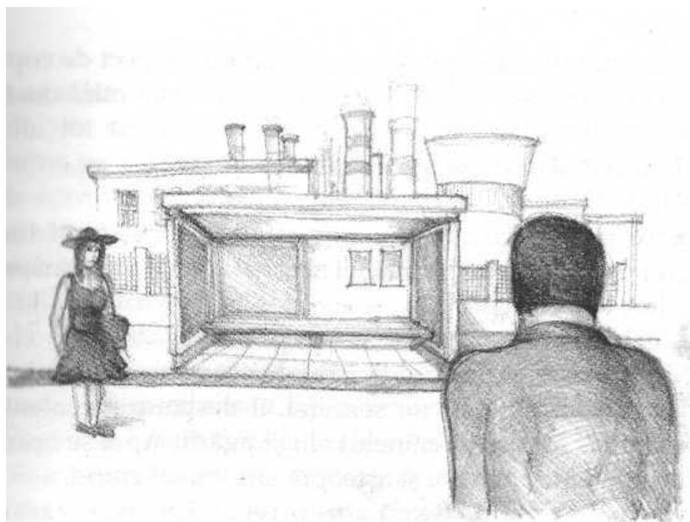
Mai ales că ea mi-a spus odată:

— Silviu, oamenii de dincolo mă cred absolut nebună. Aşteptam autobuzul pe lumea cealaltă. Acolo, autobuzele au trei roţi, trase de nişte animale mari şi galbene. Să nu intru în detalii… Le-am spus de tine, că aici, în lumea asta, e un băiat care nu mă crede nebună. Şi s-au închinat. Ei, cei de acolo, se închină altfel, cu piciorul drept. Şi se roagă la stele, cred că sunt zei. Şi mulţi oameni de dincolo nu mai vorbesc cu mine de când le-am spus că există și altă lume, mă cred nebună. O să încetez să le mai spun lucruri. A, şi fata mea de acolo se poartă cu mine ca și cum aş fi bolnavă de când i-am spus că oamenii din lumea reală se închină cu mâna și că autobuzele au un număr par de roţi… Dar măcar ea nu m-a părăsit.

În fine… aţi prins ideea.

Dacă nu, până la final, sigur voi reuși să o exprim mai bine.

Sau poate că nu.

Eu sunt...

Într-o dimineaţă

Fumez.

Staţia asta de autobuz din mahala seamănă nu numai cu capătul oraşului, ci şi cu capătul lumii. Furnale bozafere, hale imense cu geamuri lipsă, guri de canal ce scuipă fum cenuşiu. Şi ciori. Multe ciori. Şi o bătrână care pare nebună vorbind cu păsările.

— În lumea mea, sunt puse la ham la căruţe. Voi sunteţi libere.

Mahalaua seamănă adesea cu un decor apocaliptic.

Ca în fiecare dimineaţă a ultimei săptămâni, am ajuns cu puţin timp înaintea ei şi o aştept. Ea nu are nicio legătură cu

tabloul din jur. Pare ca o statuetă de aur aşezată pe soclu în mijlocul unei gropi de gunoi. Are părul lung, blond, cu bucle la capăt. Poartă haine cu două numere mai mari, ceea ce îi dă un aspect de copil sărman pe care vrei să îl iei acasă. Este mai mică decât mine cu câţiva centimetri şi câţiva ani. Să tot aibă douăzeci şi cinci, poate douăzeci şi şapte.

Uite-o!

Sare peste câteva gropi din asfaltul ce n-a mai fost plombat de zeci de ani. Traversează şi vine înspre mine, înspre staţie.

— Îngerii! le şopteşte bătrâna păsărilor.

Mă uit la înger cu coada ochiului. Are aceeaşi rutină: scoate din buzunar un şerveţel, îl despătureşte atentă şi aruncă un oscior câinelui alb şi jigărit. Apoi se aşază lângă stâlpul metalic şi aşteaptă autobuzul citind, îmi mai aprind o ţigară şi o privesc din spate, fără a mai fi nevoit să îmi ascund privirea.

Când îi plac rândurile pe care le citeşte, tresare şi freamătă uşor din umeri. Din când în când, ridică un picior, ca şi cum s-ar săruta cu vreun prinţ. Adică asta îmi imaginez eu că se întâmplă. Ea devine personajul feminin din carte şi îl sărută… Numai că lângă ea este doar un stâlp galben metalic cu numele staţiei pe el care, dacă a semănat vreodată cu un prinţ, a fost acum mai bine de jumătate de secol.

Sting ţigara.

Prin fumul cenuşiu, ce vine de la furnale, se vede sosind un autobuz.

În depărtare, dincolo de mahala, se zăresc blocurile.

Vechi, scorojite, dar vesele. Locuite de oameni care trăiesc, iubesc, se îmbolnăvesc, se distrează, petrec zile de naştere, Paşte, Crăciun. Oameni cu familii.

Amintire de pe la un an. Cred...

Nu ştiu de ce mi-a venit asta în cap acum: sunt copil, întins pe o masă din bucătărie, lângă un mare munte ele cocă şi un făcăleţ. O doamnă roşcată, murdară de făină şi foarte-foarte zâmbitoare, mă ademeneşte cu o jucărie de plastic. Eu bag mânuţele într-un castron şi vărs zahărul pe masă.

Mă ceartă din priviri, iar eu izbucnesc în plâns. Sau în râs. Nu îmi dau seama exact. E ca atunci când te frigi la flacăra aragazului sau pui mâna pe o bucată de gheaţă. Nu ştii niciodată dacă te îngheaţă sau te frige.

Femeia devine foarte serioasă şi mustrătoare. Îmi vâr mâinile în cocă, apoi picioarele. Cumva, asta o face foarte fericită şi începe să râdă, mânjindu-se cu făină pe nas. Râd cu gura până la urechi. Acum ştiu: râdeam.

După şase luni, în staţia de autobuz

Şoferul mă salută cu mâna la chipiu, iar eu urc. Cred că sunt aproape şase luni de când mergem împreună, în fiecare zi, cu acelaşi autobuz. Mă aşez paralel cu ea, pe rândul de la geam, având între noi două scaune.

Când începe să îşi mângâie urechea, ştiu că nimic din jur nu o poate distrage de la carte. Iar eu o pot privi în voie, fără să fiu zărit. O să spuneţi că sunt uşor pervers şi sunt gata să

mărturisesc şi să îmi asum acest lucru. Dar nu mă pot abţine. Primele două staţii, în dreptul caselor din mahala, priveşte pe geamul murdar. Tresare evident în dreptul unei case verzi cu un gard dărăpănat şi absolut îngrozitor. Apoi se adânceşte în carte, iar eu citesc împreună cu ea. Pe chipul ei, mai precis:

— acum personajul este fericit, probabil iubeşte;

— acum descoperă ceva, are ochii mari şi este foarte curioasă. Probabil, personajul din carte umblă pe o străduţă nouă;

— acum râde de-a binelea.

Pe faţa ei poţi să citeşti romane întregi, literă cu literă, rând cu rând. Acum strănută.

O plac mult! Foarte, foarte mult! Aşa cred. Altfel nu m-aş uita la ea de atâtea luni de zile, fără să mă plictisesc. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

Ridică ochii din carte când trebuie să coboare, în centru. O salută pe florăreasă, apoi o zăresc de pe geam cum trece de clădirea de cărămidă şi dispare în gangul de lângă casele interbelice.

Am presupus întotdeauna că lucrează la un birou de arhitectură. Sau… poate la magazinele din centru?

„De veghe în lanul de secară”. Îmi notez în carneţel, să nu uit. O voi cumpăra la întoarcere. În ultimele luni am citit toate cărţile pe care le-a citit şi ea, dar nu am fost în stare niciodată să îi vorbesc despre ele. Nu îmi amintesc multe lucruri din viaţă, dar nu pot uita ce citesc. Aşa e mintea mea. Aş putea să îi povestesc ore întregi despre Pip şi Estella, dar

nu reţin ce am mâncat ieri la prânz. Mă simt exact ca un copil care s-a pregătit, ştie poezia pe de rost, dar când este pus să o recite de pe scenă se blochează.

Într-o zi… într-o zi o să îmi iau inima în dinţi şi o să îi vorbesc, jur! Odată, când o să am curaj, îi voi spune pe dinafară toate citatele de la toate paginile la care ea a zâmbit vreodată. Când o să am curaj şi n-o să îmi paralizeze gura când vreau să îi spun ceva.

Amintire de la doi ani

Sunt îmbrăcat frumos, de serbare, cu un papion mare şi roşu la gât. Cred că am maximum doi ani şi stau pe un scaun. Doamna roşcată mă ţine în picioare pe scăunel, iar un domn cu perciuni îmi face poză. Şi…

Şi… eram fericit. Doamna roşcată mi-a promis îngheţată. Atât îmi amintesc. Eram prea mic.

După şase luni şi o zi, în staţia de autobuz

Bătrâna nebună le şopteşte păsărilor:

— Îngerii vor vorbi, să ştiţi! Dar nu acum.

Azi, fata îmi face zilele mai frumoase, are un tricou bej. Zâmbesc când îl văd. Mânecile sunt mai lungi decât mâinile şi ar putea părea uşor caraghioase. Nu şi pe ea. Liniile corpului i se văd perfect pentru că soarele îi bate din spate şi îi conturează impecabila siluetă. Ea, rezemată de stâlpul vechi, şi un furnal pe fundal. Superb! Dacă aş fi pictor, ar fi tot ce mi-aş putea dori! Azi o să îmi fac curaj şi o să îi spun

câteva vorbe. Poate îi citez: „Dragostea înseamnă să-ţi dai inima şi sufletul celui care ţi le va zdrobi”.

Nu, s-ar speria! Mi-e frică! Dacă o să spună în gândul său că trebuie să ocolească staţia de acum încolo? Că e un ciudat care o urmăreşte şi… S-au mai văzut cazuri. Nu, mai bine nu îi spun nimic.

Mă simt liniştit când o privesc, îmi inspiră căldură şi mă face să visez că într-o zi aş putea fi cu ea. Priveşte pe geam, tresare în dreptul casei verzi, aproape imperceptibil pentru un începător. O ajută pe doamna de lângă ea să îşi ridice sacoşele şi se cufundă în carte, îmi împreunez mâinile la ceafă şi o privesc.

— Te urmăresc de multă vreme.

Tresar. Bătrâna nebună a ajuns lângă mine.

— Nu ai curaj să îi spui nimic?

Mă fâstâcesc şi mă prefac că nu e vorba de mine.

— Tinere? Ţine minte: mai bine încerci şi eşti refuzat decât să te întrebi toată viaţa cum ar fi fost dacă ai fi încercat.

— Înţeleg… Mulţumesc.

Mă ridic în picioare, trag aer în piept, iar bătrâna îmi face puţin loc. Simt că pot! Astăzi o să-i vorbesc! Autobuzul pune frână şi sunt aruncat două scaune mai în faţă. Asta e semn rău! Clar că e semn rău! O să încerc mâine.

Lovitura la cap pare destul de dură. O să stau întins câteva minute, cu ochii închişi, şi îmi revin.

Amintire de pe la şapte ani

Sunt căzut la pământ, pe terenul de fotbal dintr-o şcoală. Cântăresc puţin mai mult decât ghiozdanul meu, iar nasul îmi ajunge cu puţin deasupra buricului celor din jur.

— Dăăă în faţăăă!

Pentru că sunt cel mai mic de înălţime, giganţii m-au pus să stau în poartă, ţintă trasoarelor băieţilor. Dar eu nu mă plâng. Important e că mă aflu pe teren şi nu ca ultima dată când am urmărit meciul alături de fetele de pe margine.

O minge mă izbeşte drept în piept şi cad ca săgetat în ţărână. Doare puţin. Ochelarii cei buni se sparg, iar uniforma neagră se umple de praf. De la pământ se vede ca prin ceaţă ghiozdanul răsturnat ce era pe post de [iară.

— A fost gol! urlă cel mai mare dintre băieţi, Vlăjganul.

Adversarii urlă şi bat din palme, în timp ce fetele râd.

— Un şut anemic nu puteai să aperi şi tu! Măcar unul! uni aruncă Vlăjganul şi mă ajută să mă ridic de jos. Apoi mă împinge.

— Dă-i! Umple-l! sar cei din jur. Îi foarte supărat pe mine, mă loveşte cu picioarele. A în hainele pline de praf.

— Dă-i!

I se alătură alt băiat, mai mare, un grăsun. Apoi încă unul. Nu mai văd câţi sunt, îmi acopăr ochii. Doare rău.

— Dă-i! Ia-i tot! Dă-i!

O să înceteze într-un final. E doar un vis idiot.

Trebuie doar să am grijă să nu mă lovească la cap.

După şase luni şi două zile, în staţia de autobuz

Azi am adus un oscior pentru câinele alb şi jigărit.

— Nu e de pasăre! le strigă bătrâna nebună ciorilor din jur.

Încerc să îi atrag atenţia fetei. Ştiu că nu e frumos ce fac, dar mă gândesc că dacă hrănesc potaia în timp ce o hrăneşte şi ea, o să mă observe. O să avem ceva în comun, e ca şi cum am fi împreună în Frăţia Hrănitorilor de Maidanezi; sau ceva de genul ăsta. Bărbaţii îndrăgostiţi sunt ciudaţi. Mai ales cei fără curaj, ca mine. Apelează la tot felul de tertipuri pentru a ajunge la Ea. Niciodată un bărbat îndrăgostit nu îi va spune direct fetei ce simte. Pentru el e mai simplu să îi arunce în ochi o floare, o cutie de bomboane, un inel. În cazul meu, un oscior.

Despătureşte şerveţelul alb cu fluturaşi albaştri.

Scot şi eu osciorul şi râd înfundat. Partea amuzantă e că avem acelaşi loc de unde ne luăm şerveţele, sunt identice. Zâmbeşte când îl vede pe al meu. Îmi fac curaj şi îi zâmbesc şi eu, privind-o în ochi.

Doamne, dacă aş putea să descriu în cuvintele mele sărace ce simt în momentul în care ea mă priveşte şi îmi zâmbeşte… Nu pot. Doar v-am spus că am cuvinte sărace. Dar ştiu că mâna îmi tremură uşor şi îi arunc potăii delicatesa. O ia şi pleacă, la fel ca în fiecare dimineaţă, fără să arunce o singură privire de mulţumire. Se opreşte, ca de obicei, câţiva metri mai încolo, într-o groapă, şi se tolăneşte cu burta în sus, umplându-se de praf. Potaia asta de mahala

n-are niciun fel de maniere!

Cred că tocmai am stabilit o legătură cu Ea. Avem ceva în comun. Şi altceva în afară de aşteptatul aceluiaşi autobuz în fiecare dimineaţă. De acum, hrănim împreună potaia.

Astăzi doar stau pe scaun, dar nu o privesc. Mi-e teamă că dacă m-ar vedea zgâindu-mă la ea, s-ar speria. Nu, n-o privesc!

Amintire de pe la şapte ani

Deschid ochii. Bătăuşii îmi scotocesc prin ghiozdan. Vlăjganul își îndeasă în buzunare toate creioanele mele, apoi îmi ia moneda de un leu. Se apropie de ei un îngrijitor sau un profesor. Ce bine! Am scăpat de bătaie!

Adultul le ia ghiozdanul din mână, îi controlează în buzunare. Mi-au luat tot: bani, creioane, caiete, gume de şters… Până şi o bucată de lemn vopsit pe care o aveam între cărţi. Până şi pe aia au luat-o!

Copiii fug, goniţi de îngrijitor.

— Mulţumesc! îi spun printre dinţi.

Dau să mă ridic, îmi sprijin de pământ cotul, singurul pe care-l mai simt, şi îmi şterg ochii cu mâneca plină de praf.

— Stai acolo!

Un picior în stomac. Încă unul. Cad.

După şase luni şi trei zile, în staţia de autobuz

Amintirile din copilărie sunt rare şi destul de ciudate. Fie îmi aduc aminte momente foarte triste, care m-au consumat, fie foarte vesele. Dar presupun că aşa sunt toţi

oamenii. Azi plouă.

Este ascunsă toată sub umbrela roşie şi citeşte. Autobuzul întârzie destul de mult, probabil e din cauza vremii.

Nu ştiu cum se face, dar viaţa mea din ultimele luni pare a fi formată numai din dimineţi. Abia dacă îmi mai aduc aminte ce fac în restul timpului, aproape că nimic nu mai are prea multă importanţă.

Nu mă îngrijorează. Îmi amintesc doar ce e important. Eu, Ea şi dimineaţa.

După şase luni şi patru zile, în staţia de autobuz

Azi aş aborda-o la urcarea în autobuz. I-aş da mâna, ca să o ajut. N-o fac. Sunt laş.

După şase luni şi cincisprezece zile, în staţia de autobuz

Hrănim câinele împreună. Îndrăznesc un şoptit:

— Bună dimineaţa!

— Hei! Bună şi ţie!

Dacă m-ar vedea bătrâna nebună, ar fi foarte foarte mândră de mine!!!

După şase luni şi şaisprezece zile, în staţia de autobuz

Mi-a zis „hei!”. E ca şi cum m-ar fi recunoscut. Asta înseamnă că totuşi, din când în când, îmi aruncă o privire pe furiş. Oare are o oglindă ascunsă în carte şi se uită la mine

prefăcându-se că citeşte?

A zis „hei!”. Ştie că exist! Iar asta pare acum cel mai important lucru din Univers.

Am avut impresia că, atunci când citea rezemată de stâlp, s-a uitat de câteva ori peste umăr. Cred că m-a zărit sau doar a vrut să vadă dacă sunt acolo.

— Azi a mâncat mult! zic şi îi arăt spre potaie. Doamne, ce prostii scot pe gură! „Azi a mâncat mult!” Cum naibii să te placă o fată când asta e tot ce poţi să îi spui? Cap sec! Să mă împuşte cineva!

Amintire de pe la şapte ani

Strâng în braţe un câine mic şi negru. Tremură.

Sunt întins pe patul de sus, într-o cameră cu mulţi băieţi, mai mari.

Este frig, deşi sunt învelit cu un palton. Asta îmi amintesc clar: senzaţia că frigul mi-a intrat în came, în sânge.

Uşa se deschide brusc şi intră îngrijitorul. Băieţii se trezesc şi se ridică în picioare, în poziţie de drepţi. Parcă am fi la armată. Cobor şi eu din pat.

— Unde e? urlă.

Îngrijitorul se apleacă şi caută pe sub pături, apoi sub masă şi în cutiile noastre. Fiecare cutie are scris mare un număr, cu carioca. Eu sunt numărul 8.

Tremurăm toţi, mai mult de frică decât de frig.

— Unde e?

Urlă şi aruncă tot ce găseşte prin cutii.

— Am întrebat: UNDE E JAVRA?

Vlăjganul îi arată spre patul meu.

— Vă spun mamei mele! îndrăznesc. Nu îi faceţi nimic!

Are un râs zeflemitor şi extrem de urât. Groaznic.

— Mă-ta a fugit din ţară şi te-a părăsit!

Rămânem înlemniţi câteva secunde bune. Îngrijitorul pune piciorul pe patul de jos, se ridică la al meu, trage la o parte paltonul şi îl găseşte.

O lovitură, două, un schelălăit, ameţeală, negru, contact cu ceva tare, scântei, durere. Amintire întreruptă.

După şase luni şi patruzeci de zile, în staţia de autobuz

Din prima clipă mi s-a părut că o iubesc. Na, că am spus-o! Ştiam sigur că o voi iubi, simţeam asta. O iubesc! Pe bune că o iubesc de mor! Îmi dau seama de un lucru. Niciodată, dar niciodată nu se nimereşte să mă întorc cu ea în autobuz. Adică ştiu întotdeauna de unde vine, dar nu ştiu unde merge. Nu ştiu ce face, cum îşi petrece ziua şi ce se întâmplă până a doua zi dimineaţa.

Aproape că am ajuns în centru. Cobor odată cu ea. Îmi aprind o ţigară şi aştept până ce intră în gangul de lângă clădirile interbelice, apoi deschid uşa micuţei cafenele de lângă chioşcul cu flori. Logic ar fi ca dacă aici coboară, tot de aici să ia şi autobuzul de întoarcere, nu? Ăsta e planul: să stau aici până când iese de la serviciu, apoi să merg cu ea acasă.

Beau o cafea şi aştept.

Gândindu-mă puţin la mine, îmi dau seama că mă

comport exact ca un bărbat îndrăgostit şi curios. Dar nu e numai atât. Curiozitatea de a afla ce face ea, cum îşi petrece şi restul timpului, e colosală. De fapt, de luni de zile, pentru mine nu mai există ceea ce aş putea să numesc „viaţă în afara ei”, ci numai timpul petrecut cu ea. Singurul care contează. Din momentele petrecute când nu sunt cu ea, aproape că nu îmi amintesc mai nimic.

Sunt cu ochii pe staţie şi pe fiecare autobuz.

Trei ore de când a plecat şi trei cafele. Ar fi prima dată când m-aş întoarce cu ea.

Ies studenţii de la şcoală, apoi oamenii de la birouri.

După patru ore de aşteptare

— Mai doriţi ceva sau vă fac nota?

— Încă o cafea.

— A… opta?

Până la urmă, fuseseră şapte.

— Nu au efect.

Chelnerul este vizibil derutat de prezenţa mea acolo. Un client care bea atâtea cafele ori e un client bun, ori unul nebun. În al doilea caz, trebuie că Poliţia şi Salvarea să fie prin preajmă.

Mai am de aşteptat o vreme. Este prânz, lumea este îngrozitor de grăbită şi de agitată. Trebuie să fiu atent ca să n-o pierd prin mulţime.

Doamna de la florărie are un moment de respiro şi se odihneşte pe o găleată roşie. Un copil murdar şi mai mult dezbrăcat îşi lipeşte nasul de geamul cafenelei. Cred că îi

este frig. Ies afară din cafenea şi îi dau o monedă. Din reflex.

Amintire, nu ştiu de la ce vârstă

Sunt copil, în camera mea, şi lipesc nişte floricele pe o bucată de lemn. Am un şnur roşu cu alb, dar mă simt vinovat când îl văd. Pentru că l-am furat. Nu îmi amintesc de unde, dar sigur l-am furat.

Stau la coadă, după ceilalţi elevi, pregătit să dau mărţişorul învăţătoarei. Primeşte multe flori, parfumuri, mărţişoare din argint…

Doi colegi se ceartă în gura mare, lângă mine. Nu se pun deloc de acord cu răspunsul la întrebarea: „Care cremă de ciocolată este mai bună?”; sunt pe punctul de a se lua la bătaie. S-au potolit imediat când i-am întrebat: „Există cremă de ciocolată?”

Dau mărţişorul învăţătoarei. Îmi tremură mâna. Ţin minte privirea ei: milă. Și oarecum scârbă.

L-am învelit în hârtie albastră, am păstrat special o coală. Am lipit-o şi am transformat-o într-un fel fel de plic, pe care i-am scris ceva din inimă. Apoi, am desenat o floare într-o inimă, cu roşu și cu galben. Nu i-a plăcut.

Mai târziu, am zărit plicul meu albastru în coşul de gunoi din colţul clasei. M-au năpădit lacrimile și am fugit plângând spre o cabină telefonică.

Sună. Sunt lângă telefon, căţărat pe o cărămidă spartă ce se reazemă de pământ pe baza mică. În mod ciudat, reușesc să stau în echilibru destul de multă vreme.

Nu răspunde. Trântesc cu putere receptorul în furcă şi îmi iau moneda de un leu. Mă dau jos de pe cărămidă, apoi o ascund cu grijă în zăpadă, în spatele cabinei telefonice. Cred că o să mai am nevoie de ea când mă voi întoarce să sun iar.

După şase luni şi patruzeci de zile, la cafeneaua din centru

O aştept de opt ore. E aproape seară.

O văd venind prin gang şi mă grăbesc să las banii pe masa din cafenea. Chelnerul iese în fugă în urma mea, dar se linişteşte când vede nota plătită.

Ea se opreşte la florărie, îşi cumpără un buchet de flori de câmp, apoi urcă în autobuz.

Prima constatare: pe drumul de întoarcere nu citeşte. Abia se poate ţine de bara din autobuz, la câte frâne şi manevre efectuează şoferul. Cu câteva staţii înainte de capăt, când deja au coborât aproape toţi oamenii, ea se aşază pe un scaun, lângă şofer.

Se zăresc furnalele. Intrăm în mahala şi ajungem la casa verde. Coboară. Este aproape noapte, ceea ce înseamnă că o pot urmări uşor, fără să mă vadă. În fond, dacă mă zăreşte, pot spune că locuiesc în apropiere. Doar mă întâlnesc cu ea în această zonă în fiecare dimineaţă, nu? „Hei, eu sunt ciudatul care hrăneşte câini!”

Traversează grăbită şoseaua şi o ia pe strada din dreapta, una lungă şi cu piatră cubică. Stau la ceva distanţă de ea, dar o văd foarte clar când trece prin faţa vreunui geam luminat. Felinarele nu funcţionează, cei de la primărie sunt

puşi iar pe economie. Este destul de răcoare, iar firicelele de fum ieşite din canale dau mahalalei un aer destul de sinistru. Dacă nu aş şti că ea este de-a zonei, şi că probabil îi cunoaşte pe vecini, mi-ar tremura destul de tare inima că o fată aşa frumoasă umblă singură prin locurile astea. Câinii o lătră când trece prin dreptul curţilor. Cum naiba merge în fiecare seară pe aici? E atât de periculos!

Amintire de pe la şapte ani

„Perniţă", aşa i-am spus bulgărelui cu blană. Probabil pentru că îi plăcea să doarmă mereu la capul meu, iar mie îmi plăcea să îl aud sforăind.

Cum mi-a venit tâmpenia asta acum în cap? „Perniţă"! Tremur.

Sunt într-o curte albă, la lumina unui bec chior. Nu am palton pe mine şi sunt încălţat în nişte pantofi subţirei, de vară, cu câteva numere mai mari.

Mi-e frig, e cumplit de frig şi mai am de stat aici toată noaptea.

Blocurile din depărtare au luminile aprinse şi, din loc în loc, la câte o fereastră, culorile se schimbă din roşu în verde, auriu, albastru. Probabil că e Crăciunul.

Nu am mai primit un cadou de Crăciun de la…?

Am primit un singur cadou de Crăciun.

După şase luni şi patruzeci de zile, în mahala

Ea ajunge în dreptul unei fântâni vechi de piatră care mie mi se pare foarte cunoscută. Probabil că am luat apă de

acolo mai demult, am o imagine puternică în minte cu buza foarte ciobită a fântânii.

O las să se îndepărteze puţin, o zăresc cum intră pe străduţa de lângă şcoală şi nu îl bagă în seamă pe beţivul care stă întins pe băncuţă şi bolboroseşte ceva. Trece în grabă de rândul de case foarte vechi, scăpate ca prin minune de demolare. Se opreşte câteva clipe şi îşi aranjează tocul pantofului. Probabil că piatra cubică i-a venit de hac. Ia pantoful în mână şi continuă desculţă.

A ajuns în dreptul celor mai dărăpănate case din mahala. Cred că acolo locuieşte. Dacă aş fi iubitul ei, mi-ar fi frică să ştiu că în fiecare zi trece prin aceste locuri reci, întunecoase, pline de câini isterici şi de beţivi. Ce gând nebun: iubirea vieţii mele are un iubit! îl alung repede.

Caută ceva prin buzunar, deschide poarta ruginită şi intră în curte.

De aceea tresărea, acolo este casa ei! Cum de nu îi este frică să locuiască singură în cartierul ăsta? Aş simţi-o mai în siguranţă în mijlocul pădurii, în mijlocul fiarelor.

Ridică puţin poarta grea, se aude un scârţâit. Intră în curte.

Merg în vârful picioarelor şi mă opresc la întuneric, la câţiva metri de casa verde.

Aş vrea să o strig şi să îi spun că a lăsat poarta întredeschisă. Ar fi o greşeală, o să îşi dea seama că am urmărit-o.

Mă întorc pe călcâie şi mă îndepărtez grăbit până la fântână.

Ce a fost în capul meu să o urmăresc? Sunt tâmpit? Ce credeam, că am grijă de ea? Şi, mai ales… de ce naibii nu am grijă de ea?

Nu o pot abandona aşa. A lăsat deschis, orice nebun poate intra peste o femeie singură şi cine ştie ce grozăvii îi poate face! Şi beţivul de pe banca de la şcoală ar putea intra în casă şi…

Gândul ăsta mă face să mă întorc, în fugă, şi să împing poarta metalică. Aş putea doar să închid poarta şi să plec. Dar nu am cum să o încui, nu am cheie! În ce m-am băgat?

Îmi fac curaj ca atunci când am îndrăznit să mă uit în ochii ei, în dimineaţa aceea, şi să îi zâmbesc.

Uşa verde are un geam, o perdeluţă, o… Uite şi soneria!

Tuşesc de câteva ori, aşa îmi fac eu curaj.

Şi sun. Nu răspunde.

Mai sun o dată şi aştept. Nimic.

Pun degetul pe buton şi sun luuung.

Mi-e teamă! Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva în timpul în care eu m-am îndepărtat de casă. Ce idiot sunt, de ce dracu' am plecat de lângă casă?! Dacă în timpul ăla, cât eu am fost cu spatele, s-a strecurat cineva? Apăs pe clanţă, împing uşor cu genunchiul şi intru.

Amintire de pe la şapte ani

Forţez cu un băţ o uşă metalică. Se deschide. Lacătul este dintre cele mai proaste.

Simt bătăile inimii în gât, undeva în partea dreaptă, sub bărbie. Aşa păţesc de fiecare dată când mi-e frică. Ajung în

holişorul de la intrare și îmi văd ghiozdanul aruncat sub masa îngrijitorului. În vârful picioarelor, deschid ușa dormitorului și iau cutia cu numărul 8. Și fug.

Cred că am vreo şapte ani. Alerg prin zăpadă, sar gardul şcolii şi mă feresc în ultima clipă de o maşină. Apa musteşte în tenişi şi abia îmi simt picioarele. Aş vrea să ajung la blocuri, să pot intra într-o scară și să mă încălzesc puţin. Alerg.

Din loc în loc, la unele case, se aud colinde.

În dreptul unei porţi, o bătrânică îmi pune în braţe câteva felii de cozonac. Fug mai departe printre case, trec calea ferată, apoi ajung în zona blocurilor.

O scară de bloc! E tot ce-mi doream, să pot să mă încălzesc puţin. Îmi îndes prin buzunare şi prin chiloţi tot ce aveam în cutie.

— Ieşi de aici! Nu ţi-e ruşine, aurolacule?!

Apucă să mă lovească cu pumnul în spate. Sunt obişnuit.

Abandonez cutia și fug iar.

După şase luni şi patruzeci de zile, acasă la ea

De undeva din casă se aude o muzică franţuzească veche. Mai mult ca sigur că de aceea nu m-a auzit. Mi-am făcut griji degeaba.

Sufrageria nu e deloc în ton cu aspectul dărăpănat de afară. Deşi este slab luminată, doar de becul gălbui al unei veioze cu dantelă și picior înalt, pot vedea în jur mobilă veche, dar cu foarte mult bun-gust. Tablouri, tot felul de obiecte ciudate, de la şurubelniţe la animăluţe de plastic,

pick-up, două fotolii de ratan. Şi cărţi, tone de cărţi împrăştiate peste tot: de la Jules Verne la Dickens şi „Poveşti Nemuritoare”.

A ajuns acasă, s-a dezbrăcat, a dat drumul la muzică şi acum mai mult ca sigur că face o baie cu un pahar de vin în mână. Sau citeşte, întinsă în cadă.

Iar eu… Iar eu sunt un intrus.

Un nebun în casa unei fete singure şi înfiorător de frumoase. Un dement într-o casă străină, noaptea! Un pericol pentru ea, poate singurul pericol. Un psihopat! Mă întorc şi vreau să ies repede din casă. Iar îmi simt bătăile inimii în gât, mă ameţeşte chestia asta. Respir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc.

Pachetul de şerveţele! Lângă uşa de la intrare, pe holişor, este pachetul ei de şerveţele albe cu fluturaşi albaştri. Aşadar, de aici se aprovizionează înainte de a ieşi pe uşă. Descoperirea asta mă face să zâmbesc. Aş putea să îi fac o surpriză şi să iau pachetul cu mine, apoi să i-l arăt dimineaţa. Nu, s-ar speria! Măcar dacă l-aş lua şi i l-aş duce în cameră… Aş vrea totuşi să ştie că a fost cineva aici. Un om care a vrut să o apere.

Nu mă pot abţine, iau şerveţelele şi le pun lângă veioză. „De veghe în lanul de secară”, pe masă, aşezată cu faţa în jos. Mai are câteva pagini până la final, ca şi mine. Poate că are acelaşi tic: întotdeauna, când mai am mai puţin de zece pagini, mă opresc din citit. Şi o las aşa câteva zile, timp în care povestea mi se aşază în cap, iar eu îmi creez în minte posibile scenarii pentru final. Poate că şi ea face la fel.

Totul îmi pare atât de intim, atât de familiar. Vaza cu florile de câmp… până şi cele două ceşcuţe de ceai, una lângă alta. Poate este şi iubitul ei în casă… nu m-am gândit la asta. Ar fi cazul să o şterg repede!

Mă strecor înspre holişor şi lovesc cu piciorul în măsuţă. Aaau!

— Iubitule?

Am încurcat-o! Am încurcat-o! Am încurcat-o! Dobitoc!

Fug spre uşă. O deschid.

Mă strigă:

— Stai!

Stană de piatră sunt. Paralizat. Jumătate ieşit pe uşă, cu un picior în aer şi un zâmbet forţat, întorc capul spre ea. Mă simt îngrozitor de prost chiar dacă în sinea mea ştiu că am vrut să o apăr. Acum o să mă lovească…

Este învelită într-un halat de catifea din cap până în picioare, îşi scutură uşor părul ud şi îmi zâmbeşte. Doamne, ce orbitor de demenţial de zăpăcitor de frumoasă este! Ce bărbat norocos are parte de o asemenea femeie?! îl urăsc.

Cred că nu mă vede bine, nu sunt în raza veiozei.

— Iubitule?

Fie ce-o fi! înaintez doi paşi, lăsând lumina să ajungă pe faţa mea. Îmi plec privirea, îmi este greu să mă uit în ochii ei acum. Mi-e teamă de reacţia ei. Oare are un cuţit? Un pistol?

Ridic spăsit ochii…

Îi zăresc tălpile goale şi ude, apoi genunchiul drept ieşind prin crăpătura halatului, cordonul, decolteul. Mi-e groază să o privesc. Acum îmi zvâcneşte şi tâmpla, nu numai

gâtul.

Zâmbeşte. Stai! Zâmbeşte?

Da, chiar cu toată faţa. Cald, pare chiar fericită. Şi mă priveşte în ochi.

— Îmi era teamă că o să te rătăceşti şi azi. Îţi fac ceva de mâncare?

Amintire de pe la opt-nouă ani

Muşc dintr-o eugenie.

— Îţi mai aduc dacă îţi place.

Sunt în camera mea de copil şi am în jur un teanc de „Poveşti Nemuritoare”.

Un băiat înfofolit din cap până-n picioare, încălţat cu nişte cizme mari de cauciuc, intră pe uşă. Scoate de sub canadiană un volum de poveşti.

— Să-mi spui ce crezi despre povestea arabului şi a hoţilor!

Are o faţă blândă şi pare a fi prietenul meu.

— Am venit doar pe fugă să îţi las cartea, dar vin mâine să jucăm şah!

Îi fac cu mâna şi îl privesc până intră în scara blocului din apropiere. Străbate cu greu cei câţiva metri din cauza viscolului. Când ajunge înăuntru, îmi face semn cu mâna, iar eu înţeleg că, de fiecare dată, a ajuns cu bine.

Mă întind pe saltea şi privesc pereţii desenaţi de o mână de copil. Jocuri, scări, personaje, linii, săgeţi. E o lume magică.

În jur am tot felul de jucării ciudate, dar interesante: de

la şuruburi până la resturi de lemn şi de plastic. Un cart cu rulmenţi, o tablă de şah… îndes în gură o eugenie întreagă. Mi-era atât de foame! O, Doamneee!

Pentru prima dată după multă vreme, mă simt bine şi sătul. Liniştit.

Şi adorm zâmbind.

Dimineaţă, acasă la ea

Deschid ochii, trezit de sunetul unui cocoş absolut dement.

Habar nu am unde sunt. Probabil că am băut mult de tot aseară. Sunt învelit cu un cearşaf alb şi simt pe piept ceva greu. Este un cap. Un cap de fată cu părul auriu şi mirosind cât se poate de bine. O ţin în braţe atingându-i coapsele şi chiar nu vă pot spune ce e în mintea mea acum.

— Bună dimineaţa! îmi spune întinzându-se goală pe mine.

— Bu…

Chiar dacă femeia de lângă mine, de peste mine mai exact, este incredibil de frumoasă, încerc să o dau jos, rostogolind-o. Nu o cunosc, nu ştiu ce vrea. Trebuie mai întâi să mă lămuresc, apoi să…

— Cine eşti?

Zâmbeşte şi îşi trece mâna prin păr. Un gest banal, ca şi cum aştepta întrebarea asta. Îmi spune pe un ton mecanic:

— Sunt soţia ta. Iar tu eşti Nafs.

— Poftim?

— Adică nu ştiu cum te cheamă, dar când te-am găsit

ţi-am zis Nafs.

Femeia asta e frumoasă, dar e nebună! Cum adică m-a găsit? Ce sunt eu, câine?

— Acum te întrebi dacă eşti câine şi „cum adică te-am găsit?”

Mă ridic din pat, îmi acopăr goliciunea cu o pernă. Sunt năuc. Femeia asta e diavolul?! Stă goală în faţa mea şi nu îi este ruşine, iar eu mă simt cumplit de jenat. Dar eu? Ce caut aici? Cu siguranţă că am făcut dragoste sau poate… Poate m-a drogat.

— Te rog să te aşezi, Nafs!

— Nu mă aşez! Ce mi-ai făcut? Ce se întâmplă?

Se ridică în vârful patului şi se acoperă cu cearşaful. Are un aer de copil ştrengar pus să explice o şotie.

— Nafs, eşti soţul meu.

— Sunt pe na… îngaim.

— „Sunt pe naiba soţul tău! M-ai drogat, ce ai făcut?”, asta vrei să zici.

Chiar atât de previzibil sunt? Atât de uşor de citit? îmi citeşte gândurile în halul ăsta?!

Îmi muşc buzele până îmi dau sângele, treaz.

— Nafs, ia loc!

Mă aşez pe fotoliul de ratan. În fond, şi pe fotoliu, şi în picioare, tot nu am nici cea mai vagă idee despre unde mă aflu.

Îşi aprinde o ţigară şi trage cu poftă din ea. Ea, fumând, cocoşul de afară, primele raze ale dimineţii… am trăit şi asta.

— Azi te-ai trezit mai devreme decât de obicei.

De obicei? Ce tot spune? Suflă fumul înspre tavan.

— Ştiu că nu îţi place când fumez. Dar de fiecare când îţi povestesc asta simt nevoia…

În jurul becului gălbui este un nor de fum. Ea se întinde până la noptieră şi scutură scrumul de ţigară în scrumieră.

— Eu ţi-am zis Nafs, când te-am găsit, acum un an. Mi-am luat libertatea să îţi dau un nume pentru că nu aveai unul. Nu aveai buletin, nu aveai niciun alt act.

— Unde m-ai găsit?

— Pe marginea şoselei. Acolo unde se găsesc soţii, normal.

Şi râde.

Clar că e nebună! Am nimerit în casa unei ţicnite care mai mult ca sigur mi-a pus ceva în vin, iar eu nu mai ştiu de mine. Nu îmi dau seama de ce ar avea nevoie o fată superbă ca ea să profite de un bărbat, dar o să aflu eu! Ia să văd până unde merge!

— Iartă-mă! continuă, devenind brusc serioasă. Doar că spun povestea asta în fiecare dimineaţă şi uneori simt nevoia să… improvizez.

— Cine eşti?

Izbucneşte într-un isteric. Rafale, rafale.

— Iartă-mă din nou, dar asta e partea mea preferată, întinde, te rog, mâna. Caută în cartea de pe noptieră, la pagina 8.

— Mă pui să citesc „Poveşti Nemuritoare”?

— Da, astea îţi plac cel mai mult.

Amintire de pe la opt-nouă ani

— Şi, îţi dai seama, în fiecare poveste citită poţi fi cine vrei tu!

Prietenul meu este foarte convins de ce spune, pune atâta pasiune în vorbe.

— Şah! îi zic.

— Mă scoate din minţi bacteria ta R2!

Este un băiat puţin mai mic decât mine, cu fălcuţe rumene, și se încinge foarte mult atunci când povestește.

— Fiecare personaj are povestea lui, ştii? Cum ar fi, spre exemplu, ca în loc de povestea lui Ali Baba, să fie scrisă povestea unuia dintre hoţi. Mă urmăreşti?

Îl urmăream. Şi muşcam din sărăţelele aduse de el. Cu chimen, presate. Nu îmi place chimenul, dar îmi este atât de foame, încât pot trece peste gustul lui.

— Cum a ajuns el hoţ? Ce l-a făcut să fure? A fost un copil normal dintr-o familie bogată? Sau, din contră, a fost sărac? Ce l-a adus acolo? Plictiseala sau nevoia? Poate că a început să fure pentru a-i face un rău tatălui său, pe care îl ura.

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Hoţul acela, numărul 26, să zicem, nici măcar nu are nume! îţi dai seama? Cedez partida asta, ai 3 – 2.

Să îi dăm noi un nume hoţului. Marius…

— Trebuie să fie arăbesc! Hassan?

— Hassan!

La plecare, prietenul meu mi-a lăsat prima carte de poveşti. Până a doua zi, am citit una singură: „Ali Baba şi cei

40 de hoţi”, dar în mintea mea am rescris alte cincizeci şi şapte. Una pentru fiecare personaj din carte. Hassan fusese bogat şi fura pentru că îşi ura tatăl. Era frate cu hoţul numărul 13, iar părintele lor era chiar pungaşul cu numărul 34, infiltrat acolo pentru a-și supraveghea copiii. Wow! Câte povești poate avea o poveste!

Dimineaţa

Ce am de pierdut? Deschid cartea la pagina 8 și văd subliniate nişte cuvinte: „Ea era aleasa inimii sale, cea pe care a fost vrednic să o ia de soţie după ce a trecut toate testele împăratului…”

— Cine ești? o întreb.

— Sunt soţia ta. Cea care te iubeşte, cea care a alergat după tine, chiar dacă nu te cunoștea îndeajuns. Dar te simţea pe de-a-ntregul. Cea care a vrut să fiţi fericiţi împreună. Dar, din păcate, ai vrut şi tu.

Şi râde iar.

— Şi iată-ne aici, Nafs! în fiecare zi.

— Nu-mi mai zice Nafs!

— Mai precis, iată-ne în aceeaşi zi, în fiecare zi.

Simt nevoia să beau o gură de ceai. Iau una dintre cele două cești și o duc la gură, dar mă opresc. Cine ştie ce a pus în ea?!

Pe geam, văd o mică rază de lumină. Ar trebui să se lumineze cât de curând şi o să pot pleca. Dar unde? Unde să mă duc? Mi-a luat minţile, m-a ameţit de tot.

Poate am niște acte pe undeva, printr-un buzunar, o

adresă… Mă uit spre ea.

— Cine ești tu?

— Mara, dar tu îmi zici „fata din staţia de autobuz”.

— Mara… fata împăratului?

— Da.

Mă uit în jur. Camera pare destul de frumoasă. O veioză de dantelă, cu picior înalt, mobilă veche, două fotolii de ratan, cărţi, multe cărţi… Mă gândesc că e momentul să plec, să fug oriunde aş vedea cu ochii. Acum vrei să pleci, îmi spune stingând ţigara.

— Da.

— Iar eu o să îţi spun ce îţi spun în fiecare dimineaţă: uită-te în carte!

— Ce carte?

— Cea de pe noptieră. Pagina 180.

La pagina 180 e o fotografie.

Eu şi Ea.

Suntem pe malul unui lac, pe un câmp cu flori. În spatele nostru, o mică bisericuţă din lemn. Soţ şi soţie. Eu şi nebuna! Nu se văd oameni în jur, dar este destul de clar că suntem noi doi.

— A fost o nuntă frumoasă. Nu ţi-ai adus aminte nimic a doua zi, dar a fost frumoasă.

Mă trântesc în fotoliu. Sunt victima unei farse, o farsă extrem de elaborată, iar ea îşi bate joc de mine!

— Mara, cine sunt eu?

Se ridică din pat, renunţă la perna ce o acoperea şi se cocoaţă în braţele mele, pe scaun. Mă priveşte în ochi, îmi

mângâie tâmplele şi mă strânge. Este goală şi îmi este incredibil de greu să rezist tentaţiei de a…

— Vezi tu… pentru mine, eşti Nafs. Şi uneori şi pentru tine. Dar adevărul e că nu ştiu.

Îmi ia capul între palme şi mă sărută pe buze.

— Sunt Nafs, dar nu ştii cine sunt…?

— Adevărul e, iubitule, că orice aş spune acum tu nu vei crede. Am încercat, nu o dată sau de două ori, ci de peste cinci sute. Eu îţi povestesc cine eşti şi tot ce ştiu despre tine, iar tu sfârşeşti prin a nu mă crede. Apoi pleci…

Oftează şi mă sărută iar.

— … uneori te întorci, Nafs. Te iubesc!

Fata asta, Mara, pare atât de sinceră, încât îmi este greu să îi spun ceva rău. Mi-aş dori numai să nu mă mai păcălească atât!

— Alteori te rătăceşti. Te rog, mergi în bucătărie! în cutiuţa din lemn de pe frigider, e o hârtie. Citeşte-o.

Amintire de pe la opt-nouă ani

Sunt în casa prietenului meu, de Crăciun.

Mama sa ne aduce o farfurie plină cu prăjituri. Nu am văzut atâtea prăjituri de… Nu am văzut niciodată atâtea prăjituri la un loc! Muşc cu poftă, iar zeama curge pe la colţurile gurii şi ajunge pe haine. Are un gust nou, de…

— Sirop de portocale! îmi spune prietenul cu gură plină.

— Am auzit de portocale.

Era prima dată când simţeam acest gust, iar asta mă făcea fericit. Unui copil nu îi trebuie prea mult.

Asta e pentru tine!

Scot cutiuţa din lemn şi i-o întind prietenului.

— E o casă chiar urâtă! zice.

M-a durut. Ştiam că e o casă foarte urâtă, dar, cumva, asta a durut mai mult decât era normal.

— Cine a făcut-o? mă întreabă.

Eu o făcusem, adică eu am desenat-o, împreună cu mama, aşa îmi amintesc. Şi acum ştiu şi pe cine sun de fiecare dată din cabina telefonică.

E plecată… Dar o să răspundă într-o zi.

La plecare, mi-a dat un tablou din ipsos kitschos. Doi copii pictaţi cu galben, iarna, lângă un felinar portocaliu. Mielul din braţele băiatului era verde. M-am prefăcut că îmi place şi am izbucnit în râs abia după ce prietenul meu a plecat puţin din cameră.

Când mi-am luat haina din cuier şi am dat să plec din casa lui, mi-am simţit buzunarele pline cu portocale.

Dimineaţa

Această scrisorică este redactată de mine şi aşezată în cutie cu mâna mea, în scopul de a o citi tot eu, când voi fi confuz. Eşti Nafs. Nafs P, pentru că la căsătorie ai luat numele soţiei tale. Suferi de amnezie temporară şi speri ca într-o zi să treacă.

Eşti Nafs! Acum du-te şi îmbrăţişeaz-o pe Mara, soţia ta. Fă dragoste cu ea, ador-o! îţi vrea binele, este singurul om care îţi vrea tot binele din lume şi te iubeşte.

Nafs pentru Nafs.

Las scrisoarea din mână şi, cu lacrimi în ochi, încerc să îmi pun un pahar cu apă. Îmi tremură mâna. Scriu pe un şerveţel câteva cuvinte şi îmi dau seama că scrisul este acelaşi.

Amnezic? Fac câţiva paşi şi mă uit la Mara.

— Iartă-mă!

— Ştiu, iubitule! partea cu „fă dragoste şi ador-o” a fost la sugestia mea.

Mă arunc asupra ei şi mă rog la toţi sfinţii să nu fiu deranjat în următoarea jumătate de oră.

— Aşadar, sunt Nafs! îi spun ştergându-i stropii de transpiraţie de pe frunte.

— O să fie bine, într-o zi…

Gâfâie. Încă trăieşte momentul.

— Trece, Mara? Trece ce am eu?

— Doctorii speră ca într-o zi să îţi aminteşti mai multe. Dar eu sunt fericită, tu eşti fericit… Noi trăim aceeaşi zi fericită în buclă.

Mă cuprinde din nou în braţe şi mă mângâie pe umeri.

Îmi ia urechile în palme şi mă strânge de cap.

— Eu voi fi mereu aici, da, Nafs? Mereu!

Scrie ceva cu pixul pe încheietura mâinii mele, apoi îmi duce mâna la sân. La inimă.

— Voi fi aici mereu pentru noi!

— Da…

— Mai puţin acum. Trebuie să plec să muncesc. Da,

iubitule? Iar tu o să pleci înainte şi o să mă aştepţi în staţia de autobuz. Uneori mă recunoşti, alteori nu. Memoria ta este selectivă şi, în felul tău ciudat de a fi, nu îţi aminteşti niciodată dimineţile astea, nici serile. Ci numai drumul, staţia de autobuz.

— Trebuie să plec? îi zic. Unde să plec? Nu ştiu unde.

— Lasă paşii să te ducă, Nafs. Aşa faci zilnic şi nu te-ai rătăcit niciodată. Doar ai întârziat… uneori.

Mă îmbrac, iau un oscior de pe măsuţa din bucătărie, îl învelesc într-un şerveţel şi ies din casă.

Pe măsură ce merg pe stradă, aerul îmi pătrunde în nări, în piept. Simt că mă dezmorţesc, că mă trezesc, că totul capătă un sens. Ştiu exact unde trebuie să merg acum şi o să îmi aduc aminte şi unde trebuie să ajung. Trec pe lângă fântâna ciobită, las în urmă şcoala… Un bărbat este pe bancă, cred că a îngheţat de tot. îl mişc uşor, apoi îl ajut să se ridice şi îl însoţesc câţiva paşi, până stă singur pe picioare. Mirosul de băutură mă ameţeşte puţin, dar mă gândesc că e bine pentru el că a băut, altfel ar fi murit îngheţat.

Merg cu paşi repezi înspre staţia de autobuz. Acolo merg! Mi-am amintit, trebuie să aştept pe cineva. Pe ea, da! Fata frumoasă care îmi înseninează dimineţile. Am ajuns în staţie înaintea ei, ca de obicei.

Uite-o! Azi poartă o rochie albă din în iar părul îi este prins în coadă. Este atât de frumoasă! Oare cum o chema-o?

Amintire de pe la nouă ani

În camera mea am un borcan plin cu fise de un leu.

O iau pe una dintre ele, cea cu gaură în capăt şi un fir de gută ataşat. Înfăşor bucata de sârmă la uşă şi plec prin zăpadă. Din acest moment, trebuie să fug. Încălţările mele m-ar ucide dacă aş merge, pur şi simplu, prin zăpadă.

Dezgrop cărămida, o aşez sub telefon. Am crescut, nu mai este nevoie să o pun în picioare, pot ajunge la receptor şi aşa.

Scot din buzunar bileţelul de hârtie şi formez. Numărul îl ştiu pe de rost. Niciun răspuns.

Dimineaţă, în staţie

— Nafs!

Vorbeşte cu cineva pe nume Nafs. Azi nu citeşte şi pare supărată. Se apropie de mine. Oare şi-a dat seama că o spionez? Am încurcat-o!

— Nafs!

Cu cine vorbeşte, de fapt? Poate cu puştiul din spatele meu?

Mă ia de mână şi ridică paltonul.

— Tu eşti!

Pe mâna mea e scris cu pixul, cu litere mari: N, A, un E sau un F şi S. NAFS. Ce n-ai…

— Eu ţi-am scris. Dimineaţă. De fapt, acum o jumătate de oră.

Îmi aduc aminte cum cineva mă zgârie cu pixul. Trec prin mintea mea imagini fără sens cu un pat, o veioză, cutie,

carte. Abia reuşesc să înţeleg ce scrie sub: *Voi fi aici, pentru noi.*

Stai! Ce?

Îmi ia mâna şi o lipeşte de sânul său stâng.

— Eşti soţul meu!

Sunt mut, dar îmi amintesc. O… cunosc! Fata asta frumoasă îmi este cunoscută şi din altă parte.

— Aici ai oscioare pentru câine.

Îmi bagă mâna în buzunar, scoate şerveţelul şi aruncă un os potăii.

— Azi ai cămaşa albastră pe sub pardesiu. Eu am călcat-o.

La naiba!

— Eşti soţul meu! Nafs.

— Mara?

Amintire de pe la nouă ani

Un bărbat mare şi gras, îmbrăcat în pufoaică, rupe haina de pe mine, apoi începe să umble prin lucrurile mele.

— Ieşi de aici, nenorocitule! Pute tot, infectezi copiii! Seamănă cu Căpcăunul de pe perete, un monstru din jocurile mele. Este în camera mea şi îmi aruncă în zăpadă cele câteva haine, jucăriile, tabla de şah.

— Ieşi şi du-te înapoi la cămin! Nu mai umbla aşa! Mă răstoarnă de pe saltea şi o azvârle în stradă.

— Să nu te mai prind!

Fug desculţ. Mi-e frică de palma lui, cred că am mai simţit-o şi înainte.

După o săptămână

Sunt acasă la Mara. La noi.

Înconjurat de cărţi în care îmi las tot felul de bileţele. Mi-e teamă să nu o uit iar, de aceea.

Fac progrese remarcabile. Îmi aduc aminte absolut tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână: Mara este soţia mea, iar acum avem amintiri comune vechi de o săptămână.

Când am întrebat-o: „Mi-ai văzut cartea pe care o citeam ieri?”, Mara a început să plângă. Aveam un „ieri”!

Dimineaţa o conduc la autobuz, iar seara o iau de la staţia din centru, de lângă florărie. De şapte zile ştiu perfect drumul, îmi amintesc să plec şi să vin singur acasă.

Azi mi-am amintit care este mâncarea ei preferată şi am încercat să o gătesc. Nu a ieşit.

— Te-ai străduit.

Îmi strânge mâinile în mâinile sale.

Am decorat casa de Crăciun. Am atârnat globuleţe pe perdele, am împodobit bradul din curte, am pus luminiţe şi ghirlande.

— Nici nu ştii cât de mândră sunt de tine, Nafs, că ţi-ai amintit. Medicul a spus că s-ar putea întâmpla într-o zi, dar începusem să nu mai sper.

— Îmi amintesc. Aş vrea să-mi amintesc şi nunta. Şi copilăria.

— Ţi-ai blocat unele amintiri dureroase. De aici ţi se trage. Sper că nunta n-a fost una dintre ele.

Ador râsul ei.

Amintire de pe la nouă ani

Ce iarnă nenorocită! Celelalte anotimpuri le duc mai uşor, dar iarna…

Stau ascuns sub acelaşi balcon, unde am fugit din camera mea. Nu este cu mult mai cald, dar am găsit nişte cartoane cu care să închid crăpătura şi măcar nu viscoleşte înăuntru. Care e planul? Nu am niciun plan, dar trebuie să îmi recuperez lucrurile din zăpadă. Măcar o parte din jucării și tenișii.

Mă ascund după o maşină şi mă uit la casa mea. Căpcăunul mi-a scos toate lucrurile şi le-a aruncat în stradă. îl urăsc!

Prietenul meu se apropie de el.

— Băiete, du-te acasă că îngheţi! îi spune Căpcăunul.

— L-aţi văzut cumva pe To… Florin? Știţi unde s-a mutat?

— Copilul ăla al străzii care stătea în centrală? L-am gonit la orfelinat, mama lor de jigodii!

Fug de teamă să nu mă prindă. Mi-am dezvoltat un reflex: cum aud cuvântul „Orfelinat”, fug.

Mă îndepărtez de blocuri, trec de liniile de tren, de câmp, de mahala şi ajung într-un sat, la marginea oraşului. Alunec pe gheaţă. Doare.

Deschid ochii.

O sobă. Câteva rufe la întins, hainele mele, şi o cameră plină cu hărţi, planşe, pixuri, echere.

— Ești mai bine? îmi spune cu o voce blândă bărbatul din spatele ochelarilor cu rame groase.

Mi-l amintesc. Mă simt ca și cum m-am lovit la cap și am zăcut mult, dar știu vocea. Este un fel de tata, are grijă de mine. Am fost inconștient câteva zile, dar, printre picături, am vorbit cu el. El e tot ce am, liniștea mea. Mă strânge de mână, e îngrijorat. îl strâng și eu.

— Florin, mă auzi?

Acasă la mine și la Mara

— Mă cheamă Florin.

Iau repede hârtia din cutiuță și scriu: „Mă numesc Florin”. Mi-e frică să nu uit. Abia aștept să ajungă acasă și să îi spun și ei.

Seara, o ajut să își dezbrace haina și strig:

— Numele meu e Florin!

Strig:

— Eu sunt Florin!

Șiroaie de lacrimi țâșnesc din ochii Marei. Mă ia în brațe și strigă odată cu mine:

— Florin! Florin! Florin! Ai un nume!

Se liniștește după câteva minute bune, apoi se așază pe fotoliu, gâfâind.

— Știam eu că o să îți amintești!!! Dar rămâne și Nafs!

— Bineînțeles!

Ridică picioarele în aer și chiuie bucuroasă.

— Spune-mi tot ce știi!

— Am avut un prieten. Nu știu foarte multe. Și un

părinte adoptiv, un domn cu rame groase de ochelari și vocea gravă, care acum cred că e mort de îngrijorare. Sunt inginer în construcții.

— Stai, stai, pe rând!

— Am crescut la orfelinat. Dădeam grilajul la o parte și săream de la etajul 1. Mergeam la oficiul poștal, îmi puneam cărămida sub picioare și o sunam pe mama.

— Cine e mama ta?

— Nu știu, nu a răspuns niciodată. A… e… cred că a fugit din țară. Nu știu.

— O să o găsim!

— Și la întoarcere luam bătaie. De fiecare dată, unde se nimerea: în cap, în stomac. Câte douăzeci de rigle pe dosul palmei și… Nu aveam spirt pentru rană, nici hârtie igienică. Era ținută sub cheie. Scoteau săpunul și hârtia igienică numai când veneau inspecțiile. Și ne îmbrăcau frumos și ne puneau să le zâmbim. Apoi luau ajutoarele, donațiile și ne băteau.

— Șșșt! Amintirile astea le-ai blocat. Nu trebuie să intri atât de adânc.

— Și am un tată! exclam. Unul adoptiv. M-a ajutat să fac Facultatea de Construcții și… ar trebui să mergem la el. E îngrijorat!

— Ești… constructor?! De aia repari tu poarta aia de atâta timp.

Mă ironizează, dar are dreptate. Poarta e mereu stricată.

— O mică răutate… Florin. Unde să mergem?

— Îmi amintesc strada, satul. Apoi ar trebui să îl găsim pe prietenul meu şi să îi spun că sunt bine. Hai!

— Acum? La ora asta? în seara de dinainte de Crăciun?

— Mâine e Crăciunul! Da!

Amintire de pe la nouă ani

Bărbatul cu ochelari cu rame groase, tatăl meu adoptiv, îmi pune o cană cu ceai şi se aşază lângă mine, pe scaun.

— Ştii să citeşti, puştiule?

Îmi dă cu o cremă galbenă pe urmele de pe piept. Ustură.

— Puţin.

Dă din cap înţelegător şi îmi întinde ceaiul.

— Te faci bine şi ne punem pe treabă, da? Ce animal te-a lovit în halul ăsta?

Îmi pun mâinile la ochi şi strig.

— Promit să nu te mai întreb niciodată. Gata, a trecut!

Pe străduţe

Am intrat în satul de la marginea mahalalei şi picioarele m-au purtat pe străduţe. Mara s-a ţinut cu greu după mine, dar a rezistat eroic.

— Aici.

— Eşti sigur, Naf… Florin? Nu dăm vreo spargere, nu? O iau de mână şi sun. Îmi amintesc perfect strada, casa, copacii din curte, tot! Se aprinde lumina în casă, apoi poarta se deschide.

Bătrânelul scapă lanterna în zăpadă şi mă ia în braţe.

— Ştiam! Ştiam că o să ajungi!

— Tată!

În doar câteva zile, mi-am recăpătat soţia, o parte din amintiri şi tatăl. Stăm în camera lui şi vorbim despre toate prostiile din lume, de la politică la filme, cărţi şi te miri ce.

Este atât de plăcut să stau cu ei, încât nici nu ne dăm seama când se face dimineaţă.

— Noi locuim la casă, la marginea oraşului, îi spun din senin.

— Păi, stăm aproape. Cum nu te-am mai văzut de peste un an, presupun că acum o să ne vizităm des, nu?

Îl iau în braţe. Nu i-aş mai da drumul niciodată. Mâine va fi Crăciunul. Cel mai frumos Crăciun din viaţa mea! apoi au urmat cei mai frumoşi ani. Eu m-am angajat în construcţii, iar tatăl meu mi-a devenit cel mai bun prieten.

Mara a născut doi copii, bucăţică ruptă din mine, iar într-o zi am plecat cu toată familia la câmpul cu flori galbene, de lângă lac, la bisericuţa din lemn.

— Vreau să îmi aduc aminte şi eu, i-am spus.

Apoi am intrat în bisericuţă şi ne-am cununat din nou.

După câţiva ani

Tata s-a stins anul trecut. I-am moştenit pasiunea pentru construcţii, pentru planuri, pentru a ridica orice.

Sunt căţărat pe o casă, iar în jur sunt mulţi oameni şi case în construcţie. Lucrez pe şantier. Nu îmi plac foarte mult oamenii, iar aici mă simt bine pentru că îi văd de departe. Cred că doi şerpi, când îşi vorbesc, îşi spun: „Eşti

atât de rău, că parcă ai fi om!”

Un tip, transpirat tot şi categoric mort de frică, urcă aproape de mine.

— Salut, ai jucat vreodată şah cu un indian roşu pe post de rege?

Are o faţă destul de cunoscută şi tremură ca naiba. Probabil este unul dintre colegii mei, neobişnuit cu înălţimile.

Nu ştiu ce să îi răspund. Am jucat?

L-am urmărit plecând, apoi am întrebat-o ceva pe fata care se ocupă de muncitori şi mi-am notat pe un bilet.

Anul acesta, de Crăciun

Am început să caut prin buzunarele hainelor. Nimic. Prin geantă. Nimic.

— Eşti bine? îmi spune Mara îngrijorată.

Este primul Crăciun fără tata şi asta doare. Doare rău de tot. Dar mă bucur că am apucat să mai stau cu el câţiva ani, să mă bucur de bunătatea unui om care pentru mine a fost aproape tot.

— Da, caut ceva, un bilet.

Ştiam sigur că atunci, pe schelă, mi-am notat o adresă pe bilet. Poate că mă ajută să aflu mai multe despre mine, despre copilărie.

Mi-a fost foarte greu să mă gândesc la asta în ultimele luni, mi-e teamă de amintirile pe care le-am blocat. Mi-e frică să nu se dezlănţuie iadul… Totuşi, ceva îmi spune că tipul de pe schelă nu are nimic de-a face cu bătăile, cu orfeliatul şi că

este bun…

Caut în bocanci. Ce idee idioată! De ce ar pune cineva un bileţel în bocanci? Ah, cămaşa! Caut în buzunarul de la piept: Titan, strada Trapezului nr. 1, bloc R12, ap58, de Ajun.

O sărut pe Mara, o iau în braţe şi o rotesc prin cameră. Dărâm ceva. Dă-l naibii de ceas, o să luăm altul!

— Nu ştiu cine e, dar trebuie să merg. E tipul de pe schelă, cred că pot afla mai multe despre mine.

— Eşti sigur că faci faţă?

— Aflăm azi.

— Nafs Florin, te conducem, eu şi copiii, şi te aşteptăm afară.

— Nu. Stai cu ei. Dar îmi scrii adresa de acasă pe braţ, cu pixul. Să fii sigură că ajung înapoi.

Sun la uşă. Îmi deschide un bărbat, probabil tatăl celui de pe schelă. Îmi pare cunoscut, apoi apare cel care a fost pe schelă. Oare e prietenul meu?

— Nu sunt prietenul tău.

Nu vreau să îşi facă speranţe, gânduri. Nu ştiu sigur cine e, trebuie să îi spun asta.

— Intră, avem ceai cald.

— Am întrebat-o pe coordonatoarea de pe şantier. I-am cerut adresa ta. M-ai întrebat atunci, pe acoperiş, dacă am jucat vreodată şah cu un indian roşu pe post de rege.

— Da, te căutam. Sau îl căutam pe prietenul meu, îmi spune trist.

— Adevărul e că nu ştiu.

Şi începem să povestim. Îi arăt poze cu mogâldeţele mele, el îmi povesteşte despre copilărie. Apoi mă îndoapă cu nişte prăjituri demenţiale cu gust de portocale, din care curge sirop pe cămaşă, pe pantaloni. O să mă certe Mara, dar merită fiecare picătură!

— Centrala asta, îmi arată pe geam. Acolo, în centrală, a stat Tom.

Tom? îmi sună cunoscut dintr-o carte. Centrala seamănă cu ceva cunoscut, dar aşa, în noapte, cu atâtea maşini parcate acolo, nu văd prea bine. îl ajut să îmi toarne două degete de coniac.

— Îmi pare rău că nu sunt el, îi spun. Tu ai făcut-o?

Iau din brad o cutie desenată destul de stângaci, ca de mâna unui copil. Pare un penar chinezesc vechi.

— Prietenul meu, Tom.

Caut prin portofel şi scot pozele cu tot ce am: Mara şi copiii.

— Mogâldeaţa asta ştirbă şi roşcată este fata mea, îi spun. Vrea să se facă doctoriţă.

Pare om bun, mi-ar plăcea să îmi fie prieten, indiferent cine este.

— Iar el. El e prea mic ca să ştie ce vrea să fie!

Îi dau poza făcută de mine la Crăciunul trecut, cea cu pom, ghirlande şi jucăriile făcute de noi. Mogâldeaţa mea roşcată, fata mea, lângă bradul de Crăciun, în braţele Marei. Zâmbeşte înspre obiectivul camerei, şi i se vede strungăreaţă adorabil. Arată, mândră de ea, bucata de lemn pe care am desenat împreună o floare, apoi am lipit boabe de

orez şi le-am colorat cu roşu. Prietenul meu ia poza şi o priveşte. Face ochii mari şi îşi trece mâna prin păr. Nu am văzut în viaţa mea un chip în halul ăsta de uimit!

CAPITOLUL II

2016

— Nu te mai mira! îmi spune. Îţi ies ochii din orbite! râde.

— Am rămas fără cal. Pff!

Îmi trec mâna prin păr şi îmi frec uşor scalpul. Mă ajută să gândesc. Cred că am pierdut şi partida asta.

— Te-am mai bătut şi altă dată, insistă. Nu e capătul lumii.

Ştiţi cum este să îţi regăseşti un prieten, după mai bine de treizeci de ani, şi să simţi că nu a trecut mai mult de o oră?

Vă imaginaţi cum este ca vreme de treizeci de ani să ai impresia că oamenii greşesc grav atunci când joacă şah? Pentru că ei folosesc, în mod eronat, regi, regine şi ture, piese de lemn lăcuit şi dichisit, în loc de indieni roşii de plastic, vaci şi baterii.

— Ar trebui să facem o tablă ca pe vremuri, i-am zis. Cu pietricele pe post de pioni şi tura… o baterie pătrată.

— E în lucru.

Zâmbeşte. Şi zâmbetul lui este la fel ca acum treizeci de ani.

După ce l-am regăsit, m-am reîmprietenit cu Tom. Deşi,

undeva în mine, am rămas prieten cu el în toţi anii ăştia.

Sunt la el acasă, într-o bibliotecă decorată cu mâna lui, cu tot felul de cărţi din anii ’80, dintre care un raft plin cu „Poveşti Nemuritoare”.

Imediat ce își amintește cum arată un obiect din copilărie, pune mâna și îl reface. Are, până acum, multe jocuri desenate de el, un borcan cu fise de un leu, un ochean decupat din carton, cu două lupe la capăt, un joc de popice, soldăţei…

Tom, la patruzeci şi ceva de ani, este în plin proces de refacere a puzzle-ului memoriei. Acum este omul meu de încredere, lui îi pot spune ce mă apasă. În glumă, el spune că încrederea asta se datorează faptului că uită lucruri şi nu mă poate compromite.

— Tom, am o problemă!

— Ştiu! îţi iau regina.

Îmi place când ia faţa aia serioasă, ca de psiholog.

— Care e problema, puştiule?

Puştiul trecut de patruzeci de ani sunt eu.

— Căprioara.

— Fata aceea frumoasă care ziceai că s-a mutat deasupra voastră?

— Ea.

— Face gălăgie noaptea? Se uită la Hannah Montana şi cântă?

— Nu.

Acum are altă expresie. Aia care îmi spune: „Eşti prost?”

— Au! Criza de patruzeci de ani? N-ai trecut-o?

— Cred că mă place.

— Păi, nu ai fost prieten cu stră străbunicul său?

— Doar cu ta-su!

— Sindromul Lolita, am citit cartea. Ea e îndrăgostită de primul bărbat din viaţa ei. Mult mai matur, uşor expirat, cu experienţă. El, de o puştoaică. În cazul tău, e chiar mare puştoaica. Dar până nu o văd de aproape, nu mă pot pronunţa. Cât e de grav, Silviu?

— Ieri, la cutia poştală, m-a întrebat dacă nu îi pot repara un picior la pat.

— Picior „la pat” sau „de pat”?

— Acum, că întrebi, a zis „la”. Şi a mai spus că ştie că eram priceput la reparat chestii şi că o legănam bine.

— A clipit? Când a zis-o.

— Nu. Citea de pe un plic.

— O factură sau scrisoare de la iubitul ei?

— Crezi că are iubit?

Gândul ăsta mi-a trecut prin stomac aşa, ca o săgeată. Dacă ar fi avut iubit, ar fi fost excelent. O iubesc la nebunie pe Amy şi această ispită mă cam încurcă. Dacă nu ar fi avut iubit, iar era bine. Pentru că eram în cărţi! îmi dau două palme imaginare pentru acest gând. Bărbaţii au momente când gândesc cu organul fericirii. Multe. De fapt, bărbaţii au şi momente când nu gândesc cu organul fericirii. Şi atunci devin nesiguri pe ei. Şi se emoţionează ca nişte copii de cinci ani, şi se umflă în pene atunci când o fată mai tânără cu cincisprezece ani îi bagă în seamă. Mai ales dacă fata arată ca din Neckermann. (o revistă nemţească din preistoria anilor

’80, un fel de etalon. Tot ce era şmecher, avea aer occidental, era Neckermann)

Pe înţelesul tinerilor de azi: dacă ea, Căprioara, ar posta pe Facebook o poză cu ea îmbrăcată, ar primi 50.000 de like-uri. Dacă ar pune o poză în costum de baie, ar pica Facebook-ul. Probabil că acum, în epoca like-urilor, dacă am vrea să le spunem părinţilor iubitei că fata lor este însărcinată, ar fi suficient să postăm o poză cu două ace de siguranţă mari, iar în primul ac încă două mai mici. Iar părinţii deja ar începe să primească felicitări on-line pentru gemeni, în 1998 era puţin mai greu.

1998. Când familiile, inevitabil, se întâlnesc

Îmi amintesc mirobolanta zi în care le-am spus părinţilor Ameliei adevărul despre noi.

După vizita la Bucureşti şi descinderea Colonelului în mansardă, i-am condus la gară pe el şi pe soţia sa. Am vrut să îi spun că fata lui este însărcinată. Chiar am vrut. În timp ce urcam în taxi, am scăpat un:

— Ştiţi, să o lăsăm pe Amy singură în faţă, să nu i se facă greaţă!

Când am coborât din maşină, am sprijinit-o să se ridice de pe banchetă.

— Trebuie să avem grijă în perioada asta, să nu facă efort!

În timp ce beam o cafea la pahar din plastic, lângă un automat ruginit, în gară:

— Îmi doresc, atunci când o să am copii, să îi duc cu

trenul să vadă ţara. Ţara noastră. Locurile unde au fost marile bătălii: Mărăşeşti, Mărăşti, Oituz! Am spus-o cu emfază, ca atunci când recitam poezii la grădiniţă.

Mă gândeam că dacă arunc o prostie cu iz patriotic, o să mise vreun muşchi pe fata Colonelului. Nimic. Zero. Zid!

Părinţii Ameliei au urcat în tren, iar eu urlam la ei de pe peron:

— Ştiţi, e însărcinată!

Dar tocmai atunci a pornit locomotiva.

— Nu vrem apă plată! Noi bem de la robinet, a strigat mama Ameliei.

— Nu, doamnă! Facem bebe, e în burtică!

— Dacă ni se face fomică, luăm ceva de la vagonul restaurant, e în regulă!

După ce trenul s-a pus uşor în mişcare, Amy le făcea cu mâna şi plângea. Poate de nervi, poate pentru că nu am reuşit să le spunem. Eu, în spatele ei, am făcut gestul suprem: mi-am îndesat sub tricou geanta Ameliei. Apoi m-am uitat direct în ochii lui Mihai Viteazul şi i-am arătat spre burta mea. Îmi mângâiam abdomenul ca un pervers, apoi arătam spre împietrită Amelia. O iubeam, o respectam, dar trebuia să fac asta. Pentru că domnul Colonel – şi asta a fost greşeala lui – nu a avut nicio reacţie la manifestările mele de circ, am scos de sub tricou geanta şi, imaginându-mi că este un bebeluş, i-am dat să sugă la sânul Ameliei. Imaginaţi-vă: eu, cu un copil-geantă căruia îi dădeam lapte imaginar de la sânii iubitei, vreo zece gură-cască pe peron uitându-se miraţi la noi şi domnul Colonel gata să se arunce

pe geam.

Până în ziua, aceea nu am crezut că un tren poate scoate atâta zgomot când este tras semnalul de alarmă şi că mirosul şinelor încinse seamănă cu mirosul unui porc pârlit.

Întors în mansardă, domnul Colonel a început să privească într-un punct fix, undeva deasupra dulapului de lemn. Îmi amintea de Jack Nicholson în „Zbor deasupra unui cuib de cuci”. Privire de psihopat imprevizibil, gata să sară la beregată dacă îi spui cuvântul-cheie.

Statuia Colonelului se uita exact în direcţia unui cui. Oricât ar părea de interesant faptul că un om studiază un cui, pentru că timp de două ore nu şi-a mutat privirea de acolo, am început să ne îngrijorăm. În diverse grade de îngrijorare, de la „Oare ce a văzut?”, „Merge un gândac pe cuiul ăla?” la „A făcut un şoc, sună la Salvare!” şi „Dacă rămâne aşa toată viaţa? Mulţi au rămas legume după traume!”

— Tati-Bubu-Meu, eşti bine sau nu? încearcă Amelia.

— Da.

— La care întrebare?

— Da.

— Îţi fac un ceai negru?

— Da.

— Ai mai băut patru negre. Nu îţi fac rău?

— Da.

— Tati?

— Da.

Din punctul meu de vedere, ca simplu spectator, a fost

cel mai frumos dialog tată-fiică pe care l-am văzut vreodată. Elocvent, spumos, la obiect, fără floricele inutile, și cu o concluzie clară: „Da!”, în noaptea aceea am dormit pe o saltea întinsă în baie. Nu înainte de a ascunde toate cuţitele, şurubelniţele, cuiele şi obiectele ascuţite din casă.

L-am visat pe apaticul Colonel cum se trezeşte noaptea şi îmi înfige o şurubelniţă în ureche, apoi m-am trezit şi am petrecut următoarele patru ore uitându-mă la vasul WC-ului şi ascultând susurul cristalin al apei din canalizare. Pe mine mă relaxează sunetul izvorului cristalin. Cred că am rămas cu asta după ce am citit o poezie de-a lui Eminescu. Şi, pentru că nu am încă izvor la mansardă, ascult cum curge apa din toaletă.

În dimineaţa următoare, domnul Colonel părea împăcat cu ideea. Ţanţoş, chiar dacă era îmbrăcat cu pijamaua mea cu ursuleţi panda, a venit spre mine şi mi-a întins mâna.

— Eu te-am apreciat, tinere. De atunci de când ai venit la noi. Mă bucur că dacă e să fie cineva soţul fiicei mele, tu eşti acela.

— Şi tatăl nepoţilor dumneavoastră, domnule!

— Şi…

Pot să jur că am auzit un geamăt. Un plânset interior.

Se uită în jur să vadă dacă soţia sa şi Amy dorm. Se apropie de urechea mea şi îmi şopteşte:

— În legătură cu asta… Eşti sigur că nu e doar balonată? Ea mănâncă mult pepene, porumb. Eu nu cred că voi aţi făcut…

— Domnule, luaţi loc. Trebuie să vă spun ceva şi nu există altă cale.

Scot din buzunar bucata de hârtie pe care o pregătisem la o beţie cu Ray. Apoi îi citesc clar şi răspicat, ca la şcoală.

— *Domnule Colonel, dragă viitor tată și bunic al copiilor mei și ai preafrumoasei și prea virginei Amelia.*

Eu și fata dumneavoastră ne-am jucat de-a mama și de-a tata. Și ne-a ieșit! Eu am fost tata.

Adevărul e că am alergat-o mult până să o prind, dar, din păcate pentru dumneavoastră și din fericire pentru mine, a vrut și ea.

Nu vreau să fiu mitocan, dar, militărește vorbind, am străpuns linia frontului acum câteva luni, într-o atmosferă romantică, așa cum merită un înger ca fata dumneavoastră.

Strâng la piept bileţelul şi mă uit mândru în ochii lui:

— Eu l-am scris!

Am sărit cu bună ştiinţă peste prezenţa colegelor de cămin din camera noastră în noaptea dezvirginării. Şi peste gândacii din cameră. O să zicem că au fost mii de licurici în locul lor, deci atmosfera poate fi definită ca romantică.

— *... așa că,* închei minunata epistolă, *spunându-vă, fără menajamente, că turela tancului meu a intrat pe teritoriul ei inamic. Și... bum!*

Simt că mai are puţin şi plânge. Mustaţa, în partea stângă, îi tremură cu tot cu buza.

...şi veţi fi bunic! Dar un bunic fericit şi deloc ursuz, ca alţi

bunici care îşi gonesc fetele de acasă pentru că s-au culcat cu străini.

Dumneavoastră NU sunteţi aşa! NU! Sunteţi bun! Şi patriot! Român adevărat! Eu şi Amelia vă iubim, iar eu, un biet militar, abia aştept să fac parte din marea familie condusă de un mare Colonel! De azi încolo, aş vrea să vă spun... TATĂ!

Acum îi tremură şi partea dreaptă a mustăţii, alternativ cu cea stângă. Îşi şterge cu batista broboanele de sudoare de pe frunte. Îi tremură uşor vocea:

— Turela...

— A intrat pe frontul ei. Puşca mea s-a... s-a descărcat, domnule, în...

— Am înţeles! Opreşte-te!

Până şi ursul panda de pe pijamaua lui, a mea, e nervos.

— Practic... în ea, domnule! Nu mult! Câteva cartuşe, într-o seară în care arma nu era în husă, în teacă, sau cum se zice. Dar...

— AM ÎN-ŢE-LES!

— Scuze, domnule! Acum, că am citit-o treaz, nu mi s-a mai părut atât de bună. Am scris-o la beţie, împăturesc scrisoarea şi o rup sub ochii lui.

— Bei?

— Nu, domnule! Doar o dată m-am făcut craci, când am auzit că o să am copii.

— De fericire ai băut sau...?

— De... surprindere. M-am făcut pus!

— Cum te-ai îmbătat?! se încruntă.

— Am turnat pe gât alcool, ca tot omu', în piz°a mă-sii! Când am emoţii, am tendinţa să vorbesc porcos.

— De aia ai tras apa la toaletă toată noaptea, Silviu? De la băutură?

— Nu! Eram nervos și mi-am imaginat că simt la izvor. Bea o gură de cafea, apoi respiră adânc.

— La izvor?

— *Vino-n codru la izvorul/Care tremură pe prund, /Unde prispa cea de brazde/Crengi plecate o ascund.* Eminescu. Mă liniştește când sunt agitat. Trag apa şi simt muzica apei. Orice apă are o muzică, o poezie... Mă iertaţi, vorbesc prost, de la emoţii.

„Nu am încredere în tine, beţivule", asta e în mintea sa. Scutură din cap, exact ca un căţel după ce s-a udat tot. Schimbă brusc vorba:

— Pe mine, pictura mă relaxează. Nu pot să trag apa şi să aud poezia... Aşadar: aveţi tempera sau acuarele? S-a mulţumit cu o bucată de carton, un rimei negru şi cutia cu fardurile Ameliei.

În următoarele patru ore, avea să „picteze" pe carton un câmp negru, întunecat, fum şi un soare roşu în flăcări. Cred că reprezenta starea lui de spirit de atunci: apocalipsă. Iar eu eram simbolizat prin fum. Îmi dăduse deja foc în mintea lui. Din când în când, se oprea din pictat şi rămânea cu privirea fixă în aer, orientată în direcţia cuiului magic.

După ce o să plece, o să îi spun „cuiul lui Colonelea".

— Tu locuieşti aici? se întoarce spre mine şi mă priveşte cu multă ură.

— Mmmm... Cam da.

— Şi ziua, şi noaptea?

— Mai mult noaptea.

Apoi a început să deseneze un bărbat, care semăna oarecum cu mine, ucis în vreo douăsprezece moduri posibile: înjunghiat, împuşcat, atârnat de un ştreang, cu un pix înfipt în jugulară și răpus de diverse instrumente de tortură medievale.

Spre prânz, i-am dus să îmi cunoască rudele, la 80 de kilometri de Bucureşti. Mai întâi am mers în parcare şi le-am arătat părinţilor Ameliei limuzina noastră, proaspăt cumpărată din târgul Vitan. Motor de două sute de cai, dintre care o sută cincizeci erau imaginari, şi lungime şapte metri. Cu tot cu dâra de fum din urma ei. Primul lucru pe care l-a făcut mama Ameliei când s-a urcat în maşină a fost să se închine. Apoi, când a rămas cu mânerul uşii în mână, s-a închinat iar. Dacă mă gândesc bine, s-a închinat tot drumul.

Amelia le zâmbea şi le mai spunea din când în când părinţilor săi:

— Să vă mai deschid geamul? Vreţi să fie mai curent?

— Las geamul mai jos? E curent?

— Nu, că merge şi stropitorul, dar mai torn eu apă pe parbriz, că am un amestec mai bun decât ce găseşti pe piaţă. E cu şampon.

— Zgomotul ăsta e nou. Aţi auzit şi voi aşa, ca o explozie, la motor?

— Dacă e prea mult fum înăuntru, deschideţi toate

geamurile.

Iar ei stăteau speriaţi pe bancheta din spate.

Pe drum, am scăpat un „e posibil ca mulţi copii români să fie procreaţi chiar în maşini, pe banchetele din spate”. Nu m-am putut abţine.

Doi oameni, viitorii mei socri, veniţi dintr-un conac ticsit cu tablouri de epocă şi cu mobilă veche de lux, au aterizat într-o gospodărie în care noţiunea „să decorăm frumos” însemna „să lipim o poză din magazin pe geam. Dacă am consumat revista pe pereţii grajdului vacii, merge şi fata de la pagina 5”.

Pentru părinţii Ameliei era o dramă dacă masa rococo se zgâria puţin. În timp ce, pentru rudele mele, patru şipci vechi de culori diferite, una de la uşa WC-ului, una de la gard, una găsită pe câmp şi alta de la căruţă, prinse în trei cuie, defineau noţiunea de „dulap, dar lasă că îl vopsim noi”. Inutil să vă mai spun că dulapul zăcea nevopsit de zece ani.

— Ei e, mamă, părinţii lu’ curcă?

Bunica Florica, ştergând o mână slinoasă pe şorţul de bucătărie şi întinzând-o doamnei colonel. Aceasta din urmă, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare şi cu spatele gol, un guler de blană de vulpe, cercei mari din aur, pantofi cu toc. Toate luate de la un magazin de modă din Bucureşti, special pentru această întâlnire. Bunica prezenta colecţia de toamnă-iarnă, Manasia Urziceni, 1995: o elegantă pufoaică – care după purtare avea să devină ţuică – dresuri groase de lână cu genunchii ieşiţi în afară ca două guguloaie, basma

neagră şi un şorţ de aprozar albastru spălăcit. Iar unchiul meu afişa un superb trening cu trei dungi Abibas, un maiou alb şi sacoul de ginerică. Iar copilul său, un soi de verişor mai tăcut, purta un trening fosforescent şi mulat pe toate organele. Pentru că aşchia nu sare departe de unchi.

— Doamna colonel… întinde mâna mama Ameliei. Bunica se uită la ea cu ochiul bun.

— Am mai auzit d-astea. Dacă el e doctor, atunci şi ea se prezintă doctor. Atunci eu sunt doamna ţăran Iliuţă! Că soţul meu a fost ţăran!

Greu să o contrazici pe bunica. Acum s-a cocoţat pe bordura de pe alee şi îl priveşte fix în zona ochilor pe Domnul Colonel. îl cercetează atent. Acesta este ca un stâlp din lemn cu expresie de zid de beton. Bunica îşi apropie ochii destul de aproape de mustaţa lui şi întinde mâna spre ea. Spre mustaţă. Stâlpul se ţine ţanţoş şi rămâne nemişcat.

Simt multă încordare în privirile lor, ca un cocoş şi o găină înainte de marea luptă. Dintr-odată, bunicuţa mea zglobie îl apucă de obrăjor:

— Deci tu eşti Colonelu’ ăla răuţ! Tu eşti nebunaticu’ ăla de cale îi era fiică lu’ nepotu’ şi lu’ curcă? Tu nu ai fost cuminţel şi mi-ai terorizat nepotu’?

Îi vorbea exact că unui bebeluş pe care îl ceartă că nu şi-a pus baveţică.

— Sărut-mâna! Sunt Colonelul…

— Ete că tu eşti, drace! îl ia cu amândouă mâinile de obrăjori. Am avut şi eu un colonel pe vremuri. Băiat frumos, înalt ca tine, mustaţă. Da’ l-am lăsat! Ştii de ce? Că nu

zâmbea, domnule! Nu zâmbea niciodată! Şi am trecut la maiori. Tu zâmbeşti, micuţule?

L-a apucat de obrăjor. Micuţul de un metru nouăzeci şi nouăzeci de kilograme a schiţat atunci un fel de zâmbet. Arată exact ca un struţ căruia i-ai prins pielea la spate în agrafe, apoi i-ai băgat un ac în ceafă ca să o ţină.

— Zâmbesc, preastimată doamnă!

Privindu-l, mi-am dat seama că era prima oară când îl vedeam zâmbind. Şi nu puteam spune dacă era mai înspăimântător când nu o făcea sau acum, cu grimasa asta de iapă în călduri.

Bunica i-a invitat la masa întinsă în curte şi a făcut ce ştia ea mai bine: i-a îndopat ca pe porci. Această masă oficială, la care familia Ameliei avea să cunoască familia mea, trebuia cinstită cum trebuie.

I-am șoptit Ameliei la ureche, după ce a aruncat în stomac piftie, icre, salată şi friptură.

— Nu trebuie să mori îndopată, ca data trecută. Acum te înţelege lumea dacă mănânci mai puţin, poţi să te opreşti.

— Da' ce am mâncat? Mi-a şoptit suav. Abia dacă am gustat.

În timp ce domnul Colonel aştepta un servitor care să îi pună ceva în farfurie, Amy a mea mânca cât toţi ceilalţi la un loc.

— Cum e nepoate, sarcina? Ai greţuri? mă ia la rost mătuşa.

— Eu? Amy e însărcinată, nu eu.

Îmi era extrem de jenă să rostesc acest cuvânt de faţă cu părinţii ei. Era ca şi cum le-aş fi spus de fiecare dată: „Da, m-am culcat cu ea!”

— Amy e femeie, îşi poartă de grijă. Ţi-e rău dimineaţa? Nu mă gândisem, nu îmi era.

— Ai vertijuri? sare bunica.

— Te ia cu ameţeală, Silviu? Să iei calciu!

— Simţi cum ţi se îngroaşă picioarele? Înfăşoară-le în varză murată!

— Şi simţi cum te ia… începe unchiul o propoziţie şi se ridică în picioare. După care se uită în gol câteva secunde, îşi toarnă o picătură de sifon în halba cu vin şi se aşază.

— Iar bei că animalu’! îi zice mătuşa. Pune sifon în vin!

— Am pus!

— Vin gol! Iar o să te ia Salvarea la Urziceni.

— Leu? Da’ că… când am mai vo… vomat io vreo… vreodată?

În momentul în care îmi dau seama că începe scandalul, încerc o diversiune. Mă ridic şi bat cu furculiţa într-un pahar, ca în filme.

— Stimaţi şi cinstiţi oaspeţi şi… rudele mele, eu şi Amy am venit aici să facem ca două familii să devină una. Bunica, mătuşa, tata, mama şi cei doi vecini de la ţară pornesc aplauze gălăgioase. După ce se opresc ei, aplaudă şi unchiul.

— Noi o să ne căsătorim peste două săptămâni.

Încă o serie de aplauze, însoţite de un „noroc” şi câteva halbe azvârlite pe gâtlejuri.

— Şi vrem să vă invităm pe toţi la nuntă, la Bucureşti!

Ridic paharul în aer.

Tăcere. Indignare şi suspans. Ceva e greşit, simt!

Nimeni nu dă noroc.

În cele din urmă, bunica ia cuvântul:

— La Bucureşti? Ne gândeam cu toţii că facem aici, în curte la noi. Că tăiem un porc, pe Ghiţă săracu', fie-i slănina uşoară! ziceam că taie vecina patru pui, facem friganele, avem brânză şi unchiul tău mai are opt butoaie cu vin!

— Pa… intervine el.

— Pa?

— Pa… tru.

— Mai cumpărăm, beţivule! Vine şi preotul din comună, hoţul ăla care l-a înmormântat pe bunicu'. Mergem şi la biserică, m-am interesat şi are trecute în program o înmormântare la nouă şi una la unsprezece. Şi ne bagă între cu nunta! Dacă moare cineva, dacă nu… vă căsătoriţi mai devreme, la nouă. Vă ajung două ore?

— Nu vă supăraţi, unde e toaleta? Aş vrea să mă spăl puţin, intervine Colonelul.

— Să vă spălaţi sau să… toaletaţi? încearcă bunica să fie diplomată.

— Să ce?

— Să vă toaletaţi, domnule. Sau cum se zice la oraş la căcare?

— Să… ambele.

Bunica îl priveşte exact cum o profesoară blândă îşi priveşte elevul. Colonelul, victimă sigură, cu lecţia

neînvăţată, gata să ia un mare 4.

— Mult stimate Maior-Colonel, treaba constă în următoarele: dacă vrei matale să te speli, e acilea lângă fântână o cană argintie şi, lângă ea, pe farfuriuţă, o bucată de săpun de casă, din untură de porc. Dacă vrei să curgă apă mai cu presiune aşa, iei cana mare, aia albă, şi torni mai de sus! Dacă vrei jet puternic, o chemi matale pe bombonica asta de soţie strălucitoare şi rogi să îţi puie cu găleata.

— Mulţumesc!

În următoarele secunde am fost martorii următoarei scene: o doamnă cu spatele gol, guler de blană şi pantofi cu toc de zece centimetri, dintre care opt erau în nămol, îi turna apă pe mâini domnului colonel şi striga subţire „aaau" de câte ori el o stropea din greşeală. Colonelul, ca să arate că este bărbat puternic şi popular, se spală pe ochi cu gesturi ferme şi, din când în când, bea apă din căuşul palmei. „Aaau!"

După câteva zeci de cruci ale bunicii, „Bă, eşti tâmpit, ăştia chiar există!", după patru prăjituri înghiţite de Amy şi palme peste propriile frunţi, cărate de toţi cei care îi priveam, familia Colonelului a terminat reprezentaţia Marelui Circ.

La final, mama Ameliei a zâmbit fericită şi, vrând să fie populară, a băgat cana în găleată şi a dat-o pe gât. După care ne-a zâmbit larg.

Uitându-ne la ei de departe, bunica a avut o revelaţie:

— Aia era apa vacii.

Amy s-a schimbat puţin la faţă. Iniţial, am crezut că este şocată că mama sa a băut din găleata rumegătoarei, dar

m-am înşelat. Văzuse prăjiturile cu cremă albă şi nuci şi a apucat lacomă vreo trei.

— Foarte rece apă! încearcă Domnul Colonel să schiţeze un zâmbet şi să se dea băiat de la ţară. Unde este toaleta?

— Vedeţi căsuţa aia albă, lipită de casa aia mare?

— Da, mulţumesc! şi Colonelul o apucă într-acolo.

— Aia albă e bucătăria. De la ea, ţineţi dreapta! urlă bunica. O luaţi pe aleea asfaltată, intraţi pe drumul pietruit, deschideţi poarta prinsă cu sârmă, aveţi grijă să nu iasă găinile, treceţi prin coteţul porcului, pe lângă căpiţa de paie şi ajungeţi în fund, la toaletă. Dar noi îi zicem W.C. sau simplu: căcăstoare.

Domnul Colonel a înjurat printre dinţi, se vedea limpede asta, apoi a plecat, lăsând în urmă un prizonier de război. Pe soţia sa, cu picioarele înfipte în noroi, care continua să bea cu mândrie din apa vacii.

— A, Maiorule! urlă bunica. Dacă tot mergi acolo, ia matale şi frunzele alea de porumb de pe prispă.

— Unde să le duc? Ce să fac cu ele?

— Lasă că vezi matale!

Şi se întoarce spre noi:

— O să-l usture puţin.

2016

— Tată, am şi eu o întrebare! îmi zice Mini Silviu.

— Să nu pui întrebări de copii mai mari de şaisprezece ani, da?

— Din alea cu sex? Nu, normal. Nu am ce noutăţi să aflu

de la…

— Hai, hai!

— Adică, tată, dacă aş avea de întrebat despre sex, aş întreba-o pe…

— Mama?

— Pe domnişoara blondă care stă două etaje mai sus. Fără supărare, dar sunt sigur că ar putea să îmi dea nişte sfaturi belea. Noi facem ore de educaţie sexuală, dar şcoala românească suferă îngrozitor la capitolul practică.

Suntem prieteni, ne permitem glume.

Am greşit! Suntem prieteni, își permite glume cu mine. Iar faptul că a remarcat-o pe Căprioară nu mă miră deloc. Cu cine naiba să semene?

— Străbunica l-a întrebat chiar aşa pe bunicul? „Cum se zice la oraş la căcare?”

— Păi, da. Era o femeie dintr-o bucată! îi răspund mândru.

— Tare! Se cool! îmi aruncă Mini Silviu. Ai o poză mai veche cu lady străbunica?

— Am, de ce?

— Să îi fac profil de Facebook! Una de umor, cu multe Meme-uri. Poze cu ea şi diverse scrisuri funny. Pot să îi zic aşa: „Pagina lu’ străbunica”.

— Nu poţi!

— Sau doar „Străbunica Beton!”

— Nici.

— Am încercat. I-am dat cerere de prietenie blondei, crezi că acceptă?

— Mai ai de aşteptat.

Chiar, ce o mai face Căprioara? Oare să o invit la noi la cină într-o seară? împreună cu Relu, tatăl ei? Nu, cu Relu ar fi ciudat. O să se prindă că simt mai apropiat de vârsta de el decât de ea. Oare s-a prins?

— Boss, tată! Mă scuzi că îţi întrerup visul.

Ăsta-s eu, „boss, tată”.

— O să am o prietenă! Adică am deja, dar ea nu ştie.

— E 3D sau 2D?

— Dacă te referi la pozele acelea din telefon, am trecut peste moment.

La patruzeci de ani eşti pregătit pentru momentul ăsta. Adică, timp de aproximativ douăzeci de ani, ai timp zi de zi să te gândeşti la asta şi să te resemnezi cu ideea. Problema mea era alta: nu trecuseră decât șaisprezece şi ceva.

— Ai șaisprezece ani, Junior!

— Ştiu, sunt im pic mai întârziat faţă de colegii mei.

— Aha.

— Ideea e că s-ar putea să o chem pe la mine într-o zi, să ascultăm muzică, ne jucăm ceva, ne pupăm… ştii tu.

— Bine. Să vă cumpăr ceva de mâncare?

— Nu, că ia ea de la Mc. Trebuie să îţi spun că nu e vorba de vecina de sus. Cred că trebuie să mai capăt experienţă până la ea.

— Şi eu cred, îi spun. O cunosc?

— De fapt, da! Pe mama ei s-ar putea să o cunoşti. Mi-a spus că a fost la aceeaşi şcoală cu tine.

— Am fost mulţi elevi, multe clase. Mă anunţi tu când o

să vină la noi.

Mă ţin tare. Nu am scos niciun râs isteric, nu am clacat, nu am izbucnit în plâns. E băiat, e normal să fie aşa! Oricum, Mini Amelia, sora lui, e mult mai cuminte. Mai am timp să mă pregătesc, încă vreo patru-cinci ani. Atunci va fi îngrozitor de greu.

— Mâine vine.

— Mâine, Junior?

— Da, mâine… A vrut să vină azi, dar azi vine boyfriend-ul lu' sor-mea şi ar fi prea mare aglomeraţie.

Cum? Ce?! „Boyfriend-ul lu' sor-mea?!"

— Tăntălăule, eşti bine?

— Fata mea are un iubit, Amy!

— E şi a mea. Mai puţin decât a ta, dar…

— Ştiai?

— Mi-a zis mai devreme, în bucătărie, în timp ce sărea în picioare pe scaune.

Amy ştia! Hmm! De ce, într-o familie, bărbatul e tot timpul ăla care află ultimul?

— Sărea pe scaune pentru că…?

— De fericire, fraiere! Aşa am făcut şi eu când m-ai invitat la şaorma.

— Serios?

— Da.

Mă muşcă încet de buza de sus, apoi îmi ia mâna şi o pune pe picioarele sale.

— Da, Tăntălăule. Am sărit până i-am rupt scaunul de

birou al Alionei. Apoi, de emoţii, i-am mâncat toată cutia cu prăjituri.

— Mini Amelia ce face acum?

— Rade tot din frigider. Sper să nu fi expirat ceva.

Am nevoie de timp de reacţie. Sunt întocmai ca un boxer: am primit un pumn, sunt la podea şi acum mă numără. Îmi curge sânge pe la colţurile gurii, am timpanul umflat şi nu mai aud. În rest, sunt în regulă! Am nevoie doar puţină linişte să reuşesc să îmi temperez bătăile inimii. Şi un pahar cu apă rece. Două. Trei.

Deşi n-am înţeles niciodată, dar niciodată, de ce ţi se dă apă rece când te simţi rău. *A, sărăcuţul, ai patruzeci şi patru cu o mie tensiunea? Mori? Fata ta are primul iubit? Faci atac de cord? Bea un păhărel cu apă şi-ţi trece!* Problema era că: gângania aia mică şi roşie la faţă, cu gură mare, care urla ca o sirenă de poliţie când nu primea biberonul… Buburuza aia mică pe care o schimbam de scutece şi o apuca treaba mare exact în secunda în care rămânea fără… Aia mică şi cu strungăreaţă pe a cărei bluză puteai citi exact care au fost felurile de mâncare din ziua aia…

Grăsunica de şase ani pe care am lăsat-o rezemată câteva secunde de un frigider, într-un magazin, şi a adormit în picioare, scurgându-se spre podea… Şcolăriţa cu părul împletit în codiţe care atunci când un băiat de la şcoală i-a spus că e frumoasă, în clasa a patra, a fugit acasă şi s-a închis în dulap… Guguloiul ăla de copil care s-a lipit de mine într-o noapte, când avea şapte ani, şi mi-a spus printre sughiţuri: „Tu o să fii tatăl meu mereu, da? Nu pleci aşa cum a făcut

tatăl lui Răzvan şi acum are alt tătic". Aia mică şi speriată de întuneric care venea să doarmă între mine şi Amy când ne era lumea mai dragă... Pistruiata aia care i-a furat toate hainele Ameliei şi le-a decupat cu foarfecă pentru a le face de mărimea ei... Mogâldeaţa de nouă ani care a plecat, pentru prima dată, să rămână peste noapte la o colegă şi m-a sunat la trei dimineaţa să vin să o iau că nu poate fără noi... Sportiva mea pe care o luam la meciurile de handbal, când avea zece ani, şi care mă machia cu dungi tricolore pe moacă... Puştoaica mea care m-a întrebat la paisprezece ani dacă are voie să îşi facă un cont de Facebook... AIA MICĂ ARE UN BOYFRIENDH! Şi am paralizat, incapabil de orice reacţie.

Plâng, dar plâng în mine. Mult, şi nu mi-e ruşine deloc să o recunosc. Când teoretizezi, este în regulă. Când li se întâmplă altora, bagatelizezi. Când eşti în pielea personajului... rămâi blocat.

Atunci mi-am adus aminte de terapia domnului Colonel. Ce naibii era să fac? Am găsit un cui pe perete şi am rămas cu privirea la el, timp de două ore. Cumva, cuiul ăsta mă liniştea, era punctul meu fix, neutru, absolut fără viaţă şi fără sentimente. „Cuiul lui Colonelea".

Aşadar, fata mea are un prieten pe care îl aduce azi la noi în casă. La cincisprezece ani şi ceva. Iar eu nici măcar nu am apucat să îmi comand pistol cu bile de pe internet!

M-am pregătit pentru asta. Am zis că voi fi cel mai tare părinte: o să vorbesc cu ei, o să glumesc, voi avea încredere să îi las la munte. Poate îi las şi la mare, nu? Teoria sună

minunat. Practica mă omoară, în momentele acestea, singurul lucru care îţi trece prin cap este să priveşti un cui şi să te rupi de lumea din jur. Şi încerci să găseşti amintiri plăcute ca să acoperi plânsul din tine.

O amintire din vremea când „aia mică”, Mini Amelia, era la stadiul de embrion de câteva luni.

1998. Când neamul tău de la ţară se uită la filme americane

Familia mea de oameni cu probleme urma să vină în Bucureşti. I-am convins cu greu că nunta nu poate avea loc nici la Slobozia, nici la ţară la ai mei. După sute de argumente, singurul care a funcţionat pentru nebunii ăia a fost: „Simt însărcinat. Mi-e greu să vin optzeci de kilometri!”

Înainte de nuntă

Nunta este evenimentul acela în urma căruia tu, care ai deja o grămadă de rude pe care nu le suporţi, accepţi senin şi ca idiotul să introduci în viaţa ta încă cincizeci de rude pe care nu le suporţi. Pentru tot restul vieţii.

Eu şi Amy trebuia să cazăm în mansardă vreo paisprezece exemplare adulte. Zece pe saltele gonflabile şi patru în baie. Încă nu ştiam unde.

— Te iubesc! îi ziceam din când în când Ameliei.

Nu aşteptam răspuns, voiam doar să o încurajez şi să mă asigur că nu m-a părăsit pentru pungile cu chipsuri de care era nedespărţită.

— Sigur nu putem să plecăm doar noi doi de acasă? mă

întreba cu ochi plângăcioși. Îi lăsăm pe ei la noi și mergem să dormim în Gara de Nord pe niște cutii de carton.

— Tentant, dar s-ar supăra.

— Trebuie să gătim pentru atâția oameni… se plânge.

— M-am gândit să îi scoatem la un restaurant.

— Cu ce bani, Tăntălăule?

— Vindem frigiderul. Și cu banii de la nuntă luăm alt frigider, nou. Și așa voiam să îl schimbăm.

Am luat ca pe un „da" gestul de a-și turna firimiturile de chipsuri pe gât, direct din pungă.

— Unchiule…

— Alo, nepoate! A venit grețurile deja? Bea ceva tare dimineață, țuiculiță pe stomacul gol și trece!

— Nu, nu eu… în fine, sunt bine, beau ceva! Când veniți, mâine seară, am vrea să vă scoatem la restaurant.

— Pe toți?! se bucură la telefon.

— Pe toți!

Un urlet îmi sparge timpanul.

— Auzi, făăă nevastă! Spune și lu' mamaie! Ne scoate băiatu' la restaurant la București! Și voi ziceați că e calic!

Revine cu o voce sobră.

— Atunci vreau să ne duci la Mecduna. Vrea și mătușa ta să nu moară până nu vede o dată în viață un Mecduna!

Am dat să spun ceva, dar n-am mai apucat. Am mai auzit un chiuit de bucurie, apoi mi-a închis telefonul în nas.

Mi-am stors neuronii, i-am stors și pe ai Ameliei. Am sunat înapoi la unchiul, dar nu a răspuns. Apoi am făcut

dragoste, în timp ce ea muşca dintr-un croasant şi bea bere, şi ne-am stors iar neuronii. „Mecduna, Mecduna…”

— Stai, Tăntălăule! Gândesc mai bine după ce mănânc puţin.

Îşi pune o gustărică: o măslină, nişte parizer, cinci felii de pâine, două de brânză, gem şi câţiva cârnaţi cu muştar.

— Cred că e McDonald's! concluzionează. Dar nu sunt sigură.

Prin 1995 s-a deschis în Bucureşti primul Mecduna. Ştiu, pentru puştii de azi chiar nu înseamnă nimic. În 2017, să mergi la un Mecduna din ăsta, în Bucureşti, e ca şi cum ai merge la toaletă. Sunt peste tot. Şi, cu scuzele de rigoare, uneori miros la fel.

Dar în 1995 era… cum să vă explic? Era ca şi cum v-aş spune acum că Studiourile Hollywood, copie unu la unu după cele din Los Angeles, se deschid mâine în Herăstrău. Sau nu… E ca şi cum v-aş spune că toate vedetele de la Hollywood vin mâine la o şaormerie de la Dristor. Nu, nici măcar! Lumea nu s-ar înghesui să le vadă cum se înghesuia atunci la McDonald's. În fine, comparaţiile sunt sărace.

Mecduna era primul semn că urma să trăim o viaţă ca în filmele americane. Exact cum vedeam acolo. Orice tânăr putea intra oricând la Mecduna să îşi ia mâncare care te îngraşă ca pe un porc (dar noi nu ştiam asta şi oricum nu ne-ar fi păsat) şi putea băga în el tot felul de chiftele turtite şi Cola la pahare mari cât o găletuşă. Mecduna era simbolul Americii, viaţa capitalistă promisă. Era aproape TOT.

Dacă în România avea să se dea şi dezlegare la arme de foc, apoi să planteze Statuia Libertăţii la Universitate, urma să trăim, în sfârşit, visul american.

Mecduna de la Magazinul Unirea era și un loc de întâlnire al tinerilor. Adică, prin 1998, era suficient să spunem: „Ne vedem la MEC!” şi toţi înțelegeau despre ce e vorba.

— Vreau două chiftele din acelea turtite şi o tărie americană, că nu ştiu de care au.

— Unchiule, nu cred că au tărie la McDonald’s.

— Unde?

— La Mecduna, pardon.

Ai mei au unit mesele, au târât scaunele pe podea. S-au aşternut toţi la masa lungă, ca la parastas, în mijlocul celorlalte mese cu oameni miraţi.

Eu nu prea înţeleg mirarea lor. Adică, simt obişnuiţi să facă petreceri de copii la fast-food, dar au o problemă cu parastasul?! Mâncarea asta de aici, în fond, te apropie mai mult de lumea de apoi decât de o copilărie sănătoasă. Un hamburger din plastic e doar un pas mic spre o înmormântare mai rapidă.

— Americanii au uişchi în toate filmele. Dacă e prea scump, spune! Că mătuşa ta are banii de nuntă, a făcut C.A.R!

— Nu, unchiule, intervine Amy. Nu e scump.

— Nu aveţi voie cu mâncare din altă parte! sare o domnişoară durdulie cu un ecuson şmecher: „Şefă unitate”.

— E însărcinată!

— E gravidă!

— Face copii!

— E borţoasă!

— Dacă nu mănânc grisinele astea, nasc!

După ce toate cuvintele magice au fost rostite, şefa de unitate a plecat scârbită, iar Amy a continuat să ronţăie grisine. De câteva zile, Amy nu mai avea nici măcar cinci minute în care să nu bage ceva în gură. Ronţăia orice, iar când rămânea fără mâncare, îşi rodea unghiile.

— Să revenim la uishkiul meu!

— Unchiule, îi spune Amy cu blândeţe. Din păcate, aici e fast-food şi… la fast-food nu au băutură.

— Înţeleg, zice unchiul.

Gândeşte. Unchiul meu are privirea unui nebun când gândeşte. Câteva secunde de linişte, uşor tremur al mâinii drepte. Lipsa de sânge în alcool.

Toate neamurile stau în tensiune şi îl privesc.

— Aşa e peste tot la fast-food… întăreşte Amy.

— La fastud nu au băutură. Asta pot să înţeleg! Dar aici, la Mecduna, de ce nu au?

Mătuşa mea este partea inteligentă a familiei lor. Întotdeauna, când într-o familie sunt doi oameni de-a dreptul prostănaci, se găseşte un deştept să spună: „Aaa, ea e deşteaptă familiei!”. Pentru că trebuie să fie şi un deştept, ar fi prea trist altfel.

— Cred că copiii vrea să spună… intervine mătuşa. Unchiul o priveşte atent. Îi ştie de frică. Toate privirile sunt geană pe ea.

— … copiii vrea decât să zică… că nu se serveşte uişchi la acest tip de restaurant de lux. Aici se serveşte altele. Dacă mergeai în faţă şi te uitai pe perete, vedeai.

Apoi mă priveşte cu subînţeles.

— Eu am venit la Mecduna special pentru frencials, nepoate. Sper că la voi, în Bucureşti, au aşa ceva!

Tot familionul meu întoarce privirile spre mine şi spre Amy.

— Mătuşă, nu tot ce e în filme e adevărat… bâjbâi.

Toţi oftează dezamăgiţi: *Aaa…*

— Uneori, filmele sunt doar…

— … adevărate! intervine Amy. Sigur că au de toate! Ca în America. Cum aţi zis?

— Frencials. Fren-ci-ais!

— Dacă e problema de bani, avem şi noi! sare vecinul bunicilor.

— FRENCIAIS! întăreşte mătuşa privindu-mă cu suspiciune. Mereu se comandă aşa ceva. Dacă ai văzut, în toate filmele cu bătăi sau cu poliţişti e unii care mereu merge la gemuleţ şi comandă frencials.

— La gemuleţ!

— La gemuleţ, da! Din maşină. Unii e poliţişti, alţii e oameni normali şi uneori e chiar şi negri! continuă ea. Chiar, voi, aici, la Bucureşti, aveţi negri?

Amy se apleacă şi îmi şopteşte la ureche printre croncănit de grisine:

— Cum dracu' rezistăm cu ăştia până mâine?

Îmi vine să plâng. Şi nu îmi dau seama dacă e din cauza

familiei mele sau că tocmai am conştientizat faptul că Amy o să se îngraşe cu cel puţin cincizeci de kilograme până la naştere.

— Puiule, zice mătuşa. Aici, la voi la Mecduna de ce nu au gemuleţ ca în filme?

Plâng. Acum măcar ştiu de ce: era de la familie. Amy o să slăbească într-o zi.

— Pentru că e altfel de McDonald's, unde nu poţi comanda din maşină.

— Nu ne-ai adus la Mecduna? intervine bunica din capul mesei.

S-a supărat! S-a supărat bunica. Nu e bine!

— E problema de bani? Să mergem la Mecduna ăla adevărat, că avem noi! o completează vecinul.

— Nepoate, te-ai zgârcit la bani? îţi dădea bunica dacă nu aveai. Are banii de înmormântare.

Mă scurg pe picioare. Uşoară senzaţie de leşin, palpitaţii, greaţă. Vecina bunicii, absolut mută până atunci, mă apucă de mână şi mă ajută să aterizez pe scaun. În timp ce mă aşază, îmi spune printre dinţi un:

— Sunt negri la Bucureşti? Aveţi? Vreau să mă duci şi pe mine să văd unul, după nuntă!

Mă strânge de mână şi îmi spune serioasă, cu ochii curioşi:

— Unde merg ei, aşa, negrii, când se plimbă?

Unchiul a auzit-o.

— Eu am văzut odată un negru!

Ale mele rude emit sunete admirative: *Wow!*

Extraordinar! Aşa ceva…! Du-te dracu', că ne minţi!

— … era în 1982, la prima dezalcoolizare.

— A patra, îl corectează mătuşa.

— Da! Şi la spital la Urziceni, într-o noapte, a venit unu' la o fată care stătea în patul de lângă, cu apendicită. Fata, nu patul. Negru avea ochii mari, albi, doi şi bulbucaţi! Avea fire roşii ca la beţivi în ei, şi dinţii… Ştiţi ce străluceşte dinţii?

— Ete, na!

— Hai, lasă-mă!

— Nu mai spune!

— Da! Da' e murdari! Nu dinţii! Ei! Are aşa ceva din Africa pe piele, unde poate pui că stă mult toţi prin deşerturile alea şi miroase a praf…

Mă gândesc aşa: dacă mă sinucid acum, scap de nuntă. Dacă fug în lume, scap de neamul ăsta. Dacă… Norocul meu e că Amy zâmbeşte şi este frumoasă chiar şi cu gura plină de grisine.

— … dacă aş vedea un negru, continuă unchiul, nu mi-ar fi frică de el! Aş fi pregătit!

Ceilalţi îl aplaudă admirativ, iar bunica dă chiar din picioare. Vânzătoarele se uită spre noi, una îşi face cruce. Amy mă sărută pe obraz cu milă. Multă milă. Şi îmi şterge lacrima. Lacrimile.

— După nuntă vor pleca, Tăntălăule. Vom rămâne doar noi. Vom face dragoste peste tot, vom…

Îmi şterg bucăţile de grisine cu care mi-a împroşcat obrazul şi îmi revin. Şopteşte:

— În plus, tot ce vrea neamul tău de dementi să

mănânce sunt *french fries.*

— Sigur! Freincials pentru toată lumea, strig şi lovesc în masă!

Un gest destul de violent pentru un parastas. Ce parastas? Am înnebunit?!

— E cineva care nu vrea frencials?

— Toţi, toţi vrem.

— Şi mai ce?

— Şi mai vedem!

Să fie veselie! Merg cu Amy să cumpăr şaisprezece porţii de frencials.

— Gândeşte-te aşa, mă consolează iubirea vieţii mele: sunt tâmpiţi, dar sunt ai tăi!

Oftează adânc.

— … ai noştri! realizează. O, Doamne!

E rândul meu să o îmbărbătez.

— Îţi promit că, dacă o să avem bani, iubito, o să venim doar noi doi la Mecdu… McDonald's. O dată pe lună!

— Rahat! Nu o să avem niciodată atâţia bani să ieşim o dată pe lună.

— Atunci vom sta acasă, Amy, şi vom face dragoste pe pereţi. O să ne iubim pe maşina de spălat…

— O să avem maşină de spălat?

— Da! Cu banii de la nuntă! Promit!

— Ai promis!

— Şi seara, în timp ce tu citeşti dintr-o carte, eu o să vin să te cuprind în braţe şi să te iubesc animalic pe la spate. Te voi arunca pe masă şi vom…

— Pardon?

Studentă. Până în douăzeci şi cinci de ani. Priveşte de după tejghea destul de mirată. „Casier Beatrice Weber Popescu”.

— Nu tu, mă scuzi! De la tine aş vrea șaisprezece porţii de frencials. De cartofi, pardon!

— Dar ce faceţi aici? Parastas?

— Nici nu ai idee câtă dreptate ai!

Aşez cu delicateţe şi mândrie tava cu frenciasi pe mijlocul mesei nebunilor. Bunica se ridică din capul mesei, ne înconjoară şi se apropie de frenciasi. Toţi o privesc. La mine în neam, nimeni nu se atinge de mâncare până nu gustă bunica. Chiar şi cei de la mesele din jur sunt cu ochii pe ea.

Fiinţa care a născut-o pe fiinţa care s-a căsătorit cu fiinţa care m-a născut pe mine se apleacă şi miroase cartofii, ca şi cum ar studia cea mai fină mâncare din lume. Apucă cu două degete o pungă cu frencials şi o îndreaptă în direcţia unui bec, contra luminii, cum aţi face voi cu o bancnotă. Închide ochiul defect şi rămâne cu cel bun deschis. Deduc că vrea să vadă dacă sunt adevăraţi sau falşi.

— Ăştia e frenciaisii? urlă bunica să o audă toţi din jur. Plus ceilalţi clienţi din celelalte magazine de la Piaţa Unirii.

Unchiul se apropie de ea tremurând. E destul de nervos. Faptul că nu poate bea alcool l-a dat total peste cap. Apucă punga de cartofi prăjiţi, ţinând cu degetele de celălalt colţ. Amândoi, şi el, şi bunica, privesc prin pungă înspre bec.

În Mecduna, toată lumea tace şi îi priveşte pe nebuni. Chiar şi fata de la casă a îngheţat cu o Cola în drum spre

client. Aşa, ca tablou absurd şi uşor suprarealist, momentul era destul de interesant.

— Amy!? îi zic încet.

— Doamne ajută, Tăntălăule!

Ne facem cruce. În momente din astea devii brusc religios.

— Amy, te iubesc! îi strâng pumnul în care ţinea o eugenie.

— Totuși… și eu te iubesc!

Tensiune.

Unchiul duce la nas punga roşie cu frenciaisi şi, foarte foarte încet, gustă un centimetru de cartof fierbinte. Toţi îl privesc. Casiera scapă paharul cu Cola.

— Ăştia e cartofi normali, spune unchiul şi trânteşte punga pe masă.

Primul oftat colectiv în rândul rudelor mele.

Se aşteaptă şi testul expertului. Bunica bagă doi cartofi în gură! Mestecă puţin, încă puţin, puţin mai mult, apoi îi scuipă pe tavă.

— E cartofi NORMALI! Şi e şi râncezi, şi are gust de plastic!

Bestiile au fost declanşate.

— Cartofi normali?!

— Normali?

— CARTOFI?!?!

— Cum adică, și cartofi, și normali? urlă şi mătuşa. Am ajuns să aştept treizeci de ani, să vin până la Bucureşti, la Mecduna, ca să mănânc… CARTOFI NORMALI?

— Hai să mergem! tună unchiul.

— Dacă era problema de bani, aveam eu! îmi reproşează vecinul.

— Şi astea sunt CHIFTELE NORMALE, urlă unchiul aruncând hamburgerii pe jos. Doar că mai scârboase, turtite şi fără pătrunjel! Haideţi!

La semnul lui, toţi s-au ridicat de la masă şi au ieşit din Mecduna direct în mijlocul Bulevardului Unirea, în zece secunde au rămas în urma lor o masă întinsă ca la parastas, nişte scaune trântite pe podea, câţiva tineri cu moace mirate şi banii noştri de frigider.

2016

— Şi v-aţi luat frigider? Că pe ăsta nou tocmai l-am golit.

— Nu am luat cu banii de la nuntă, ci cu un împrumut la bancă, un an mai târziu.

Mini Amelia are şaisprezece ani şi ceva, dar eu pot să jur că are patru.

— Săracii. Şi unde au mâncat până la urmă?

— Acasă. Salam cu pâine. A doua zi am mers la chinezesc, îi povestesc. Dar când a aflat străbunica ta că vita lor are urechi de lemn, a început să îl ia la bătaie pe Chan, bucătarul.

— Tată, doar ştii cât ţine la vaci.

— După ce i-am comandat „furnici în copac”, n-a vorbit cu mine două zile.

Mini Bucăţica ruptă din Amelia îşi lipeşte fruntea de a mea şi mă împunge. Apoi mă sărută pe obraz şi întinde

degetul mare.

— Piuu!

— Piuu!

Ne unim degetele. Ştiu că pare stupid, dar e „chestia noastră” şi nu aş fi în stare să v-o explic. Am rămas amândoi cu ea dintr-o seară, când Mini Silviu şi Amelia dormeau, iar noi ne-am uitat la „E.T. Extraterestrul”. Avea vreo cinci ani:

— Tati, malţianul cu capul male, E.T., are un deget magic?

— Da, are un deget fermecat.

— Şi el se luminează de câte ori simte că băieţelul îl iubeşte?

— Exact. Degeţelul lui s-a aprins pentru că băieţelul îl iubea. Erau prieteni pe viaţă.

Şi s-a ghemuit în braţele mele să vedem finalul. Apoi, a început să plângă. Un plâns cu sughiţuri, cu vorbe de neînţeles aruncate printre picături şi muci.

— Tati. Tu mă iubeşti pe mine?

Acum este momentul meu să plâng cu muci.

— Până la stele…

— Şi înapoi? m-a întrebat printre sughiţuri.

— Şi înapoi. De o mie de ori până la stele şi înapoi.

— De mii de mii de ori, tati?

— De miliarde, de un infinit de mii de catralioane de ori!

S-a oprit din plâns şi, serioasă, m-a întrebat după câteva secunde:

— Voi verifica imediat asta, tati!

— Huh?

— Întinde degetul!

M-am prins ce vrea să facă. Mi-am dat seama imediat! Aşa că m-am prefăcut că tuşesc, m-am aruncat pe podea şi am cotrobăit „după o pastilă de tuse” în sertar.

— Ce ziceai? am întrebat-o cât am putut de serios.

— Să îţi dau un pumn în spate, tati? Aşa cum face bunica atunci când tuşeşti?

— Nu, a trecut. Ce ziceai că verifici?

— Dacă mă iubeşti. Întinde degetul, tati!

Şi ghemotocul ăla de copil pistruiat şi concentrat a întins uşor degetul arătător spre mine. Exact că E.T. De emoţie, a scos limbuta şi a închis ochii.

— Piuu!

— Piuu!

Degetele noastre s-au atins. Lanterna micuţă din mâna mea trimitea puţină lumină pe ele.

A deschis ochii mari de tot, apoi mi-a arătat zâmbetul ăla care ar topi toată gheaţa de la Polul Nord. Şi-a lipit obrăjorul de al meu şi a zis în şoaptă, doar pentru mine:

— Taaati! Tu mă iubeşti!

Nu m-am putut opri din plâns zece minute.

V-am zis că nu înţelegeţi. E „chestia noastră”. Iar celor care nu au văzut filmul, am să le spun două lucruri:

1. Ruşine!
2. Puneţi mâna pe el acum!

Mă uit la ea şi îmi dau seama că mogâldeaţa s-a

transformat într-o adolescentă. Întind degetul spre ea.

— Piuu!

— Piuu! Tată, am ceva să îţi spun.

— L-ai găsit pe E.T?

A doua zi după ce a văzut filmul, Mini Amelia a lipit prin tot blocul desene făcute de ea. Un fel de portret al lui E.T. în varianta unui copil de cinci ani şi textul: „PIERDUT E.T… DACĂ AŢI VĂZUT PE E.T., SUNAŢI LA APARTAMENTUL 58”.

— Haha, tată! Glume de adulţi!

Stă pe canapea lângă mine, ne-am păstrat locurile de atunci. Ea – în stânga, eu – în dreapta. Şi canapeaua e aceeaşi. Cred că suntem sentimentali.

— Astăzi o să vină la mine un băiat.

— Ştiu, mi-a spus fratele tău.

Încerc să mă ţin tare.

— Turnătorul ăla nenorocit de frate-miu!!! Vreau să îţi spun că nu este iubitul meu, dar ne… ştii tu. Ne tatonăm aşa. Este mai mare cu câţiva ani.

— Câţi?

— Doar vreo zece, parcă. Are douăzeci şi şase. Are patru sau cinci tatuaje, din care unul, cel cu numele meu, pe…

— Ce? sar.

— Tatuaje.

— Adică unde?

— Cel cu numele meu? Direct pe…

— Sari peste!

— Mda… Şi e înalt, frumos şi cu părul lung! Nu se mai droghează de un an, e curat. Şi nu vreau să merg la el acasă,

mai ales că nu locuieşte singur. Ar fi ciudat, deşi nu mi-ar fi teamă, ştiu că este bun cu mine.

Zâmbesc. Nu a fost la el acasă! Fata mea este muuult mai isteaţă şi muuult mai inteligentă decât am fost eu vreodată. Sunt atât de mândru de ea! Am încredere în ea sută la sută!!!

— Dar, te rog, să nu intri în camera mea.

Nouăzeci la sută încredere.

— *…* dacă o să pun la clanţă o șosetă…

Optzeci la sută încredere.

— … înseamnă că discutăm…

Cincizeci la sută încredere.

— … şi că nu trebuie să baţi la uşă…

Treizeci la sută încredere.

— … şi nici să strigi ceva gen „vrei un pahar cu apă?”

Douăzeci la sută încredere.

— … şi dacă auzi nişte sunete. Să zicem… „o, ah, o, ah şi un… o…”

Zece la sută încredere.

— … să ştii că vin de la televizor!

Zero la sută încredere. Moral de părinte la pământ.

— Şi, tati, dacă eşti bun, acum poţi să zâmbeşti puţin şi să faci cu mâna la cameră? O să postez puţin mai târziu pe grupul de Whatsăpp al familiei. Şi aşa intru cam rar pe acolo.

Fac ochii mari, încerc un sfert de zâmbet la cameră, înghit în sec şi rămân în poziţie. Ca un căţel bătut cu lesa peste cap.

— Adică…

— Adică, țeapăăă!

— Mi-ai spus... povești? Nu e drogat?

— Nu prea, e un geniu în matematică.

— Nu e mult mai bătrân decât tine?

— Douăzeci și șase de ani?

— M-ai păcălit?

— Da! Fă cu mâna la cameră! E puțin mai mare decât mine, dar o să vă descurcați voi, e băiat deștept.

Se ghemuiește în brațele mele. Răsuflu ușurat, când nu mă vede ea, și încerc să îmi șterg cu un șervețel transpirația.

M-a păcălit... N-am nimic, doar niște palpitații cât casa și simt niște tobe în ureche. Un fleac.

O țin în brațe și ne uităm la un film. Seamănă cu Amy, de câte ori se uită la filme de dragoste, adoarme. Îi țin capul pe umăr și o învelesc cu un colț de pătură. Greu de crezut că mogâldeața asta chiar are șaisprezece ani.

— În fond, eram pregătit pentru momentul ăsta, i-am zis Ameliei la culcare.

— Zici?

— Da. Nu par?

— A, ba da! Cred că ai înconjurat măsuța asta de o sută de ori în ultimele două ore doar așa, din pasiune. Îți place să desenezi ovale pe covor.

Mă liniștesc ironiile ei așa cum l-ar liniști o cană cu cafea pe un iepuraș.

— Îți aduci aminte cât era, Amy?

— Când am îmbrăcat-o, la trei luni, în Crăciuniță? Și nu am găsit costum atât de mic, de a trebuit să o îmbrac într-o

şosetă de Moş Crăciun tăiată?

— Sau la serbarea din clasa întâi, când a adormit pe scenă?

— Sau când ne-a spus că suntem cei mai buni părinţi din lume şi că ar vrea ca toţi copiii să aibă aşa părinţi? îi spun.

— Şi ne-a dat o floare de hârtie, decupată de ea? Avea doi anişori.

— Şi ne-a făcut portretul, la trei ani. Eu nu aveam ochi, tu aveai trei mâini.

— Apoi a făcut pipi pe el.

— Şi pe el, şi pe patul nostru.

Oftează şi se prăbuşeşte în braţele mele.

— Fata noastră are un iubit?

— Amy, iubito… bei ceva?

— Ceva tare, Tăntălăule! Şi nu te zgârci!

Înainte de culcare, deschid uşa dormitorului Mini Ameliei. Stă aşezată direct pe covor, în mijlocul camerei. Are căşti pe urechi şi scrie ceva, concentrată. Nici nu m-a văzut. Roade din când în când capătul pixului, face asta de la doi ani. Niciun pix sau creion nu a scăpat întreg. O privesc, timp de câteva minute, pe minunea mea de şaisprezece ani, dar o văd pe zâmbăreaţă de un an care ţinea creionul cu două mâini şi încerca să mâzgălească un perete.

Mă întorc imediat la poveştile din viaţa mea.

Acum, chiar în momentele astea, sunt puţin şocat şi trebuie să evadez.

Fata mea are un iubit „puţin mai mare decât ea”. Ce

înseamnă „puţin”? Mă sperie să îmi imaginez un răspuns. Evadez. Sper că mă înţelegeţi. Trebuie să inventez ceva.

Chiar nu ştiu ce o să iasă.

Anul în care te-am întâlnit

Sunt extenuată.

Nu ştiu de ce nu s-a gândit nimeni să inventeze pixuri sau creioane cu capete comestibile. Cu arome de căpşuni sau banană… în fond, toată lumea le roade, nu?

Patru sute unu candidaţi în ultima săptămână. Şaizeci pe zi. Cam şase-şapte pe oră, fără pauză. Ultima cafea pe care

am apucat să o beau în afara biroului a fost acum trei zile, la cafeneaua de la parter, împreună cu asistenta mea.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Felix. Felix Iacob.

— Prima întrebare: aveţi suflet?

Revăd a suta oară aceeaşi faţă mirată, aceeaşi grimasă de nedumerire. Le-aş putea cere să vină la interviu direct cu grimasa asta pe figură: „Hei, vrei să te angajezi într-o mare firmă? Lipeşte-ţi pe moacă cea mai bună expresie de om mirat şi vino la interviu! Să nu pierdem timp!"

— Poftim?

— Aveţi suflet, domnule Iacob?

Costum, vreo treizeci de ani, batistă peste buzunar, geantă ieftină, dar cu aspect scump. Pare uşor rebel, barbă de câteva zile. Ar putea rupe inima oricărei femei, este sigur pe el şi foarte zâmbăreţ.

Am învăţat să îi citesc pe toţi încă de când eram internă la firmă. Acum, la treizeci de ani, conduc propria companie, iar cel mai important lucru este să cunoşti oamenii. Băiatul din faţa mea este, mai mult ca sigur, un premiant. Genul extrem de isteţ, cu note înfiorător de mari, activist prin nu ştiu câte grupuri de protecţia mediului, apărător al drepturilor animalelor etc…

— Doamnă J…

— J.

— J, presupun că orice om are suflet, dar nu pentru asta m-aţi chemat aici, la interviu, pentru cel mai important post creativ din compania J.A. Adică, am fost selectat din mii de

oameni pentru CV-ul meu, nu pentru… suflet.

— Mulţumim!

Mă ridic în picioare şi îi strâng mâna. A durat puţin mai mult decât la ultimul interviu, cu studenta cu sacou roz, care a răspuns: „Nu!”

— Dar… J…

— Colega mea o să vă conducă.

Asistenta și prietena mea îl conduce pe individ spre ușa mare de sticlă a biroului meu. Dincolo de ea, câteva fete dau din cap şi salivează în urma lui Felix. Aş fi putut să îl dezbrac la bustul gol și să îl angajez pe post de statuie, în mijlocul fetelor. Proastă idee, nu ar mai munci nimeni!

— Patru sute? Nu eşti prea pretenţioasă, J?

— Ţi se pare? o întreb.

— Da! Mă gândesc că mai mult de trei sute nici nu au apucat să treacă de prima întrebare.

— Nu sunt eu de vină că nu aveau suflet. Ai vrea să lucrezi cu un om fără suflet?

— Nu, dragă J, dar…

— Omul pe care-l angajăm ar trebui să scrie mesaje pentru tinerii de douăzeci de ani. Să îi atragă către noi. Crezi că poate face asta fără suflet?

Dana e asistenta și prietena mea. Nu e nevoie să îmi spună nimic, privirea ei mă lasă să aflu tot ce gândește.

— Ştiu, sunt prea exigentă, Dana.

Îmi întind picioarele pe biroul meu de la ultimul etaj, din cea mai scumpă clădire din oraş. De aici pot vedea parcul, magazinele de lux, Banca Centrală, o frumoasă parte

din orașul vechi și celelalte clădiri de sticlă din centru. Am muncit până la treizeci de ani să pot avea totul: firma mea, succes, să fiu la un loc cu toţi mahării, să mă învârt în lumea banilor și, în general, să am tot ce poftesc. Că nu am timp să îmi iau tot ce*” poftesc, asta e altă discuţie. Dar faptul că le pot da celor trei sute de angajaţi salariile la timp, chiar și bonusuri substanţiale de Crăciun, îmi dă o mare satisfacţie.

Am fost inspirată, am găsit mereu sloganul potrivit pentru orice, iar atunci când nu a vrut să vină, a fost suficient să privesc în jur pentru a căpăta idei geniale.

— Câţi mai sunt? o întreb, în speranţa că îmi va spune că nu mai avem pe nimeni la interviu pe ziua de azi.

— Unu’ singur.

— Și mâine?

— Mâine nu mai sunt.

Soarele apune, iar în clădirea de sticlă de peste drum se reflectă, ușor deformate, cele două măști imense care au inscripţionate iniţialele mele: J.A. Literele sunt argintii, cu neon pe margine, înalte de cincisprezece metri. Reflectă absolut toate razele soarelui și domină centrul urbei.

Sunt cele câteva minute din fiecare zi în care eu îmi permit să respir și să nu fac nimic altceva. Doar admir în tăcere și aștept ca soarele să coboare, îmi dau picioarele jos de pe masă și îmi pun un pahar cu lichior de ouă. La final de zi îmi permit unul.

— Alte firme de recrutare, Dănuţa?

A apus. De acum, roșiaticul începe să devină albăstrui.

— Ea cincea pe anul ăsta. Practic, am epuizat toate

firmele de recrutare din oraş. I-ai văzut pe toţi cei care aveau potenţial şi curriculum vitae bun pentru funcţie… Ţi-am adus chiar şi toţi scriitoraşii fără studii, dar cu mare priză la tineri. Ăştia au fost toţi.

— Toţi? Ai spus că mai este unul.

— E un fel de-a spune „mai este unul”. L-am tot amânat.

— În fiecare zi?

— … din ultimele şase luni.

— Înţeleg. Genul scai.

— Iar acum l-am lăsat pentru ultima zi în speranţa că se plictiseşte şi pleacă.

— De ce să nu-l vedem?

Dana dă pe gât lichiorul şi scoate, ca de fiecare dată, un sunet ciudat. *Uuu-haaa!*

— J… CV-ul lui este bun, se califică. Are chiar şi multe lucruri scrise de mâna lui. Doar că…

— Doar că…

— Are o sută unu ani!

— Are ce?!

— Trebuie să îl vezi!

Merge cu spatele foarte drept pentru vârsta lui, iar prietena mea a exagerat. Nu are o sută unu ani, ci undeva spre o sută zece. Vesta şi ceasul de buzunar îi dau un aer distins, de acum un secol. Sau chiar două. Aşadar, omul ăsta a stat şase luni la uşă! Ce inimă a avut să nu îl primească? O să o cert după.

Sar în întâmpinarea lui şi îi trag scaunul lângă birou.

— Bună ziua! Vă rog să îmi spuneţi numele dumneavoastră.

Încerc cu greutate să îmi înfrâng zâmbetul nepoliticos şi să abordez un aer profesional. Dar nu mă pot abţine să mă gândesc cum ar fi să îl am la birou în fiecare zi și să îi cer să predea textele la timp.

Trebuie să strig, desigur. La o mie de ani, toţi sunt surzi.

— BUNĂ ZIUA, NUMELE DUMNEAVOASTRĂ, VĂ ROG!

Cineva s-a găsit tocmai acum să danseze step în biroul meu. Nu. Mâna lui dreaptă tremură, făcând ca bastonul să tremure pe parchet.

— Trebuie să vă trec numele în caiet! CAIET!

Mă priveşte foarte senin.

— NUMELE! urlu.

Apoi îi şoptesc Danei:

— Oare să îi scriu pe ceva? Vede?

Ssst, vorbeşte! Simt că va deschide gura chiar acum.

— Îmi pare rău. Nu vreau acest post. Nu aveţi suflet! Hăăă?! Ha? Ce?

Mă uit la statuia Danei: înţepenită, privire fixă, foi în mână, ochelari căzuţi pe nas. Când, în sfârşit, renunţă la poziţia statuie, îmi face semn cu mâna că omul e nebun.

— Suflet? îi spun. Interesant că aţi adus vorba…

Am ajuns, la treizeci de ani, să vorbesc cu un scaun gol! Bătrânul s-a ridicat şi se îndepărtează uşor pe hol. Pot să bag mâna în foc că tipul de la Administrativ se închină când trece pe lângă el.

— Era nebun. A stat şase luni la uşă şi…

Bun, nebun, întrebarea lui mă intrigă complet. Am întrebat atâţia oameni despre asta, iar acum vine el şi îndrăzneşte să îmi spună mie…

— Merg după el.

Şi fug. Liftul tocmai coboară, aşa că alerg spre liftul de serviciu. O să ajung la parter după el, sper să nu îl pierd.

— Ai văzut un bătrân cu baston şi ceas de buzunar şi… îl întreb pe portar.

— Cum arăta?

— Cum să arate? Era bătrân! Tremură tot.

Nesigur, îmi arată cu degetul în dreapta străzii. O iau la fugă printre tarabele cu ochelari de soare şi genţi, de la parter, mă strecor prin mulţimea care pleacă spre casă. Nimic. E totuşi un bărbat în vârstă! Nu poate merge atât de repede. Poate a luat-o în stânga… Pun un picior pe un hidrant şi mă cocoţ pe el, ţinându-mă un stâlp, sub fluierăturile a doi studenţi cu acnee pe faţă. Îl zăresc! Tocmai intră în gang.

O iau într-acolo cu paşi grăbiţi şi ajung la timp ca să îi zăresc picioarele dispărând după colţ. Am mai trecut prin gang de câteva ori, dar niciodată nu am remarcat că acolo exista o uşă. Mă apropii şi o deschid uşor. Scârţâie îngrozitor.

Ezit. Nu ştiu dacă este chiar o idee bună ca o fată singură, chiar dacă e vorba despre mine, una călită şi curajoasă, să coboare pe acolo. La capătul scărilor pâlpâie o lumină roşiatică.

Mă gândesc. Deschid ecranul telefonului mobil şi fac puţină lumină. Pereţi murdari, apă pe jos şi tot felul de

zgârieturi şi desene pe pereţi. Cobor cu mare băgare de seamă până la becul roşu încercuit de un grilaj de fier. Altă uşă, exact sub becul roşu. Pe aici a luat-o omuleţul acela care nu ştia ce vorbeşte. Care a avut tupeul să îmi spună mie că nu am suflet.

Împing uşa metalică, deosebit de grea. Izbesc cu tot corpul. Nu se clinteşte.

— Ssst!

O doamnă înaltă, cu uniformă retro roşie şi privire de profesoară de germană mă mustră.

— Ssst! Nu vedeţi că trebuie linişte?!

Şi îmi arată scrisul mic de pe bec, ilizibil. *Linişte! Nu deranja!*

— Îmi cer scuze, nu am văzut. E un teatru?

— Ssst! Intraţi sau rămâneţi afară?

— Intru… cred.

— Ssst!

Îmi face semn din ochi să mă aşez pe scaun. De fapt, aş traduce semnul: „Stai naibii jos pe scaun, acum!”

Pe scenă, un tânăr îmbrăcat ca în vremea străbunicului, cu costum şi pălărie, stă rezemat de o maşină veche.

— Vai! Atingerea ei te-a făcut să îţi pierzi minţile?

Trebuie să recunosc, scenografia arată chiar bine pentru un teatru de subsol. O maşină din 1930, lângă un felinar, o poză mare cu nişte străduţe de atunci, o lună uriaşă, o faţadă de clădire destul de bine construită. Şi la lumini stau foarte bine, totul arată neaşteptat. Bătrânul iese dintr-un con de umbră şi vine pe scenă, lângă Tânărul

îmbrăcat retro.

— Atingerea ei, șoptește Bătrânul. Și dansul. Felul în care m-a privit când am dansat…

— Apoi a leșinat, îl completează Tânărul.

— Apoi mi-a leșinat în brațe, da. Tot! Și cuvintele ei…

— *Ce mama dracului se întâmplă cu mine?!*

— Da, da, astea! repetă Bătrânul. *Ce dracului se întâmplă cu mine?!*

— Și a leșinat.

— … pe umărul meu.

Tânărul își dă jos pălăria de pe cap și își aprinde o țigară.

— Tataie… acum trebuie să înțelegi că o iubești pentru că ea nu mai este. Dacă ar fi, e greu de crezut că s-ar întâmpla ceva între voi.

Bătrânul, obraznicul, îl bate ușor pe umăr. Așadar, e actor! La vârsta asta!

— Așa e, ai mare dreptate. Dar niciodată nu alegi persoana din cauza căreia îți pierzi mințile…

Și Bătrânul iese fredonând ceva, prin stânga scenei, în aplauzele furtunoase ale taxatoarei cu uniformă roșie. Sau plasatoare, sau ce o fi ea.

Două fete frumoase, îmbrăcate cu superbe fuste și taioare până la genunchi, cu părul sub bonetele elegante, ies în fugă pe o ușă a clădirii de butaforie de pe scenă și vin lângă Tânăr.

— O să fie distrus! spune prima dintre ele.

— Tot restul vieții va alerga după ea, o completează a

doua fată. Iar atunci când o va ajunge din urmă, ea îl va refuza. Pentru că el e bătrân, iar ea atât de tânără… Asta îl va răni atât de tare, încât îl va distruge. Bucăţi! Bietul de el…

— Nu l-aţi înţeles, fetelor! le contrează el, în timp ce îşi pune pălăria pe cap și se pregăteşte să iasă din scenă. *Drama lui nu e că e bătrân, ci că odinioară a fost tânăr,* cum bine a zis…

Din neant, începe să curgă o melodie de jazz, auzindu-se în valuri, ca de la gramofon, apoi taxatoarea începe să-şi adune lacrimile în batistă. Pauză.

— Pot să vă întreb şi eu ceva? îndrăznesc.

Dacă ar avea un bici, acum, sigur, mi-ar căra una pe spinare.

— Mda! îmi răspunde scârbită.

— Bătrânul acela. Domnul… actorul, unde îl găsesc? Unde are cabina?

Îndrăzneţ din partea mea să presupun că în acest subsol ar putea fi cabine ale actorilor.

— Bătrânul?

— Da, da. Cel care o iubeşte pe dansatoare, bla, bla… E important pentru mine să îl găsesc.

Scot la vedere o minunată bancnotă de o sută. Niciun om normal la cap nu poate rezista tentaţiei. I-o strecor în buzunar.

— Bonuri?

Se uită la ea cu atenţie, ca şi cum ar studia vreo mare pictură.

— Acţiuni?

— Poftim?

— O sută de acţiuni la corporaţie 2016? Nu cunosc firma. Minerit?

Şi îmi aruncă bancnota pe jos.

Trebuie să schimb strategia, e nebună.

— Nu trebuie să mă mituiţi, domnişoară îmbrăcată ca la circ, nu este niciun secret. A plecat.

Domnişoara îmbrăcată ca la... Ce?!

— A plecat de la repetiţii? Păi, şi cu fata cum rămâne? N-are treabă şi în actul doi?

— A plecat. Asta e tot spectacolul. Neterminat.

— Ce spectacol e ăsta?

E retorică. Probabil asist la cea mai proastă piesă care s-a scris vreodată.

— Unde îl găsesc?

Îmi arată cu mâna o uşă, tot în teatru, în partea opusă a celei prin care venisem eu.

Crăp uşa şi ies în stradă. Nici nu mi-am dat seama cât e de târziu. În secunda doi, doi cai îmi taie calea, aproape să mă lovească. Mă arunc în lateral şi mă lipesc de perete. Turişti nebuni! Şaretele astea cu cai care lasă doar mizerie în oraş mi se par o mare porcărie!

Strada asta lăturalnică, la doar un minut de centru, este destul de goală, neobişnuită chiar şi pentru ora asta. Poate că ar fi mai bine să revin mâine. Acum ştiu unde e sala, ştiu unde repetă, o să îl găsesc uşor.

Un domn şi o doamnă trec pe lângă mine, braţ la braţ. Sunt îmbrăcaţi oarecum ca şi cei din piesă, iar ea are

umbrela de soare (la opt seara?!) şi o pălărie mare de dantelă. Deduc că sunt actori. Mă salută din cap, dar simt o privire destul de ciudată. Poate că aşa reacţionează oamenii când văd pe stradă pe cineva pe care l-au zărit doar în reviste.

Mă voi întoarce mâine, da. E cel mai bine. Închid uşa şi intru la loc în teatru, în care acum nu mai este nimeni. Lumina este stinsă şi încerc să mă folosesc de telefon ca să văd ceva. Reuşesc să traversez sala, după doar două lovituri la genunchi în scaune, şi nimeresc uşa pe care intrasem.

Ies.

Primul gând este *când au avut timp să strângă toată apa care se scurgea pe pereţi şi pe jos?* Al doilea *balustrada asta de lemn era aici? Au spălat şi pereţii? Nu mai sunt scrisuri.* Grăbesc pasul pe scări.

Chiar nu ştiu ce a fost în capul meu… Este pentru prima dată când mi-e puţin frică. Imediat o să ies în stradă şi voi lua primul taxi până acasă. Încă puţin şi… am ieşit în gang. Mă îndrept spre strada principală.

Nu pot să nu observ că spectacolul ăsta a avut destul de mulţi figuranţi care se plimbă la pas pe bulevard şi se uită ciudat la mine. Sigur m-au recunoscut din reviste. *Femeia de succes a anului, bla, bla…*

Vruuum! Un mare jet de apă, provocată de o groapă şi de roata unei maşini, îmi murdăreşte din cap până-n picioare cea mai bună rochie. Şi cea mai scumpă, o avere!

Scap o înjurătură printre dinţi. Eu chiar ştiu să înjur. Maşina, una veche, aproape ca aceea de pe scenă, se opreşte

câţiva metri mai încolo şi din ea coboară un domn.

— Îmi cer milioane de scuze, domniţă! întinde mâna să mă ajute.

— Nu te uiţi pe unde mergi, degeaba îţi ceri scuze! Oftez, îl las cu mâna întinsă şi o iau înspre birou. Puţin mai sus, în Piaţa Mare, este o staţie de taxiuri.

Ceva îmi pare schimbat, e destul de întuneric, dar simt că nu e chiar la fel ca mai devreme. Poate clădirile? Ajung în scuar. De aici se poate vedea clădirea mea. La orice oră, în orice moment! Noaptea, când plec de la muncă, mă mai opresc uneori şi privesc: J.A. Litere argintii, cu neon, uriaşe, comandate tocmai din Japonia.

Ridic privirea şi… CINE MAMA DRACULUI MI-A DAT MĂŞTILE ŞI LITERELE JOS DE PE CLĂDIRE?! Astăzi a fost o zi atât de tâmpită, o aşa pierdere de vreme! Nici baterie la mobil n-am.

Cei de pe stradă sunt foarte, foarte relaxaţi, ca şi cum ar merge la plimbare. Nu înţeleg ce caută atâţia figuranţi într-un centru financiar puternic, într-un loc unde vezi doar maşini de lux, femei în rochii care abia au apărut şi bărbaţi în costume exorbitante.

Probabil că au închis strada sau ceva. Se filmează? Iar? Aşa s-ar explica şi că mi-au acoperit literele.

Aş bea ceva tare. Prea multe pentru o zi.

Jazz & Blues Club. Îl ştiu, arată neschimbat de când eram eu mică.

Domnişoara de la intrare este extrem de drăguţă.

— Neînsoţită?

În 2017, să fii singură e ca un mare handicap. Acum câţiva ani am renunţat să merg la petreceri, exact din acest motiv. *Şi vii singură?? Da, în mama mă-sii! Vin singură! îmi trebuie un atârnător cu bani – pe care nu îl iubesc, ca să pot să vin la petrecerea ta?*

M-am ambalat. Acum chiar vreau să intru în bar, doar ca să îi arăt că şi persoanele singure pot ieşi în oraş! Voi sta câteva minute.

— Neînsoţită.

Mă conduce la o masă de două persoane. Probabil că nu există mese de o persoană. Altă discriminare în restaurante! Notă: când îmi voi deschide un lanţ de restaurante, trebuie neapărat să existe mese de o persoană.

Trec de orchestră, pe lângă ringul de dans. Tatăl meu a dansat aici cu mine, odată, când eram mică. Apoi urc cele câteva trepte până la mesele de sus. Îmi place aici: catifeaua curge pe pereţi şi pe mese, podeaua de lemn patinat mă încântă, iar orchestra a avut întotdeauna un aer retro şi elegant. Până şi chelneriţele sunt îmbrăcate ca acum o mie de ani.

— Nu vă supăraţi, aveţi cumva un încărcător de telefon?

Îi arăt. Se uită la mine ca atunci când am văzut eu pentru prima dată o vacă. Mă uitasem la atâtea mii de reclame cu vaci mov, încât nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că poate fi şi neagră cu alb.

— Trebuie să sun la taxi când plec.

Fiinţa frumoasă şi nevinovată din faţa mea, o fetişcană

de maximum douăzeci de ani, cu forme plinuţe, vine de acasă şi zâmbeşte:

— Taxiurile sunt în garaj. La plecare, vă oferim noi unul.

„Vă oferim”, ca şi cum mi-ar oferi o floare.

— Cu ce vă servesc, mai sunt câteva minute până la spectacol.

— Tărie… orice, dar tărie să fie!

— Ce glumeaţă sunteţi! Doar ştiţi că nu e voie.

— Nu e voie ce?

— Alcool, îmi spune senină.

— Ei, nu sunt însărcinată! îi fac cu ochiul.

— O, nu am vrut să insinuez…

— Deci e voie!

— Să văd ce pot face. Mint Julip?

Pare o întrebare. Pare legată de băutură, deci o să zic: – Da!

Fiinţa angelică se apropie de urechea mea şi spune:

— Permiteţi să vă întreb ceva, dacă nu par deplasată?

— Permitem.

— Sunteţi pilot? Sunteţi femeia aceea pilot despre care tot auzim?

Au! Ce zice? De unde şi până unde?

— Şi de unde aveţi acest model? Şopteşte. Prietenul meu este pilot, dar n-am văzut niciodată.

Îmi ia telefonul mobil şi îl studiază extrem de uimită. Am mai văzut expresia asta, ultima dată când i-am dat bunicii mele să se joace pe tabletă.

— N-o să-l înghiţiţi, nu? o întrerup. Dacă explodează?

Presupun că nu aveţi încărcător pentru bomba asta, nu?

Se dă un pas în spate. M-a crezut sau s-a supărat.

Fumul pluteşte ca un nor deasupra perechilor de dansatori şi este desenat, din când în când, de luminile albe şi roşii ale spoturilor de lumină. Clienţii par toţi parte din figuraţie, iar chelneriţele zâmbesc mult şi flirtează cu domnii.

— Încă o… ce aţi spus că e?

— Cel mai la modă cocktail, cel al domnului Scott. Maraschino, apă, gheaţă, sirop de zahăr şi puţin…

Se apropie de urechea mea.

— … whisky.

— Bine de ştiut! Care Scott?

— Fitzgerald, normal!

Văzută din spate, cărând tava, are mersul unei raţe legănate.

Chiar îmi place aici! mai rar un loc unde chelnerii ştiu componenţa cocktailurilor şi au auzit de Fitzgerald. Pe scenă, domnul îmbrăcat parcă face dragoste cu microfonul. Ţine ochii închişi şi îi şopteşte cuvinte frumoase:

Everything is lovely
When you start to roam;
The birds are singin, the day that you stray.
But later, when you are further away…

Acum ştiu pe cine imită cântăreţul! Pe alt cântăreţ pe

care l-am văzut sigur pe coperta unui album al bunicului. Îmi amintesc versurile de pe placă:

Things won't seem se lovely
Wlwn you're all alone;
Here's what you'll keep saying
When you're far from home.

Nu îi știu numele celui original, dar avea un costum deschis la culoare, pălărie. Da, categoric! Pe el îl imită. Ar trebui să îl aduc odată pe bunicul aici! I-ar plăcea!

Mammy.
Mammy.
The sun shines cast, the sun shines west.
I know where the sun shines best...

Îşi merită toate aplauzele, fiecare atingere a unui deget cu alt deget.

— Dansaţi?

Un actor durduliu și îmbibat în alcool, cu faţă pătrăţoasă, îmbrăcat într-o uniformă veche de militar, rânjeşte fasolea și se apropie de masa mea.

— Nu, mulţumesc!

— Insist!

Şi se apleacă asupra mea.

— Insist să nu!

Zâmbetul de dovleac de Halloween i se stinge. îl văd

cum se înroşeşte ca un fier pus pe foc şi pe tâmple începe să îi curgă transpiraţia. Ori îi este foarte cald, ori are o problemă cu refuzurile.

— Ştiţi cine sunt?

Un miros de mai multe tipuri de alcool amestecate mă loveşte drept în nas.

— Ştiţi cu cine aveţi onoarea?

— Sunt sigură că un actor extrem de talentat, dar…

— Actor? Mă comparaţi pe mine cu bufonii ăia?!

Se enervează rău. Îmi dau seama de asta pentru că venele îi zvâcnesc la tâmplă şi încep să semene cu nişte varice. A, şi pumnul trântit în masă ar fi un indiciu bun.

— Domnule general! Fata nu dansează.

Când joci rolul unui general, te simţi ca unul, nu? Bufonul se întoarce înspre bărbatul care l-a strigat. Vreo treizeci de ani, foarte prezentabil, pantaloni retro, un ceas vechi, probabil extrem de valoros, şi cămaşă plus vestă.

— Un actoraş se ia de mine?

Generalul închipuit, care era tot actoraş, sparge o sticlă de colţul mesei şi rămâne cu gâtul ei în mână, atacându-l pe actorul-salvator.

— Un actor din ăla care e scutit de război? urlă păcăliciul. Un trântor de carton?

Lucrurile au luat-o razna. Ceea ce mă face să mă întreb: ce naiba au pus ăştia în băutură?

— Vă rog, domnule general! Doamna e iubita mea!

— Minţi!

Generalul, isterizat de-a dreptul, ţine în mână gâtul

sticlei şi cu arma asta îl atacă pe salvator. Recunosc că întotdeauna mi-am dorit să se bată doi bărbaţi pentru mine. Îmi aduc aminte că visam la asta când eram mică şi îmi spuneam mereu: cel mai bun va învinge şi îmi va cuceri inima. Dar unele visuri sunt făcute să rămână visuri.

— Destul!

Salvatorul meu îi aplică o lovitură la beregată, iar păcăliciul cade secerat. Mi-e puţin frică, nu e ca în filme. Şi îmi amintesc vorbele Danei: *Orice fată frumoasă care locuieşte într-o metropolă trebuie să facă cursuri de autoapărare! Să ţii minte asta de la mine!*

Păcăliciul dă să se ridice de la podea, apucă sticla, dar îi car un vârf de pantof între picioare, îmi place serviciul de aici! în câteva secunde, doi paznici vin şi îl mătură de pe jos pe papagalul care se credea militar. Repede, curat, eficient.

— Vă puteaţi apăra şi singură. Mă bucur să văd asta. O femeie neînsoţită, la ora asta, întotdeauna atrage astfel de lighioane.

— Adică nu mai are voie o fată să iasă în oraş singură? îi spun. În plus, nu mă face pe mine un actoraş amărât şi beţiv!

Salvatorul ăsta nu e extraordinar de frumos, dar miroase al naibii de bine, a tutun aromat amestecat cu un parfum pe care nu îl cunosc, şi are o privire care îmi ajunge până în stomac.

— Desigur! Aveţi dreptate!

Apleacă capul şi se îndepărtează de mine. Atât?

— Aveţi dreptate! E periculos. Cum aş putea totuşi să

pot sta aici şi să savurez licoarea lui Scott fără să mă asalteze toţi actorii?

— Păi... presupun că… Mă întorc imediat!

Aleargă până la orchestră, îi spune câteva cuvinte solistului, apoi se întoarce la masă.

— O limonadă pentru domnişoara.

— Nu, mulţumesc. Sunt pe tărie azi! îi fac cu ochiul.

— Sigur.

Şi tace, şi tace.

— Atât? Nu o să spui nimic?

Îmi oferă o ţigară, apoi îşi aprinde una.

— Am presupus că nu vreţi să vorbiţi cu un actoraş amărât.

Ah, asta era! S-a simţit atacat, deşi eu mă refeream la specimenul ăla.

— Era vorba de… Sunteţi actor. Îmi cer scuze! îi întind mâna, iar el mi-o strânge.

— Permiteţi? Un dans n-a omorât niciodată pe nimeni.

Se ridică în picioare şi mă invită la dans.

— Eu nu am mai dansat de…

Mă trage înspre el.

— Sigur. De ce nu?

Pe ring este chiar mai plăcut decât la masă. Fumul şi razele de lumină nu te lasă să vezi foarte mult în jur. Doar pe el, destul de serios, încercând să mişte mătura în paşi de dans. Adică pe mine.

Partea bună la dansul ăsta e că nu trebuie să fac foarte mult efort. Mă las învârtită, împinsă, trasă, aplecată ori de

câte ori vrea. Sunt ca o păpuşă, în braţele unui păpuşar foarte priceput. Partea proastă, absolut proastă, din toată povestea asta e că îmi place foarte mult când mă trage înspre el şi foarte puţin, din ce în ce mai puţin, când mă îndepărtează. Ce a pus Scott ăla în pahar?

La finalul celor câteva minute de dans, sau a celor douăzeci și patru de ore, că nu îmi dau seama cât a ţinut melodia, lumea ne aplaudă. „Ne aplaudă” e un fel de-a spune. Mai mult pe el.

— Îmi cer scuze, îi spun. Nu am mai dansat de la majorat.

— Vă descurcaţi bine.

Şi zâmbeşte. Când zâmbeşte, văzut în razele de lumină din spate, seamănă cu un mare actor de film. Genul acela pe care vrei să îl iei acasă din clipa în care își arată primul dinte, primul rânjet. Şi m-am înşelat: e frumos. Sunt topită! Topită toată! Au pus mult whisky! El îi face semn cântăreţului. Un tango începe să răsune în cafenea.

Toate ca toate, pot duce orice dans! Am încercat odată, la şaptesprezece ani, şi cha-cha-cha. Dar tango? Tango mi se pare absolut imposibil.

— Orice până la tango, îi spun. Îmi pare rău.

Dar lumea ne priveşte, ochii sunt pe noi. Toţi actorii din Jazz & Blues Club sunt vrăjiţi.

— Trebuie să aveţi încredere.

— Încredere am! îi spun. Cu mişcările stau prost.

— Atunci o să fie un tango mai special.

Se apleacă şi îmi atinge glezna. Hei! Nu ţi-am dat voie

să… Nici măcar nu ţi-am spus că te iau acasă! Sigur, am gândit că te iau acasă, dar…

— Şi pe celălalt.

Mă descalţă. Sigur, asta face! Ce credeam, că mă pipăie? Două braţe puternice mă apucă de mijloc şi mă ridică puţin în aer. Aterizez pe pantofii lui.

— De acum, ai doar încredere.

Şi am. Niciodată nu am avut încredere într-un bărbat, mai puţin în tata. Dar în el am! Mă face să plutesc, mă conduce, mă pune în valoare în faţa spectatorilor de ocazie. Mă face să roşesc, să mă bucur, să plâng şi să râd în sinea mea. Mă simt ca acasă.

— Cine eşti?

— Adam.

— J.

Şi închid ochii. Acordurile tangoului mă umplu de tot. Pantofii lui mă poartă prin încăpere şi nu mai sunt atât de sigură dacă ameţeala e de la alcool sau de la el.

Everything is lovely
When you start to roam…

Îl sărut. Undeva între refren şi ultima strofă, mă reped la buzele lui. Şi învârteala se opreşte. Totul se opreşte. Rumoarea încetează, iar volumul muzicii creşte pe fundal. Închid ochii. Cum poate să fie acest sărut! Şi când te gândeşti câte prejudecăţi am avut despre actori!

The birds are strigin', the day that you stray.
But later, when you are further away.

E prima dată când mă apropii atât de un bărbat la prima întâlnire. Ultimul meu prieten m-a curtat șase luni înainte să mă scoată la film.

— Adam?

— J.

— Eu, de obicei, nu sărut bărbaţi. Nu…

Scuze tâmpite! Mă reped şi îl sărut din nou. Vreau să fiu cu el, să îl iau acasă, să stau ghemuită în braţele lui toată noaptea. Nu vreau să mai plece! Dar ar fi mult prea repede. Fac un efort supraomenesc şi, împotriva voinţei mele, mă desprind din braţele sale, înainte de finalul piesei.

La masă, îmi trebuie câteva secunde bune ca să-mi găsesc vorbele.

— Îţi mulţumesc pentru dans, domnule actor. A fost…

— Nu sunt actor, spune.

— A, nu?

Sunt absolut confuză.

— Nu. Nu numai. Şi dramaturg. Scriu doar piesele în care joc.

— Fascinant!

Încă un autor de care nu a auzit nimeni. Probabil se aşteaptă să îl promovez. Dar sărută atât de bine…

— Şi acum ce scrii?

Zâmbeşte şi ciocneşte paharul de al meu.

— Sunt sigur că o să vezi piesa într-o zi.

— Da, sigur! îndrăznesc… Dacă îmi laşi numele teatrului sau numărul tău de telefon.

Mă priveşte puţin mirat, apoi îi face semn fetei să îi aducă ceva de scris.

— Am un număr de telefon, domnişoară J.

Scrie pe o bucată de şerveţel un număr din cinci cifre.

— Aici. Şi cereţi cu Adam. Mă vor chema la telefon. Acum m-am enervat! Eu l-am sărutat de două ori, iar el nici măcar nu mi-a dat numărul de mobil? Proasto!

— Eşti însurat, Adam?

— Nu.

— Ai copii, Adam?

— Nu!

— Ai obligaţii? Iubită?

— Nu…

— Atunci de ce dracu' nu îmi dai numărul tău de telefon? Eşti homo?

Mă ridic şi plec. Ce proastă am fost! Ce idioată am fost să cred că specia asta a bărbaţilor s-a schimbat peste noapte, iar ei au devenit umani!

— J…

Aleargă după mine, m-a ajuns la uşă.

— Am uitat să plătesc, Adam? îl reped.

— Rezolv eu, nu e asta.

— Atunci?

— V-aţi uitat pe masă obiectul acesta cu butoane, îmi întinde mobilul.

E tâmpit!

— … şi aş vrea să ştiu dacă mă căutaţi.

Tâmpit e puţin spus.

— Unde să te caut, Adam? La teatru? Dar de ce să te sun pe fix, Adam? Nu mai bine merg eu de zece ori pe zi acolo şi strig prin sală? Adammmmeee! Poate se îndură cineva şi te cheamă, nu?

Nedumerirea aceasta demnă de Oscar, expresia de donjuan bulversat sunt semne că am în faţa ochilor un mare actor. Chiar şi aşa…

— La revedere!

— Permiteţi-mi totuşi să vă conduc acasă. Sau măcar să vă aduc un taxi.

— Varianta doi.

Dispare de lângă mine şi revine în câteva minute cu o maşină neagră, veche, cu un prag exterior ciudat şi cu o casetă luminoasă deasupra: TAXI.

— Cred că glumeşti! O maşină mai veche nu găseai?

— Îmi pare rău, se scuză. E tot ce au.

Trântesc uşa şi îi spun şoferului adresa. Cred că şi-a luat la revedere în timp ce se închidea uşa, dar nu l-am auzit bine.

Urăsc să merg cu taxiul, dar uneori nu am de ales. Dacă nu m-ar fi enervat atât tâmpitul ăsta cu numărul lui de telefon, aş fi plecat încetişor, pe jos.

— Asta e lângă noua clădire a băncii, nu? întreabă taximetristul.

— Banca Centrală?

— Da!

— Sigur. E chiar nouă! Are doar vreo o sută de ani. Pune

GPS-ul!

Toţi oamenii pe care îi întâlnesc azi sunt înceţi la minte. E un făcut!

În maşina asta se simt toate gropile, toate hârtoapele, ca şi cum am merge direct pe pământ. Poate că e şi din cauza beznei din jur, o fi căzut curentul în oraş. Când au pavat strada asta cu piatră cubică?

Un şuierat puternic, frână, şi vin în faţă, lovindu-mă de scaunul din dreapta şoferului.

— Aici este? mă priveşte serios.

Mă uit pe geam, la singura clădire luminată din jur: Banca Centrală. Cobor şi îi pun în palmă o bancnotă de cincizeci. De vreo zece ori mai mult decât face cursa, dar vreau să arăt că nu îi port ranchiună.

— Acţiuni? Este în regulă, puteţi să îmi daţi atenţia data viitoare.

— Nu vreau rest! îi spun. Îmi dă bancnota înapoi.

— E din partea clubului, domnişoară.

Înainte să apuc să mai spun ceva, urcă în taxiul lui preistoric şi pleacă.

Voi ajunge imediat la birou. Numai dacă l-aş găsi în întunericul ăsta! Este o seară atât de tâmpită, iar singurul lucru bun este că încă mai am gustul actoraşului nemernic pe limbă. El amestecat cu Scott. Dau cu ochii de un afiş: „Banca Centrală – marea inaugurare, mâine, 1 mai 1929”.

Stau de minute bune, citesc şi recitesc cuvintele şi mă întreb: de ce naibii nu ne-au anunţat că se filmează prin tot

oraşul?!

— Domnule poliţist!

— Domnişoară, singură la ora asta? Vă pot conduce acasă? Unde locuiţi?

— Am un birou, o clădire de birouri, J&A.

Se uită la mine mirat, exact ca tâmpită aia din club când i-am arătat telefonul. Ăştia sunt fraţi?!

— Clădirea aceea înaltă. Sună clopoţelul? îi zic. Hello!!! Cea mai înaltă din centru?

Mă priveşte absolut nedumerit.

— J&A, de la numele meu? Literele acelea mari şi luminoase? Două măşti pe clădire? Compania anului trecut, desemnată de întrunirea Oamenilor de Afaceri? Nişte misogini, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Domnişoară, nu cunosc. Dar vă însoţesc unde doriţi.

— Tocmai asta e problema, domnule ofiţer. A, m-am prins! Aveţi o uniformă, dar sunteţi actor, nu? Chiar aşa: e film sau carnaval?

— Nu ştiu. Când să fie? La inaugurare? Vedeţi, domnişoară…

— NU VĂD! Tocmai asta e problema! Mă răţoiesc la el. Nu văd clădirea în care locuiesc: e beznă! Şi, deşi e la câţiva metri de noi, nu o văd!

— Luaţi-o înainte!

Gândeşte, J! Gândeşte, J!

De la Banca Centrală nu sunt mai mult de cincizeci de metri în josul străzii. Maximum o sută. Direcţia e bună, aşa că într-un minut ar trebui să ajungem. Şi ajungem. Aici ar

trebui să fie.

— Aceasta este? mă întreabă organul de poliţie rânjind.

— Ce?

— Clădirea aceea înaltă? Cea mai înaltă din centru? îmi plimb privirea în direcţia indicată de bastonul său. La câţiva metri de noi, pe locul unde ar trebui să fie clădirea mea, este o căsuţă de maximum două etaje, dar al doilea este în paragină. Din el n-a mai rămas decât faţada.

— Haaa?!

— Nu e prea înaltă! râde.

— Haaa?!

— Domnişoară, la ultimul etaj este cam greu de locuit. Mă uit la clădire buimacă. Sigur am calculat bine, mai mult ca sigur! Hidrantul ăsta roşu, model vechi, este aici de când m-am mutat eu, doar că acum pare mai nou. Unde e clădirea mea?

— Domnule organ…

— Domnişoară?

— Unde e… clădirea?

— A mâncat-o elefantul, domnişoară! Râdeţi de mine, nu?

— A fost ridicată în 2010 de doi arhitecţi. Unul francez şi unul japonez. Compania de construcţii…

— 2010? izbucneşte în hohote.

— 2010, îi repet.

— Clădirea pe care o căutaţi a fost construită în 2010? E multă vreme de atunci.

Sunt câţiva ani. Râde de mine!

— Domnişoară, eu zic că a fost construită aproape acum vreo patru mii de ani. Cam pe vremea piramidelor, nu?

Râde de mine.

— Acum suntem în 1929, deci au trecut... câţi ani? Oricum, sunt convins că se făceau clădiri mai bune în Antichitate.

— Repetaţi, vă rog!

— Sunt convins că se făceau clădiri mai bune în Antichitate. Mai cu simţ de răspundere.

— Nu asta. Partea cu anul.

— 1929.30 aprilie. Ştiu asta pentru că mâine e inaugurarea.

— Inaugurarea?

— Băncii.

O iau la pas pe jos şi îl pierd uşor în urma mea. Părculeţul dintre clădiri are leagăne de lemn. Nu se poate! Magazinele au în vitrine nişte haine ciudate, cum nu am văzut nici în pozele bunicilor. O farmacie are o reclamă retro cu „O băutură medicament: Cola”! Şi, mai mult, pe stradă trece o maşină la câteva minute! Atât de rar!

Să mă ia naiba! M-am lovit la cap atât de tare, încât am halucinaţii! Sau sunt în 1929.

— În ce an suntem?

L-am speriat pe domnul în pardesiu, a grăbit paşii când m-a văzut.

— În ce an suntem? strig la vânzătorul care îşi închide

taraba.

— 1929, doamnă.

Şi plâng.

Mă întind pe bordură, cu pantofii în mână şi plâng. Cineva îşi bate rău de tot joc de mine! Sau simt în comă, pe un pat de spital, şi am toate halucinaţiile din lume.

Şi strig! Urlu de se sperie puţinii trecători.

Vreau înapoi lumea mea! îmi vreau clădirea, îmi vreau prietena, îmi vreau jobul! Vreau înapoi viaţa mea! Trebuie să mă întorc la Jazz & Blues Club!

Trântesc de perete uşa din spatele clubului şi mă reped spre primul om întâlnit: solistul.

— Unde e Adam?

— Nu l-am văzut.

Dau la o parte perdeaua de catifea roşie şi intru în culise.

— Adam?

Un domn în costum şi o fată cu multe pene fac dragoste. Ea este cu fundul pe o masă. Am greşit, nu aici.

Sunt multe uşi în faţa mea. Să o alegem pe cea mai mare, machiaj.

— Adam?

Un mim dolofan îşi aranjează peruca.

Următoarea. Deschid uşa cu forţă şi dau năvală în toate încăperile. Nimic.

La masă, desigur!

Intru în club şi merg la masa noastră. Este acolo, singur,

ascultând muzică şi trăgând plictisit dintr-o ţigară.

— În ce an suntem?

— Te-ai întors! sare în picioare.

Ce zâmbet tâmp are.

— Lasă asta! în ce an suntem?

— E o întrebare-capcană? Trebuie să spun doar prima cifră? Un joc? Dacă ghicesc, mă săruţi?

— ADAM! ÎN C-E A-N S-U-N-T-E-M? urlu de trezesc tot oraşul.

— Bineee! 1929. Anul în care ne-am întâlnit.

— Ce mama dracului se întâmplă cu mine?!

Şi leşin.

A doua zi. (Cred)

Deschid ochii.

Cât am băut? îmi simt capul cât un dovleac.

— Bună dimineaţa!

Ţip. Deşi n-aş avea prea mari motive cu un bărbat atât de şarmant în preajma mea. Şi cu cămaşa descheiată. Stă la birou şi apasă cu degetele, cu o viteză impresionantă, pe butoanele maşinii de scris. Scrie o foaie, apoi încă una. Este transpus, concentrat, în lumea lui.

Oare se vede că mă benoclez la el? *Trebuie să te laşi greu,J! Nu eşti vreo uşuratică!*

— Noi am…?

Camera este puţin mai mică decât dressingul meu de la mansardă. Vreo cinci metri pătraţi. Curată, tapet retro pe pereţi, plină cu cărţi îmbrăcate în piele, discuri şi un dulap

scorojit. Plus o maşină de scris veche, pe un birou. Cu o coală de hârtie scrisă pe jumătate:

„... iar ea întoarce spatele, pleacă şi îl lasă pradă nebuniei”. Nu mai văd ce mai scrie în continuare.

— Adam?

Se ridică de lângă maşina de scris şi se aşază pe marginea patului, cam prea aproape de mine.

— J.

— Aaa, noi... Cum am ajuns aici? Cât am băut?

— Nu mult!

— Am visat. Am visat lucruri groaznice, că eram într-o lume...

— Îmi pare rău. Cafea?

— Suntem la tine, nu?

— Da. Tot ce vezi e tot ce am.

Trag rochia pe sub cearşaf, să îmi acopere genunchii, şi mă reped la geam. Dau la o parte perdeaua şi privesc în stradă.

Suntem cam la etajul trei. Pe sub fereastră trec o mulţime de trăsuri, maşini din filmele cu Stan şi Bran, bărbaţi îmbrăcaţi în costume şi femei cu umbrele de soare şi rochii cu multă dantelă.

Mă prăbuşesc înapoi pe pat. Vis în vis, asta se întâmplă.

— Cafea, J?

Mă uit în tavan, încerc să îmi adun forţele şi cuvintele. Sunt victima unei farse excelent elaborate, asta e clar!

— Adam, azi am o întâlnire importantă.

— Înţeleg.

Se întristează şi coboară privirea în podea, probabil numără găurile din parchetul neîngrijit.

— Nu cu un bărbat, ci la birou.

— Ah! zâmbeşte.

Aş vrea să nu mai zâmbească aşa! Mă ucide!

— Aşa că trebuie să plec de aici, înţelegi?

— Sigur, miss J. Te conduc.

— Nu, nu e suficient. Trebuie să şi SCAP de aici!

— De aici, de unde?

— De… din 1929 ăsta. Din farsa asta cu 1929. Rahat! L-am pierdut. A căpătat expresia *Oare ce fructe cresc pe Marte?*

— Hello! Trebuie să mă întorc în 2017! Să mă duci acolo…

— În 2017?

— Daaa!

— Mergem acolo, desigur. Asta e o adresă?

Amin! Dacă nu ar fi atât de rupt de realitate, bărbatul ăsta ar fi perfect!

— Eşti tâmpit, Adam! Eşti frumos, dansezi excelent, miroşi bine… adică orice fată şi-ar putea rupe gâtul după tine.

Na, că am început să vorbesc fără mine.

— … dar eşti tâmpit de-a binelea! Eu îţi spun că am o întâlnire importantă şi tu continui farsa.

— Chiar şi tu ţi-ai putea rupe gâtul după mine, J? zâmbeşte tâmp.

— Pierzi esenţa! ESENŢA!

— Chiar şi tu?

Ezit.

— Da, Adam… adică nu ştiu. Să zicem că da. Da, chiar şi eu!

În ce hal mă bâlbâi! Ultima oară când am vorbit în halul ăsta a fost prin clasa a patra când m-a scos la tablă la geografie, iar eu învăţasem la istorie.

— Şi eu aş putea să îmi pierd capul după tine, dragule. Eşti… nu am cuvinte despre cât de cald şi de bun şi de aşa şi pe dincolo eşti, dar… parcă eşti cumva din altă lume.

Mă priveşte ca un căţel bolnav şi îndrăgostit. Vai, cât e de… ceva! M-aş putea obişnui cu privirea asta.

— Să mergem! îmi zice dintr-odată.

— Unde? tresar.

Acum se grăbeşte?!

— La adresa 2017!

— A, legat de asta, dragule… îi ating gulerul cămăşii.

— … dacă tot suntem în 1929 şi, practic, noi acum nu existăm, şi… orice am face, de fapt nu se întâmplă. Şi totul e o iluzie. Totul e în mintea mea, în vis, nu? Ce ai zice dacă…

O pereche de buze îmi astupă gura. Sărutul său mă loveşte drept în moalele capului, în plex, îmi trimite un fior în stomac, între picioare, în inimă. Apoi el se îndepărtează în mod mizerabil.

— Aşa se sărută, Adam?

— Nu aşa?

Şi mă arunc pe el.

Îl sărut mult şi apăsat. Îi rup cămaşa, îl împing pe spate,

apoi îl trag din nou spre mine. Mă las mângâiată şi sărutată peste tot, apoi îi sar în poală. Facem dragoste şi, fiind pudică, nu o să vă spun mai multe. Doar că… pe pat, la fereastră, lângă pat, pe birou, sub birou, pe manuscrisul de pe masă, în baia de doi metri pătraţi.

E pentru prima dată când mă simt aşa. Ştiu că am mai făcut sex până acum, dar dragoste…

Şi îl cunosc de atât de puţin timp. De… optzeci şi opt de ani! Asta mă face o târfă?

Mă prăbuşesc pe podea şi încerc să îmi domolesc respiraţia, după două ore de nebunie.

— Aşa se sărută, Adam! îi spun cu un sfert de glas.

La coborâre, un portar respectuos îmi deschide uşa:

— O zi bună, doamnă J! O zi bună, domnule Adam!

Mă gândesc unde oare aş putea să îmi încarc bateria mobilului. Probabil că Dana mi-a dat până acum sute de mesaje.

— Unde e un magazin de…

Stai! Cum mi-a zis?

— Adam! îl strig.

Mă cuprinde în braţe, iar eu mă uit în jur să nu mă vadă cineva. Atât mi-ar lipsi, să mă pozeze paparazzii în braţele unui actor! în două ore aş fi în toate revistele din oraş.

— De unde ştie portarul că mă cheamă J?

Se uită prin mine. Sau a paralizat, sau se joacă de-a statuia. Nu e momentul.

— Adam? Vreau adevărul!

Înghite în sec şi continuă să facă pe monumentul.

— Adevărul…

— Adevărul, Adam. Tu i-ai spus? Oricare ar fi adevărul, îl suport!

— Bine…

Facem câţiva paşi şi ne aşezăm la singura măsuţă a unei cafenele de buzunar. Direct pe trotuar, printre trecători.

— Vrei să ştii tot, J?

— Nu te-aş ierta dacă mi-ai spune altceva.

Joc tare.

— Adevărul… e că tu ai mai fost la mine. Şi lui i-a rămas numele tău în cap. E o scăpare de-a mea, urma să corectez.

Plec, îşi bate joc de mine! Dar mă abţin, trebuie să ascult până la capăt.

— … noi doi am mai stat împreună chiar şi la masa asta, continuă el şi mă priveşte.

Aş vrea să nu mă mai pierd toată în ochii lui, mi-e teamă că o să rămân acolo. Aşa că îi ţintesc lobul urechii şi mă uit la el.

— Vezi, J, acum o să vină doamna care deţine cafeneaua şi o să ne întrebe cu o voce piţigăiată: „Şi… ce doresc azi porumbeii?”

— Şi… ce doresc azi porumbeii?

Pe asta a ghicit-o! Probabil că doamna vorbeşte aşa cu toţi clienţii săi. A fost uşoară.

— Acum urmează să îmi spui „Doamna vorbeşte aşa cu toţi clienţii săi. A fost uşoară!”

Îmi vine să plâng. E medium? Ghiceşte gândurile?

— Nu sunt medium, nu!

M-am speriat. Sar de la masă şi mă îndepărtez de el. Cine dracu' e Adam asta?

— ... apoi o să fugi, eu voi alerga după tine şi tu vei dispărea. Şi voi rămâne singur, în căutarea ta toată viaţa.

— N-ai suflet, Adam! Să îţi baţi joc de mine...

— ... în halul ăsta!

— Să îmi spui...

— ... toate inepţiile astea!

— Şi să aştepţi...

— ... ca eu să te cred!

Ceva îmi spune să mă aşez. Poate dorinţa puternică de a îi arăta că nimeni nu îmi poate prezice mie viitorul. Că nimeni nu e în stare să ghicească ce voi spune peste o secundă.

Îşi aprinde o ţigară de foi şi soarbe o gură de cafea. Mi se pare extrem de familiar gestul său.

— J, adevărul e că până aici a fost scris.

— Adam, scris? Eşti nebun?

Mă priveşte mirat, foarte mirat. Scapă din mână ceaşca, iar cafeaua i se prelinge pe pantaloni. Nici că-i pasă! Tot ce face este să mă fixeze cu privirea. Scrumul îi cade pe el, pe masă, dar nu face niciun efort să îl scuture.

— CE-I? strig.

— Este prima oară când te aşezi la loc, când nu fugi. Cum?!

Se arde cu ţigara. Poţi mima orice, dar dacă te arzi cu ţigara şi nici măcar nu îţi pasă, este clar că eşti în stare de

şoc.

— Ce spui acolo? îl întreb.

— Personajul meu, J, fuge. Adică trebuia să fugă la finalul actului întâi, acum câteva replici. Tu te-ai întors. Ăsta nu numai că e tâmpit, dar e şi lovit la cap. Acum e momentul să mă ridic şi să plec. Dar înainte:

— Te arzi cu ţigara. Eu nu sunt un personaj! Sunt J. Deţin o companie cu sute de angajaţi. Probabil ai auzit de ea…

— Da, da. J&A. Ai o secretară, Dana, roşcată, prietena ta, puţin plinuţă. Tocmai s-a certat cu iubitul.

Mă prăbuşesc. Este peste puterile mele. Ce mama dracului se întâmplă aici?!

— Dana s-a certat cu Fred?

— Da. M-am gândit că aş putea dezvolta intriga asta pe parcurs, la personaje secundare, zice. Dar se vor împăca.

— Aha!

— Şi o să văd ce mai inventez în continuare.

— Şi eu, Adam?

— Tu… vii, pleci. Nu ştiu ce să-ţi spun, până acum nu am mai ajuns la partea asta.

— La partea cealaltă, de sus, din apartament, am mai ajuns?

— Aceea e bucata mea favorită!

Rânjeşte. Pare sincer. Îi iau o ţigară şi mi-o aprind. Am nevoie de câteva secunde, e prea mult pentru mine. Trecătorii care se plimbă la câţiva centimetri de masa noastră mă privesc urât, mai ales bărbaţii. Ăştia nu au mai

văzut o femeie fumând?!

— Şi acum, Adam?

— De fiecare dată pleci. Acum nu ştiu, e nou. Tu cine eşti? Nu mai eşti J, personajul meu?

— Unde plec?

— În 2017.

— Unde e? Poţi să-mi arăţi şi acum unde dracu' e 2017?

— Nu ştiu. Nu te prind niciodată din urmă, aşa e scris. Dispari în teatru.

În teatru? Are sens, doar pe acolo am venit.

— Nu alergi după mine?

— Ba da. Te urmăresc până în gang şi ieşi din câmpul meu vizual, pleci în anul tău. Dincolo de gang tu nu mai eşti.

— Aha! Şi tu?

— Eu voi rămâne singur, în 1929. Voi scrie sute de piese şi voi avea succes. O să şi joc în multe dintre ele. Doar o piesă va fi doar pe jumătate. Diseară o voi arunca într-un sertar şi aia e.

— O piesă cu o maşină veche în decor, Adam?

— Da… Doar că mâine, pe 1 mai, o să am o cădere nervoasă. O să mă îmbolnăvesc şi îmi voi pierde minţile pentru un timp.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu! în limbaj medical se cheamă depresie puternică. Mintea mea va bloca automat amintirea ta.

— Haaa? De ce ai vrea să blochezi amintirea mea?

— E independent de voinţa mea.

— Adam, eşti un om ciudat!

— Nu am zis altceva. Şi te voi căuta toată viaţa, în fiecare piesă, în fiecare rând, în fiecare literă, în fiecare personaj. Numai că partea proastă e că eu nu ştiu ce caut. Nu îmi amintesc chipul tău, întâmplarea de acum. Voi scrie sute de piese geniale despre tine fără să te pot defini. Înțelegi?

— Încerc!

— Și într-o zi voi găsi în sertar manuscrisul cu jumătatea de piesă. Şi atunci iau câţiva amici, închiriez un subsol și o pun în scenă.

— Joci în jumătate de piesă? Se dau bilete?

— Fără spectatori, fără bilete. Ca o terapie. Înțelegi?

— Fac eforturi.

— Jumătate de piesă jucată la infinit, sperând că o să îmi amintesc ce caut, J. Sperând că o să pot scrie continuarea, să o termin. Mă roade!

Mai aprind o ţigară, mă ajută să nu înnebunesc.

— Eu o să te caut toată viaţa, în fiecare ceaşcă de cafea, dragă mea J, în fiecare aşternut, în fiecare melodie. Dar partea proastă e că nici măcar nu ştiu ce caut. O să te iubesc, fără să ştiu pe cine iubesc, înţelegi? După ziua de azi, voi fi alt om. Un nebun. Adică, de obicei, eu ştiu ce se întâmplă, pentru că eu am scris, da? Dar de mâine… nu mai am control asupra ta, J. Te voi uita şi voi trăi toată viaţa fără tine. Până pe la o sută douăzeci de ani, într-o zi, când o să te zăresc întâmplător într-o revistă. Va fi chiar înainte de a îţi înfiinţa compania.

— Compania cu numele meu? J&A?

— Da. Știu cât de mult te-ai gândit la nume, așa că… îţi

aminteşti de flaşnetarul acela de la intrarea în clădire, de bătrân? Cel care avea un papagal pe umăr?

— Cel de la care am luat bileţelul cu J&A, Adam?

— Toate bileţelele erau cu J&A.

— J și… Adam?

— J şi Adam.

Partea proastă e că pare extrem de sincer. Eu am mai văzut mitomani, dar niciunul nu avea privirea asta. Așadar, eu sunt un personaj? Pare absolut stupid! Nu e adevărat, nu cât timp pot să gândesc singură, să fiu logică, să…

— Eu nu sunt un personaj, Adam! Tu ești scriitor, ţi s-a mai întâmplat asta cu vreo carte? Cu vreun personaj? A mai ieşit vreun personaj din replicile tale?

— Nu cred. Nu ştiu.

— Nu crezi? Dacă ţi se întâmplă ca alt personaj să o ia razna și să facă altceva decât îi spui, în mod sigur ţi-ai fi adus aminte, nu? Poate că ai tu capacitatea asta fantastică de a învia personaje, cine ştie?!

Izbucnesc într-un râs isteric, care opreşte trecători, sperie porumbeii de pe trotuar şi îl face pe poliţistul din intersecţie să se uite urât la mine.

— Bine… o singură dată, într-o carte, mi s-a părut că un personaj îşi tot schimbă replicile.

— El, personajul?

— Da, M îl chema. De câte ori deschideam cartea, vedeam alte vorbe. Ca şi cum avea voinţa lui, devenise independent. Părea îndrăgostit de cineva din afara cărţii şi îi atrăgea atenţia. Pare o nebunie, dar…

— Adam, vorbeşti serios?

— Nu mă deranja că îşi schimba replicile, a fost o carte la comanda editurii, pentru vânzare. Proastă. Slabă de tot. Un compromis din tinereţe.

Aşadar, omul ăsta scrie cărţi cu personaje umblătoare.

Personajul M, auzi! E atât de nebun, încât se aşteaptă ca eu să îl cred. Ce farsă tâmpită! Şi nici măcar nu le dă nume întregi personajelor sale! M,J.

— Şi la o sută de ani ce faci, Adam? Vii la interviu?

— Da. Timp de jumătate de an. Nu pot trece de Dana, dar nu mă plâng. Eu am creat-o aşa: îţi este o prietenă fidelă şi bună profesionistă.

— De ce nu mi-ai spus atunci, când ai venit la birou, că eşti tu, Adam?

— Nu m-ai fi crezut. Nu eram credibil. Un bătrân care s-ar fi dat drept iubitul tău… Singura soluţie a fost să aştept la uşa ta şase luni şi să îţi spun…

— … *nu ai suflet.*

— *Nu ai suflet!* Trebuia să te fac să vii după mine.

— Noi acum suntem într-o piesă scrisă de tine? Asta zici?

— Într-o jumătate de piesă de teatru, mai precis.

— Adam, să mă lămuresc şi eu. Repet: deci NOI, eu şi tu, acum, suntem într-o… PIESĂ?

— Eram. Până mai devreme. Dar tu nu ai fugit.

— Adică dialogul ăsta e în premieră? Tu nu ai mai avut niciodată expresia asta de câine bătut şi mirat, spunând cuvintele astea?

— Niciodată!

— Şi nu ştii că eu acum o să spun un cuvânt imprevizibil, gen „veveriţă”?!

— Nu ştiam, nu.

— Păi, atunci nu sunt personaj! Vezi? Logic!

Pare extrem de dezumflat.

— Şi dacă nu sunt un personaj, de ce eşti atât de căzut în freză?

— Eu… nu mai ştiu ce să cred. Adică mâine ar fi trebuit să o iau razna, apoi să am succes şi să te regăsesc la o sută douăzeci de ani. Azi, pentru că tu nu ai plecat în 2017, lucrurile au scăpat de sub control. Nu mai ştiu absolut nimic din ce urmează, nu mai eşti personajul meu, în piesa mea.

— Şi acum, Adam?

— Şi acum, J?

— Acum mă întorc la birou. Şi o să te rog să îţi păstrezi aburelile astea pentru altă credulă. Poate o puştoaică de liceu.

O iau la goană înspre teatru, împing uşa grea, traversez sala şi ajung în gang. „Nu deranja!”, pe naiba! Aproape că alunec pe jos, dar mă descurc.

La capătul scărilor, aud soneria mobilului. Până la urmă avea bateria încărcată, nemernicul!

— Dana! Ştiu, am lipsit o zi. Mi-ai reprogramat tu tot ce aveam, nu? îţi explic când mă întorc.

— Cum, J? Eşti OK?

— Acum, că te aud, nu am fost niciodată mai bine.

— Ai plecat de două minute de la birou, alergând după bătrân. Credeam că ai renunţat şi ai rămas jos, în parcare. Voiam să te rog să mă iei şi pe mine acasă.

Scap telefonul în băltoaca din gang.

Ies pe stradă şi agitaţia din centru mă buimăceşte. Clădirile din 2017, maşinile. Totul este ca acasă, gata cu figuraţia!

— Dana?

— Da, J!

— Te-ai despărţit de Fred?

Izbucneşte în plâns.

Ce mama mă-sii?! Ce mama mă-sii?!! Ce MAMA MĂ-SII SE ÎNTÂMPLĂ?!

Cineva îmi face o lobotomie, se joacă cu mintea mea, mă hipnotizează. Nebunul ăla de care m-am îndrăgostit până peste urechi?! M-am îndrăgostit? Da, m-am îndrăgostit, să îl ia dracu'!

Mă aşez pe bordură şi îmi pun palmele în cap.

Şi stau aşa în următoarele trei luni de zile. îmbufnată, transpusă, mofturoasă şi fără chef de muncă.

Din când în când, trec pe lângă gang, intru, traversez scena şi ies pe dincolo. Ajung tot în 2017. S-a dus!

Dorm maximum două ore pe noapte, timp în care îl visez pe el. Plâng de câte ori văd o cafenea cu o singură măsuţă şi oftez de câte ori bec pe lângă Banca Centrală. Am intrat în club de jazz, dar nu mai este ca atunci. Nu mai recunosc atmosfera, oamenii, muzica. Mi-e dor şi de rânjetul

militarului imbecil care a vrut să mă agate. Am văzut într-o zi, într-un anticariat, un disc de patefon cu cântăreţul din bar şi l-am luat acasă. L-am ascultat de o mie de ori şi l-am sărutat o dată. Am luat-o razna!

Partea bună e că sunt la mine acasă, iar partea rea e că sunt îndrăgostită până peste urechi de un scriitor nebun, care a trăit acum optzeci și opt de ani.

Acum două zile le-am dat ordin muncitorilor să dea jos masca din dreapta, cea care are litera A pe ea. O să se numească doar J!

— Mă îngrijorezi.

— Te-ai împăcat cu Fred?

— Da, aseară. Şi azi-dimineaţă. De două ori. Ce se întâmplă, J?

— Sunt îndrăgostită.

Dana începe să sară de pe un picior pe altul. Se repede la lichiorul de ouă şi toarnă în două pahare.

— Ce fericită sunt! Ce bine! Acum o să putem să ieşim în patru! Abia aştept să îmi povesteşti tot, tot, tot! Noroc! Uaaa-haaa!

— Noroc!

— Hai, spune tot! Cum e? înalt? Bogat? Lucrează la noi? E frumuşelul de la Vânzări? E deştept? Sigur că e!

— E frumos. E cel mai frumos.

— Aţi făcut dragoste?

— Hmm!

— Aţi făcut sex! Ai făcut sex. J a deschis scorbura! J a făcut LOOOVE!

Ţopăie ca o capră prin birou, apoi se linişteşte.

— MOR de curiozitate. Cine e?

— Îţi aminteşti de bătrânelul acela care a venit la interviu acum vreo trei luni?

— Nebunul care a plecat? Ăla cu sufletul?

— Nebunul!

— Ce-i cu nebunul? Noroc!

— El e!

Nu am foarte mare noroc la rochii, tot ce era în paharul Danei s-a răsturnat pe mine. Nu ştiu dacă lichiorul de ouă se curată la spălat.

— Râzi de mine, J!

— Aş vrea eu.

— Dar are… adică sunt sigură că are calităţi, dar are o mie de ani.

— Vreo sută douăzeci!

— Cum?

— Așa a vrut el să aibă. Așa a scris.

O văd pe Dana cum se îndepărtează de mine.

— O să chem un medic. Așează-te!

— Mai bine spune-mi cum să merg la el! Aici nu-mi găsesc locul.

— La… bătrân?

— La el tânăr. Şi are un nume: Adam.

— La bătrân, dar tânăr? Adam ăsta era acum mii și mii de ani. Îţi arde de glume! Nu ai suflet!

— Am suflet, Dana! E în 1929!

— 1929?!

Are gura căscată.

Poate că aici greşesc! Eu încerc să intru în gang şi să îl găsesc pe el tânăr.

— Ai păstrat fişele? De la interviu?

— În laptopul meu.

Îl deschid, o grăbesc să tasteze parola și caut.

— Adam, strada…

Fotografiez adresa cu camera telefonului şi o rup la fugă. Lift, portar, taxi, o clădire de cărămidă roşie, etajul doi.

Sun de câteva ori.

— Adam?

Aştept. Mă omoară tensiunea.

De dincolo de uşă se aude o melodie. Lipesc urechea, vreau să fiu sigură că nu mă înşel.

Everything is lovely
When you start to roam
The birds are singin', the day that you stray.
But later, when you are further away.

Sun iar. Sper că n-a murit.

— Adam?

Bat cu mâinile, cu picioarele.

— Adaaam!

Cobor în faţa clădirii şi încep să mă caţăr pe grilajul de la parter.

— Aici locuieşte domnul Adam?

— Bătrânul acela ramolit? La etajul unu. Uşa verde.

Izbesc cu pumnul în geamul uşii sale. Încerc clanţa. Nimic! Dau cu cotul în geam și îl sparg. Cred că arăt caraghios cocoţată aici. Lărgesc spărtura, apoi deschid geamul pe interior. Mă tai puţin la mâna stângă, dar reuşesc să deschid geamul şi să intru în cameră.

Maşina de scris! Acum sunt sigură că e camera lui.

Everything is lovely
When you start to roam…

Caut prin toate sertarele, bucată cu bucată. Zeci de manuscrise, piese nepublicate încă. Oare ce are de gând cu ele?

Asta nu e. Nici asta…

Mai am un singur sertar. Aici trebuie să fie!

„Anul în care ne-am întâlnit”, ăsta este numele piesei. De J & Adam. Zeci de pagini scrise la maşină. Iar ultima dintre ele: *…iar ea întoarce spatele, pleacă și îl lasă pradă nebuniei. Nu a putut suporta durerea că a pierdut-o și…*

Ce rahat! Trebuie să dispară porcăria asta şi să scriem cum trebuie! Partea asta trebuie să dispară! Cum şterg la o maşină de scris de pe la o mie opt sute şi ceva. A!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Patru rânduri de X.

Reformulăm:

...iar ea întoarce spatele, apoi se așeză din nou la masă să îi asculte povestea...

..

— Și acum, Adam?

— Și acum, J?

— Acum mă întorc la birou. Și o să te rog să îți păstrezi aburelile astea pentru altă credulă. Poate o puștoaică de liceu.

Scriu rând după rând. Știu exact ce am de făcut!

Apoi tânărul scriitor Adam alergă după ea.

O ajunse din urmă la teatru și ieși după ea prin gang. O lume nouă i se deschidea: aproape nimic nu mai semăna cu ce vedea el pe stradă în 1929. Adam nu mai zărise niciodată haine atât de ciudate, oameni cu creste roșii, ca la bal, mașini rapide și colorate. Era fascinat! Dar ce îl încânta cel mai mult era gândul că o să ajungă la J!

Se despărțise de ea de doar două minute, dar se simțea ca și cum ar fi trecut aproape optzeci și opt de anii știa exact unde o găsește, așa că o luă la fugă pe străzi înspre micuțul apartament. Gemulețul de la intrare era spart, semn că cineva forțase intrarea. De dinăuntru se auzea o muzică veche.

Adam se agăță de balustradă și, sărind câte două sau trei trepte, ajunse imediat la ușa verde. Intră, suflând greu de la efort, și întreabă:

— Permiteţi? Un dans n-a omorât niciodată pe nimeni.

CAPITOLUL III

2016

Dansez cu Mini Amelia. E melodia noastră, o avem de când am văzut împreună un film vechi.

Everything is lovely
When you start to roam…

Îmi aduc aminte că o colegă de-a ei ne-a văzut dansând la o nuntă şi a zis: „Ce tătic cool ai! Parcă nu ar fi din altă epocă!”

Azi este ziua cea mare, probabil ziua în care un tată de fată vrea să îşi pună pentru prima dată ştreangul de gât. În acest scop, am şi sunat-o pe mătuşa de la ţară şi am rugat-o să croşeteze unul. Preventiv. Mătuşa mea face cele mai frumoase milieuri. Un ştreang ar fi o nimica toată. Şi l-aş putea ţine pe televizor până în ziua în care voi avea nevoie de el.

Ding-dong!

Băiatul din faţa mea seamănă cu varianta mai tânără a lui Bon Jovi, împerecheat, în mod al naibii de straniu, cu un tocilar şi cu un cocker Spaniei. Un păr lung, frumos şi creţ, mai lung decât al fetei mele.

Dacă l-ai îmbrăca de scenă, ar putea fi un cântăreţ rock. În schimb, omul poartă o cămaşă în carouri, nişte ochelari cu rame groase şi pantofi cu şiret.

— Tată, el e Patrick.

— Salut, ce nume interesant. Eşti român? îl descos din prima, îl iau tare, nu e bine.

— Sărut-mâna!

Al doilea „Sărut-mâna” primit în viaţă pică la fel de prost ca şi primul. O să îl omor mai târziu. Nu foarte târziu.

— Jumătate străin – tata e francez, iar mama din Suceava.

Aşa şi vorbea: ca un francez din Suceava.

Mi-am adus aminte de şocul domnului Colonel, de felul în care s-a comportat când i-am vizitat casa. De modul lui de a mă descoase.

Aşa că mi-am propus să fiu prietenos, relaxat şi cool. Cel mai „cool” tată din lume! Şi cel mai la modă. Mai e la modă cuvântul „cool”?

Fata mea îl pupă pe obraz, moment în care începe să mi se zbată o venă la tâmpla dreaptă, puţin deasupra obrazului. Nici nu ştiam că am o venă pe acolo.

— Eu vă las, le spun. Mă duc să plimb căţelul în parc şi să îl scot la…

— Tată?

— Da.

— Noi n-avem căţel.

— Porumbelu'… să hrănesc porumbeii din parc. Căţel am zis?

Şi ies în fugă, încălţat cu un pantof şi jumătate.

Stau lângă uşa liftului respirând greu şi cu o mie de gânduri războinice în cap.

Mai întâi, îmi imaginez, fără să îmi pot opri acest gând, că ei fac dragoste. Că se tăvălesc prin camera Mini Ameliei care acum trei-patru ani era roz şi plină de prinţese. Sau, mai rău, pe canapeaua din sufragerie. Poate chiar pe locul pe care stau eu. Sau pe podea. Sau pe aragaz.

Şi dacă nu fac dragoste, dar se pupă şi se ţin în braţe, tot e rău!

Blocul se învârte uşor. Etajele şase şi şapte vin peste mine, scările coboară, se rostogolesc. Descopăr că am o venă şi sub urechea stângă. Cred că am tensiunea puţin cam mare. Balustradele mă lovesc în cap, iar becurile din tavan palpită şi ciripesc. Nu, că sunt lucid, sunt bine!

— Cobori sau urci? mă întreabă liftul, aprinzându-şi butoanele.

— Cobor!

— Bine, hai pe scări! Liftul nu funcţionează.

Nu e liftul, e Căprioara.

Nu o văd prea clar, dar i-aş recunoaşte parfumul de la un kilometru. Odată, am intrat în lift la două ore după ce a plecat ea (am văzut-o pe geam). Deşi trecuse după ea domnul de la ultimul etaj, cel care întotdeauna flatulează, şi băiatul de la doi care miroase a alcool, parfumul ei încă se mai simţea.

Mă gândesc că, într-o viaţă viitoare, Căprioara ar trebui să se facă odorizant şi să alunge mirosurile neplăcute.

— Pot să am o curiozitate? mă întreabă.

Poate.

— Ce căutai acolo lângă lift, culcat, tânguindu-te şi cu mâinile la urechi?

Am simţit un imbold de a spune cuiva ce mă apasă. Dacă mai ţineam în mine, explodam!

— Fata mea e în casă, în pat.

— Aoleu! Trebuie să fie… grav! mă ironizează.

— Adică nu e în pat. E în casă cu primul ei iubit. Patrick. Un Bon Jovi împerecheat cu un cocker Spaniei.

— De al doilea am auzit. Primul cred că e de pe vremea ta. Ce ai de gând să faci?

Ce aveam de gând să fac? La repezeală, în mintea mea au încolţit trei planuri de bătaie:

1. Mă îmbrac în costumul lui Spider Man, încerc să scuip nişte pânză de păianjen amestecată cu supă de la prânz, apoi escaladez geamul. Intru peste ei şi îi opresc… orice ar face! Pe el îl prind într-o pânză de păianjen şi îl arunc pe Lună.

Chiar dacă nu fac nimic, ci doar se privesc în ochi.

2. Bat la uşă, intru ca nesimţitul şi stau la un metru de ei. În fond, e casa mea! Poate mănânc seminţe sau ceva.

Oare l-ar alunga?

3. Stau afară şi sufăr ca o javră plouată.
4. Mă sinucid.

— Aş vrea să stau afară şi să sufăr. Aleg varianta trei.

— Atât de proaste erau celelalte?

— Cea cu Spider Man nu prea.

— Hmm, sexy!

Fata asta are un fel de a vorbi, un fel care mă incită. „Seeexy”, spus uşor şoptit şi răguşit. „Seeexy”, care se traduce imediat prin sex. Îmi aduce aminte de Amelia, înainte de a fi patru locatari în casă.

— Hai la mine, mai bine!

E şi directă. Am uitat să spun.

— Vrei? Te ajută, eşti prea terminat.

— Dar plecai undeva, nu te ţin din…?

— Cumpărături. Pot şi mai târziu. Mai important e să ajut un om la nevoie. Şi mă ajuţi şi pe mine la pat.

Tot şoptit.

Ştiţi ce e mai rău decât să fii blocat gândindu-te că fata ta este în casă cu un boyfriend din ăla? Să mai ai încă un motiv de blocaj. Aşa că tot ce am putut scoate din mine a fost un fel de fluierat.

— Piuu.

— O să iau acest fluierat ca pe un DA! Nici nu ştii ce bine îmi faci, mă chinui foarte tare când lucrez singură la pat.

— Piuu…

Cine dracu’ m-a blocat în halul ăsta? Nu, că eu în mintea mea ştiu ce spun, gândesc, articulez cuvinte. Dar nu le pot exprima.

— Piuu…

— Bun!

Stau în mijlocul părculeţului, uitându-mă la Căprioara din faţa mea: o rochiţă puţin deasupra genunchilor, mulată pe coapse, sâni frumoşi, puţin ieşiţi din decolteu, zâmbet à la fetele din reclamele la pastă de dinţi, mare de la urechea

stângă și până la cea dreaptă. Ține capul într-o parte și își freacă uşor cercelul:

— Scula, unde e?

— Piuu…

Sunt bărbat matur, da? Nu am încă probleme de memorie și ar trebui să fiu în stare să răspund uşor la întrebarea asta. Ultima dată am folosit-o acum două… mint, acum trei sau patru săptămâni, când au plecat copiii la film. Cred că au fost trei minute întregi.

— Scula e cu… mine! intru în jocul ei.

— Bun! Atunci, îmi spune atingându-mă pe braţ, mai ai nevoie de cineva?

De obicei, nu. Sunt în regulă, mă descurc singur, sunt viteaz.

— În general… lucrez singur.

— Bun! Dacă nu te descurci, te mai ajut şi eu.

Ştiam eu că e o fată de treabă! Nu că nu m-aş descurca sau ceva, dar e posibil să îmi scape gândul la Amelia sau la Mini Amelia şi boy cu) friend-ul şi să mă împotmolesc. E omeneşte.

— Se întâmplă adesea să fac treaba asta singură. Uneori chiar îmi face plăcere! spune. Mă simt independentă, mă face să cred că nu am nevoie de un bărbat amărât ca să rezolve o treabă pe care o poate face o femeie şi singură.

— Piuu…

— Dacă ai terminat cu piu, eu zic să urcăm!

Aşadar, aşa arată dormitorul Căprioarei! Fiul meu ar da

toţi banii pe care îi are ca să îl vadă. Banii mei. Perdele roşii, multă dantelă, tapet şi câteva veioze. Plus o pereche de bikini roz pe un suport de uscat.

— Mă scuzi, îi strâng imediat!

— Nu e… adică nu e… am mai văzut.

— Bikini?

— Daaa. Mii de bikini. Mereu văd bikini pe femei. Doamne, ce prostii spun! Cât de idiot sunt?

— Şi la mine la corporaţie toate femeile poartă bikini! o încredinţez.

E clar, neuronii mei sunt plecaţi în vizită.

— Femeile de la tine de la birou poartă bikini, zici? E bine de ştiut… cred. O să îi arunc, totuşi, în sertar ca să nu îi vezi cât muncim la pat.

— Piuu…

— Vrei ceva de băut înainte?

Şase beri şi un butoi cu rom ar fi bine. Pentru puţintel curaj.

— Îmi iau eu nişte apă.

— OK. Mă duc să mă fac comodă şi mă întorc. Pune nişte muzică, să lucrăm cu spor. Te descurci?

Pleacă la baie, iar eu aleg un CD. Nu jazz, nu! Asta ascult cu Amy.

Amy! Am primul moment de panică şi de vinovăţie. Să fug?

Pe cântăreaţa asta de culoare de pe CD o ştiu. I-am uitat numele. Nu o aleg, îi place Mini Ameliei, m-aş simţi aiurea să fac sex pe muzica fetei mele, cu o fată ceva mai mare decât

ea.

Dacă m-ar vedea colegii de la muncă, singur în dormitorul fotomodelului, gata să fug, ar râde de mine ca de proşti.

Edith Piaf!

NU! Am dansat-o într-un concediu cu Amelia.

O să aleg o porcărie de muzică, ceva ce nu am în comun cu soţia mea, să nu mă simt vinovat.

Ce o face Mini Amelia?

— Merg până acasă! o strig. Să văd totuşi dacă au nevoie de ceva.

Şi trec prin dreptul uşii de la baie, uşor crăpată. Greşeală. Aplecată deasupra căzii, cu fustiţa ridicată, Căprioara spală ceva.

Şi, în următoarele zece secunde, m-am transformat într-un pervers. Cu ochii bulbucaţi, fără niciun pic de jenă şi cu gura căscată. Mă simt ca în preadolescentă când petreceam ore întregi la geam aşteptând să se dezbrace Maria, vecina de peste drum.

La patruzeci sau la doisprezece ani, eşti exact la fel de măgar. Oricine v-ar spune altceva, va minţi.

— Dacă simţi nevoia să o controlezi, mergi. Dar nu cred că e cazul! strigă Căprioara.

— Poftim?

— Fata ta şi cockerul sunt bine! îmi spune şoptit apropiindu-se încetişor de mine. Acum sunt în camera ei şi cântă în doi. Un jam.

— La geam?

— Jam. Un fel de muzică. Seamănă cu jazz-ul din punctul de vedere al improvizaţiei.

— De unde ştii că fac jam din ăsta? o descos.

— Sunt live pe Facebook.

Fata mea şi Bon Jovi stau la biroul ei şi scot sunete ciudate. Dau din cap în mod absolut hilar, pun mâna la gură, iar ea îl pocneşte peste obraji din când în când. Măcar de i-ar da mai cu putere! Aşadar, asta e un geam.

— Ce bine le stă împreună! îmi cer scuze, trebuia să curăţ o pată.

— Ce?

— Sunt frumoşi. Ea e foarte, foarte sexy! Uite câte comentarii are şi nu i se vede nici măcar un sân.

— Hei! E fata mea.

— Alţii trebuie să facă sex live pentru trei sute de comentarii.

Felul în care a pronunţat cuvântul „sex” mi-a amintit motivul prezenţei mele în apartamentul ei.

— Atunci… nu mai cobor, îi zic. Te aştept dincolo, în dormitor.

— Daaa, sigur. Mă spăl puţin şi vin. Tu pregăteşte-ţi scula de găurit!

Al doilea moment de vinovăţie: în ultimii şaptesprezece ani, nu mi-am folosit scula de găurit cu nimeni, în afară de Amy. Ştiu, femeile ar spune: „Ce bărbaaat deosebilit! Aw www.vreau şi eu unul!”, iar bărbaţii: „Ce cretin, frate!”

Ştiu că varianta adevărată e „bărbat cretin”, dar în sinea mea mă mândresc puţin cu varianta „bărbat deosebit”. Un

bărbat fidel pe cale să o comită cu un manechin incredibil de sexos și care miroase mai bine decât tot magazinul de parfumuri. Chiar mai bine decât vecinul de la doi care își plimbă în fiecare zi câinele cu funditţă roz.

E greu, stau pe marginea patului Căprioarei, cu bormașina pregătită, gata să îi găuresc patul, iar prin cap îmi trece un singur gând: o să pot?!

Credeţi-mă, pentru un bărbat e mai greu să înșele pe cineva după șaptesprezece ani în care a fost fidel decât să fie dezvirginat la șaptesprezece ani.

I-am fost credincios lui Amy încă din prima zi de căsătorie.

1998. Nunta la români

După ani de zile de căutări, care au durat două ore, am găsit restaurantul perfect pentru nunta noastră. Fiind și singurul pe care ni-l permiteam, undeva într-o fostă fabrică din Titan, nici nu a fost prea greu.

— Unde este?

— Acolo, în curtea cu câini. În spatele la servizu' auto le niște scări. Urcaţi deasupra și întrebaţi de „Organizări-Nunţi-Botezuri-Parastase”. E niște domni de treabă care are localu'. Patronul e acilea!

Amy m-a luat în braţe și m-a rugat frumos să nu mergem. Să ne întâlnim noi doi, Ray, sora sa vitregă și părinţii, acasă la noi și să bem un ceai. Aia să fie toată căsătoria. Poate chemăm și un preot…

— Pe mine mă vor face curvă toate neamurile dacă nu

fac nuntă, nu pe tine! Şi facem nuntă într-o zi, când vom avea bani, la un… restaurant.

Înghit în sec şi îmi fac curaj. „Nunţi-Botezuri-Parastase-MENU IEFTIN! Reducere de la cinzeci de persoane în sus”.

— Bună ziua.

— Hei, hei, hei! Tinerii însurăţei de pă telefon, nu?

— Ei.

Şi domnul patron ne-a condus la etaj, în restaurantul unde aveam să petrecem prima noapte ca soţ şi soţie. Unde ne începeam, practic, viaţa în doi.

Imediat ce am urcat scările metalice, prin întuneric, am ajuns într-o fostă hală de maşini-unelte. Pe drum, picioarele mi-au fost atinse de nişte fiinţe vii care eu sper că au fost pisici.

Înăuntru am orbit: pereţii localului fuseseră zugrăviţi, deşi e un termen extrem de pretenţios, cu nişte vopsea roz. În locul strungurilor tronau acum mândre, aşezate cu migală sub formă de grămadă, zeci sau sute de scaune de plastic. O scenă improvizată din paleţi era acoperită parţial cu o mochetă murdară, iar câteva postere din reviste fuseseră înrămate şi atârnate pe pereţi. Undeva, lângă bar, cineva scrisese mare, cu vopsea albastră, pe peretele roz: „CASĂ DE PIATRĂ!”

— Nevastă-mea a decorat singură! Tot! Vă place? încape circa o sută douăzeci – o sută cincizeci de persoane acilea.

Patronul era o formă de viaţă rotundă, cu o cămaşă care pocnea pe el şi o curea mare şi aurie care îi ţinea pântecul

cât de cât adunat.

— Uneori vine şi două sute de inşi, dar în căzu' ăsta, că vă vine aşa şi la voi, ne spuneţi şi mai luăm mese.

— Şi decorate… cum? în banii pe care îi plătim pe… meniu, îndrăzneşte Amy.

— Ei, se face frumos! Aici, pe peretele ăsta vine baloanele în formă de inimioară…

— Fără inimioară se poate? intervine ea timid.

— Se poate şi cu iepuraş. Ultima oară nu prea i-a ieşit iepuraş lu' nevastă-mea, dar încearcă.

— Rămâne iepuraş.

— E mai scump cu zece la sută la meniu, că intră mai multe baloane la codiţă şi la urechi.

— Rămâne inimioară!

Banii de nuntă erau aşa: patru salarii de-ale mele de la corporaţie, o parte de la Domnul Colonel, din banii de zestre, băutura şi orchestra din partea familiei mele. Băutura suplimentară, câteva butoaie cu vin comandate de la Urziceni, din banii unchiului. Avansul era plătit din ce ne-a rămas din banii de frigider.

Sunt plin de empatie pentru Amy care stă să plângă, simt nevoia să mă gândesc la ceva frumos. Am mare nevoie să închid ochii şi să îmi imaginez un rai: o plajă, Amy ieşind din apă cu încetinitorul. Vine spre prosopul meu, îşi scoate sutienul şi se întinde peste mine. Mă muşcă uşor de bărbie…

— Trezeşte-te!

Mama ei de viaţă! Nici în rai nu poţi sta liniştit!

— Şi cum mai amenajaţi?

Amy speră într-o minune. Era limpede că își dorea ca acel loc, singurul cu preţuri mici din Bucureşti, să se transforme pe loc într-un restaurant adevărat.

— Feţe de mese aveţi?

— Nu se pune feţe la mesele astea, că e făcute să dai imediat cu buretele după, pe plastic. Dar dacă vreţi, eu vă las să aduceţi de acasă.

— Patruzeci de feţe de masă? spune Amy. Nu avem atâtea.

— Şi formaţia? întreb eu.

— Formaţia e ori din partea casei, cu care colaborăm noi, repertoriu internaţional şi de suflet. Ori aduceţi dumneavoastră, dar vă mai costă puţin la meniu.

— De ce?

— Ai noștri e incluși în preţ. Dacă vine alţii, le deranjează sculele, microfoanele şi lor nu le place să le găsească vraişte când vine. Ştiţi cum e! Fiecare cu dichisu' lui. Deci, dacă vine alţii, costă mai mult.

— Rămâne formaţia dumneavoastră.

— Rămâne, nu o să vă pară rău! Cântă şi de jale, şi Periniţa, şi străine, chiar olteneşti, să ştiţi! Şi ca să se simtă cu antren rudele, eu vă dau și un câștig la tombolă: care dansează mai bine, le dau gratis o spălare cu jet la spălătoria de jos, a lu' văru'. Exterior gratis, el plăteşte doar interior şi tratamente de curăţare.

— Vin toţi cu autobuzul. Și la meniu ce intră? întreb timid, ştiind că rudele mele, dacă nu vor băga în ele până crapă, mă vor blestema pe viaţă.

— Aici e două variante: una mai scumpă şi mai de fiţe şi una mai ieftină. Sau și combinate se poate! îmi zice scărpinându-se prin părul de pe piept.

Mi-e şi frică să mă gândesc că vor exista oameni care chiar vor mânca ceva servit de individul ăsta. Vreau să plec, dar îmi aduc aminte că nu îmi permit să mă căsătoresc în alt restaurant.

— Şi care ar fi varianta ieftină? îndrăzneşte Amy.

Patronul își trece degetele în colţurile gurii și băleşte de poftă. Face un fel de spume. Exact ca şi câinele mătuşii atunci când îi arăţi ceva de mâncare.

— Este aşa: la apetitiv sălămior, o felie de caşcaval, jumătate de ou, morcov tăiat în spiral…

— Cum tăiaţi morcovul în spiral?

Amy chiar vrea să afle lucruri.

— E un aparat din Germania, ca un tirbuşon, care taie morcovii spiralaţi şi îi face să semene cu roşiile trandafir, spune specialistul. Taie și castraveţii, dar e mai greu, preferăm să îi luăm la mână.

Gândul că fiinţa aceea va atinge un castravete din farfuria mea îmi cheamă nişte resturi de mâncare din stomac tocmai până în gât.

— La felul doi este sarmale, apoi friptură de porc cu murăturile la două sute cincizeci de grame. Eu nu vă fur la gramaj!

— De pui aveţi?

— Eu nu dau friptură de pui! Dacă vreţi fripturi de pui, fără să simtă omul o gură de grăsime, mergeţi la alt

restaurant!

Mai degrabă: „Mergeţi la altă spălătorie!”

— Şi la desert avem prăjituri napolitană Lycra, făcute de nevastă-mea, şi orez cu lapte şi scorţişoară. La alegere.

— Şi meniul mai scump, cel de fiţe, în ce ar consta?

— Este aşa, pentru rudele, dacă aveţi, din acelea mai care a trăit pe afară sau mai simandicoase. Avem zucchini frites. Care e mai scumpi puţin, da’ dă o savoare aşa, un parfum nunţii. Nu o să uite niciodată!

— Ăştia nu e un fel de dovleci? îi spun.

— Ei, e dovleci! Cum dracu’ să fie dovleci, domnule?! E nişte legume-fructe aduse din Italia de nişte importatori, pentru numai câteva restaurante din

Bucureşti! E lungi, verzi şi cu codiţă, aşa… Acum, că îmi spuneţi, chiar seamănă cu dovleceii.

— Şi altă fiţă?

— Să mă uit pe meniu cum se cheamă, că le uit pe astea. Scoate din buzunar o foaie A_4, mototolită şi murdară de cel puţin trei feluri diferite de grăsime.

— Rucolla îi zice. Ştiţi ce e?

— Un fel de frunză de păpădie.

— Hai, dom’le! Dumneata mă iei peste picior şi anulăm toată nunta!

— Tăntălăule… doar aici ne permitem.

— Adică nu e chiar păpădie! îi spun. Doar seamănă, dar la gust e muuult mai bună!

— Aţi mâncat?

— Rucolla? Nu. Dar am gustat păpădie când eram mic…

şi era amară.

— Domnule, planta asta se face aşa ca o sălăţică, cu sare şi lămâie, iar toate doamnele cică e înnebunite. Are proprietăţi mari!

L-am pierdut pe drum.

— Două linguriţe de rucolla din asta pe stomacul gol ia nevastă-mea. Curăţă fierea, stomacul, previne cancerul, am citit la revistă! Şi ajută mult, mult de tot la slăbit.

— Câte kilograme a slăbit?

— Cincisprezece!

Stă puţin pe gânduri, apoi completează:

— ... bine, poa' să fie şi de la operaţie. Că şi-a scos grăsimea, (şopteşte) Era cât vaca! M-a costat cât o maşină spitalul.

— Rămâne fără rucolla, atunci, îi spun.

Este puţin dezamăgit. Puţin mai mult.

— Dumneavoastră pierdeţi. Eu, la plecare, vă dau revista cu proprietăţile…

— Nu, că nu vrem ca rudele să fie atât de sănătoase.

Stă puţin pe gânduri.

— Aici vă înţeleg!

Întinde mâna. Pe ansamblu, este destul de mulţumit de negociere. Cel puţin aşa deduc din zâmbetul larg însoţit de palparea repetată a unui dinte cu unghia mare a degetului mic de la mâna dreaptă.

— Atunci vă aştept pe 17, da? Că mai am treabă jos, în hală.

— Pe 17.

— Să nu veniţi mai devreme de cinci că am o petrecere de copii și un parastas de patruzeci de zile.

La preot a mers mult mai uşor.

— Lasă-mă pe mine să negociez, mi-a zis Ray. Îi ştiu pe jegoşii ăştia ca pe apă.

Preotul s-a apropiat de noi şi ne-a dat să îi pupăm mâna. Amândoi i-am strâns-o cordial.

— Bună ziua, enoriaşii mei şi slujitorii bisericii.

Nu am înţeles niciodată de ce preoţii cântă şi când vorbesc.

— Ce vânt vă aduce?

— Maşina ne-a adus, încearcă Ray să fie glumeţ. Vrem să aflăm, aşa, nişte tarife de cununie. Eu sunt naşul.

— Ce sunt banii, fiii mei? Când un bărbat şi o femeie hotărăsc să se lege în taina sfântă a căsătoriei, banii sunt nesemnificativi.

— Cât de nesemnificativi, părinte? intervin eu. Naşul plăteşte şi nu aş vrea să îl bag la mari cheltuieli.

Preotul are privirea aceea care spune: „Amărâţilor. Îmi stricaţi câteva minute din viaţă şi nu îmi daţi niciun ban la schimb”.

— Sfânta cununie este trei sute de dolari varianta lungă şi două sute cincizeci varianta scurtă. Cu lumânări luate numai de la noi din biserică, nu de la nenoro… de la biserica de peste drum! Cu bon din partea sfintei biserici, totul în conformitate cu legile.

— Bon de decont? îndrăzneşte Ray. Eu am o firmă. Pot

trece pe cheltuieli: servicii cununie?

— Nu legile lumeşti, fiule. Legile Celui de Sus.

Ray, as în negocieri, mă ia de umăr şi mă trage câţiva paşi spre ieşire.

— Mulţumim, părinte! O să mai întrebăm şi pe la alte biserici din zonă şi revenim cu un răspuns. Oricum, vrem să facem peste două săptămâni, pentru că iubita lui e însărcinată.

Preotul mă priveşte ca pe ultimul om. Nu ştiam dacă să mă fac mic, să mă evapor sau am voie să exist în continuare.

— Păcatul trupesc săvârşit înainte de taina căsătoriei este un păcat mare în ortodoxie. Din Galileea, de la taina proroocului…

— Auzi, mă, popo? Şi să iei şpagă e păcat şi tu totuşi ceri o căruţă de bani la nunti.

Ray nu avea foarte multă răbdare şi nu era chiar un bun negociator. Dar îl iubeam pentru tăria de a spune lucrurilor pe nume, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Îi ştiu eu pe popii ăştia! La un botez îţi iau bani cât pentru o maşină.

După ce am umblat două zile prin biserici, am găsit un preot de cartier care ne-a spus: „Plătiţi cât vreţi voi către sfânta biserică!”

Ne-am închinat, şi eu, şi Ray, şi l-am mai întrebat din nou:

— Cât vrem, între ce şi ce sume?

— Cât vreţi.

Ne-am mai închinat o dată.

— Şi care e păcăleala? insistă prietenul meu.

— Nicio păcăleală. Aici este sfânta biserică. Ai voştri vor fi în partea dreaptă a sălii, la intrare.

— Şi… în celelalte părţi?

— Celelalte trei cununii. Invitaţii lor.

Asta era păcăleala.

Ziua nunţii

Ce a fost mai greu a trecut! După aceea, totul a curs strună, dragă cititorule.

În mijlocul mansardei erau adunaţi toţi bărbaţii din neamul meu şi vreo zece din neamul duşman. Neamul soţiei, am vrut să zic.

Eu stau pe un scaun de lemn, cu o pelerină de frizer trasă până sub barbă şi privesc briciul ce se îndreaptă spre mine.

Nu de brici îmi este teamă, ci de omul care se află la capătul lui.

— Haide, Colonelule! Aşa e tradiţia la noi! Hai! îl încurajează unchiul.

Nepreţuite aceste momente: douăzeci şi ceva de bărbaţi uitându-se la Domnul Colonel care este gata să îmi ia gâtul ca unui pui. Plus mama, în colţ, care se închină şi îşi acoperă ochii.

— Haideeeţi!

— Mi-e teamă. Nu am bărbierit niciodată pe nimeni! în armată ne bărbierim singuri.

— Aşa e tradiţia!

Până la urmă, totul a fost în regulă. Cicatricea pe care o am și acum pe obrazul stâng aproape că s-a vindecat după douăzeci de ani.

Unchiul meu a sărit la el şi i-a spus că îl dă în judecată pentru tentativă de omor. Două pahare de vin mai târziu, i-a ieşit complet din cap.

După mica încăierare a unchiului cu Domnul Colonel, am vrut să mă ridic de pe scaunul pe care mă bărbierise. Doi bărbaţi m-au ţinut şi au continuat opera. La final, maioul era roşu.

În mansarda noastră începe nunta cea mare. Moment de basm şi voie bună care s-a desfăşurat cam aşa:

Mai întâi am vrut să merg la bucătărie ca să iau un prosop şi să îmi acopăr rana. O domnişoară de onoare, îmbrăcată toată în roz, o rudă despre a cărei existenţă nici nu ştiam în urmă cu două zile, s-a aruncat în faţa mea.

— Nu e VO-IE! Eşti tâmpit? Ştiu că nu mai ai răbdare, dar nu E VO-IE! Nu trebuie să o vezi în rochie!

— Dar am cumpărat-o împreună de la magazinul de perdele. A probat-o când…

Din bucătărie au ieşit încă două domnişoare de onoare, dintre care una era mătuşa mea de şaizeci şi cinci de ani.

— Ai văzut-o…

— … în rochie?

— … de mireasă?

— … ai luat-o razna?! Eşti prost?

— *… a* păţit-o şi o vecină!

— *... a* murit după un an!

— … şi alta a divorţat după doi ani! L-a prins că avea o relaţie cu nişte curve.

Domnişoarele, trei bomboane fondante roz cu pampoane albe imense în păr, mă certau ca pe ultimul om:

— Tu chiar eşti NE-BUN? Nu ţii deloc la nunta ta? Cum să o vezi în rochie?

Eram. Orice om care mai stătea un singur minut în casa aceea putea fi declarat pe loc nebun, fără teama de a greşi.

— Mai trebuie o găină ca să îi luăm gâtul diseară! zice mătuşa şi dispare după perdeluţă.

Reapare imediat.

— Şi plicuri pentru bani! Ca să le punem pe mese la restaurant că poate unii se face că uită.

Unchiul meu m-a strâns imediat în braţe. Cald, prietenos, cu compasiune, ca şi cum i-aş fi dat vestea că sunt pe moarte. Sau, mai rău, că m-am dus deja. Puteam să jur că aveam lacrimi în ochi, dacă nu cumva erau picături de ţuică de la cei doi litri consumaţi.

— Ne... nepoate! Ai fă, făcut-o de oaie! Aa… acum trebuie să mai luăm o gă… găină vie ca să o sacrificăm pentru tine. Şi’s… să ne rugăm că se iartă păcatul.

— Ce păcat?

— Că ai văzut-o în.ro… rochie de mi… mi… Aduce ghi… ghini… Adică nu e bine! Bea!

Şi mi-a mai turnat două pahare cu ţuică pe gât. Îmi amintesc că, la un moment dat, au sunat la uşă Ray şi un coleg de birou. Erau îmbrăcaţi în costume negre şi arătau că

nişte ciocli.

— Arătaţi că nişte sectanţi cu creierul spălat, cretinii ăia care vând aspiratoare scumpe de mii de dolari!

I-am poftit în casă. După ce am băut o cafea… ghici ce? Chiar erau! I-am invitat la nuntă ca să îmi cer scuze.

Din următoarele minute ale pregătirii de nuntă, nu îmi amintesc foarte multe lucruri pentru că totul s-a întâmplat foarte repede: masculii prezenţi m-au pus să dau pe gât două ţoiuri de ţuică, să poarte noroc. Apoi o doamnă înaltă, pe care nu am recunoscut-o, dar care mi-a zis că mă ştie de mic, de când cântam la pian, mi-a agăţat o floare mare de plastic în piept şi puţin în sfârcul stâng. Când i-am zis că nu am cântat niciodată la pian, mi-a răspuns: „Nu îţi aminteşti tu, Sergiule! Dădeai în clapele alea de plângeau toţi din Turnu Măgurele”. Când i-am spus că nu am fost în viaţa mea în Turnu Măgurele, m-a repezit: „E, lasă! Este vorba de emoţiile de dinaintea nunţii, te termină, îţi ia minţile”. Nici acum nu ştiu cine este doamna aceea, încă un ţoi de ţuică şi un pahar cu vin, să poarte noroc. Vedeam absolut prin ceaţă și tot ce îmi doream era să o iau la sănătoasa, unde văd cu ochii. Îmi aduc aminte că eram pe punctul de a o lua la goană, dar, în mulţimea aia de nebuni, am zărit-o pe Ana, sora vitregă a Ameliei. Nu ştiu cum a ajuns acolo, dar prezenţa ei mi-a adus multă linişte şi m-a făcut să nu fug. În ultimul an, Ana a făcut progrese remarcabile, reuşeşte să comunice cu mama sa prin desen, iar cu mine prin zâmbet.

M-am apropiat de ea şi i-am pus mânuţele în jurul gâtului meu. I-am şoptit că sunt beat, asta îmi amintesc clar,

dar că sper să am doi copii care să semene cu ea. Îmi aduc aminte cum Ana, care interacţiona cu oamenii extrem de rar, mi-a strâns capul cu mânuţele ei. Cei prezenţi mi-au văzut lacrimile, dar au fost convinşi că sunt de la băutură.

Imediat, am fost luat cu forţa, dus pe scări şi coborât în faţa clădirii. Acolo, fără pic de decenţă, ambele neamuri încingeau o hora în mijlocul străzii, între blocuri.

— Ce, b… bă? N-ai al… altă stradă?

Unchiul meu a oprit circulaţia, dar era în regulă pentru că tramvaiele erau destul de rare pe vremea aceea. Oricum, mi se părea că acele sunete de claxoane din 1998 sună mult mai bine decât multe hituri din 2017. M-au prins în horă. Mă învârteam în jurul blocurilor din jur. Sau ele se învârteau în jurul meu. Din când în când, cineva îmi chiuia în ureche:

— Iuuuuuuiiiuuuuu!

Mai ştiu că îi căutam prin mulţime pe Amy, pe Ana şi pe Ray, dar nu i-am văzut. Nu aveam niciun punct de sprijin, niciun om pe care să mă bazez. Eram pierdut printre dansatori îngrozitori, chiuituri şi aburi de alcool.

— Iuuu în în în iuuu!

Ameţit şi transpirat, îmi doream să pot pleca de acolo, să mă teleportez oriunde în altă parte, chiar şi în Elveţia. Aveam un şef elveţian la corporaţie şi pentru mine Elveţia era cel mai plictisitor loc din lume. Mă gândeam că dacă toţi elveţienii seamănă cu el, m-aş sinucide în două ore în ţara aia perfectă. Înjurătura mea preferată, între mine şi Ray, era:

— Duuu-te, bă, în Elveţia mea de aici!

Dar acum aş fi emigrat chiar şi acolo, numai să nu mă

mai simt îngrozitor de penibil, dănţuind ca apucatul, ţinut de gât de doi beţivi gălăgioşi şi urmărit de oamenii de la balcoane. Cu cât emanam mai multă nefericire, cu atât rudele mele şi ale Ameliei erau mai fericite. Se hrăneau cu disperarea mea. Tristeţea mea le făcea să ţopăie şi să urle.

— Iu în, în în! Se însoară băiatuuuuuuuu'!

Tata a fost trimis de rude, în regim de urgenţă, să cumpere o găină, iar mama era cu Amy într-un loc necunoscut. Lângă capota unei maşini, am mai dat pe gât o gură de coniac ieftin, că aducea noroc, şi am continuat să ne învârtim în jurul unei motociclete cu ataş.

— Puteaţi să ziceţi că e nuntă că îl aduceam şi eu pe ăla mic de la bunici să vadă mireasa!

Un vecin, pe motocicletă.

Amy, care nu ştiu de unde a apărut, m-a luat de mână şi a început să se învârtă cu noi. Cred că era Amy, nu vedeam prea bine: avea o rochie albă şi o floare oribilă de plastic, ca a mea, în piept, înfiptă într-un sân. Când i-am auzit plânsetul, mi-am dat seama că ea era.

— Uite-o, micuţa! Plânge de fericire! spune afectată domnişoara de onoare de şaizeci şi cinci de ani, mătuşa.

La un moment dat, cineva ne-a împins în mijlocul horei. Toţi se roteau în jurul nostru, eu mă rugam să nu regurgitez, iar Amy bocea.

— De ce ai lacrimi? îi zic. Ai rămas fără chipsuri, iubito? Domnul Colonel se prefăcea că se distrează, prins în horă.

— De fe… fericire bo… boceşti? îmi încerc iar norocul.

— Ai băut, Tăntălăule?

— Pu… puţin… E pentru noroc! De fericire ai lacrimi?
După ce neamurile ne-au mai înconjurat de câteva ori și de la un balcon au aterizat două pungi cu apă, Amy a strigat, într-o criză de nervi:

— Rochia plesneşte pe mine! Cred că m-am îngrășat puţin. Pantofii de la mama sunt cu trei numere mai mici. Toţi cretinii din neamurile noastre sunt alcoolici. Tâmpi… adică mătuşa ta îmi repetă, de când ai intrat în bucătărie şi m-ai văzut în rochie, că o să avem nu știu câţi ani de ghinion.

— S-a rezolvat, iubito! Puţin mai târziu, o să se taie o găină care ne preia ghinionu'. Ca la Zamolxe.

— Şi tu eşti beat! Cum p°la mea să nu bocesc?

— Boceşte şi bea, draga mea! Oricum suntem mâncaţi amândoi!

Şi i-am dat o duşcă.

Apoi, nu ştiu cum am ajuns acasă la Ray, unde am mai dat pe gât un pahar cu ţuică, pentru „baftă în viaţă". I-am lăsat în dar un animal mare şi viu care se zbătea mult în mâinile mele. Posibil să fi fost curcan.

M-am închis în baie şi m-am pus în patru labe în faţa WC-ului, dar nu a vrut să vorbească cu mine. De necaz, am mai dat pe gât o ţuică.

Apoi Ray m-a îndemnat să mă spăl pe ochi înainte de a pleca. Ray mi-a spus că am mers la duș, am dat drumul la apă şi apoi m-am rugat de el, de duș, să nu mai plângă, că „o să fie bine".

Am mai încins o horă în faţa blocului lui Ray la care au

participat şi câţiva trecători cărora unchiul le dădea să bea:

— Bea, mă, vecine!

— Am diabet.

— Dă-l dracu'! Cui pe cu cui se scoate! O dată în viaţă se în… însoară ne… nepotu'!

Apoi s-a mai gândit.

— Sau d… de mai mu… multe ori!

Şi am plecat toţi spre biserică. Unde am început iar să înconjurăm masa, cu naşii de mână, în miros de lumânări şi cântări preoţeşti.

La restaurant am vomat în „serviz-ul" auto din curte, am ciocnit de 100 de ori paharul de şampanie cu invitaţii. Paharul, adică un recipient alb de plastic.

— Nici nu ştiam că se poate bea şampanie din… a spus mama Ameliei scârbită.

— Se poate! i-am confirmat. Dacă nu e bun, beţi direct din sticlă.

Totul era decorat exact cum ne promisese patronul: pereţii roz erau acum plini de balonaşe care formau o inimă. Sau un animal. Ceva între o inimă şi un câine.

— Totuşi, am zis că să vă fac o surpriză pentru tinerii însurăţei! m-a bătut patronul pe umăr. I-a ieşit iepuraş!

— Iepuraş e ăla? îl întreb.

— Da! E talent nevastă-mea la d-astea. Daţi când aveţi diferenţa.

Orchestra era pregătită. Un elev de liceu, ochelarist şi cu coşuri pe faţă, cânta la vioară. Doi cetăţeni înfăşuraţi în

fracuri lucioase, la ţambal. La acordeon era un solist de culoare.

— Makele! Student la medicină! mi-a spus mândru patronul. Când e româneşti, bagă banda, iar când e internaţional, cântă el. Ştii ce frumos cântă Makele? E din Africa de Sud! Sau America de Sud.

— Nigeria.

— Aşa! urlă patronal. Dă-i dracu', e la fel de negri, îmi şopteşte. Da' cântă bine, ca ţiganii la noi.

Unchiul meu a devenit brusc serios la vederea orchestrei. M-a apucat temător de braţ şi m-a târât lângă scena construită din paleţi acoperiţi cu o mochetă verde murdară.

— Există!

Şi a rămas cu privirea nemişcată şi tălâmbă spre formaţie. Am mai dat pe gât o ţuică, „pentru bani şi noroc", cum mi-a zis doamna care îmi spunea Sergiu. După o vreme, mi-am agitat puţin două mâini, apoi pe cele patru, prin dreptul privirilor lor. Unchiul, deşi după fiecare gură de şampanie se transforma în „unchii", era nemişcat.

— Există! Ştiam eu! Uite la el!

Şi mi-l arată pe Makele.

— Ui… uite, nepoate, ce albi e dinţii când cântă!

Love me tendeeer…

— Şi e adevărat ce se zice, nepoate, că toţi negrii are voce! Poate o cânta mai bine Elvis.

— Elvis era alb! îi spun.

— Da' de unde, avea el sânge de ceva…! Uite, ui… uite ce

dantură are, ne… nepoate! Marietooo! Marietooo! Fuge de lângă mine, își face loc prin mulţime, îmbrâncind câţiva nuntaşi, şi se întoarce împingând-o pe mătuşa înspre scenă.

— Uite, fă, un negru! Uite ce palme albe are!

Ea vede minunea, pune mâinile la gură şi scapă paharul de şampanie. Vedeţi ce bine că era de plastic?

— Ptiu! ţipă mătuşa. Ptiu!

„Şi acum, pentru tinerii însurăţei, un bals! Balsul miresei, de Johann Strauss”! strigă în microfon Makele.

— Să fiu a dracu’! Vorbeşte!

— Vezi, Marieto, l-ai văzut şi pe dracu’! Acum îţi mai pare rău că ai venit la Bu… Bucureşti pentru „nunta aia cu curva însărcinată”?

Amy, în dreapta mea, a început să-şi lovească în mod repetat capul cu sticla de şampanie.

Puţin mai târziu, m-am închis în toaletă şi i-am scris Ameliei o scrisoare:

Iubita mea, sunt beat. De două ore stau ascuns în toaletă şi tresar la fiecare bătaie în uşă. Zac aici, pe jos, nu pentru că simt o plăcere deosebită de a sta cu costumul meu din liceu pe urina de pe jos, ci pentru că nu am găsit altă cale. De dimineaţă beau. Beau încontinuu, cu neamurile tale, cu naşii, cu neamurile mele, cu nişte vecini, cu trecătorii, cu vecinii.

M-a tăiat tactul De aia beau, să uit. Şi să sper că n-a făcut-o intenţionat. Vestea bună e că de când beau mi s-a oprit sângerarea. A, şi mai e una: sectanţii ăia au vândut patru

aspiratoare şmechere, de mii de dolari, rudelor tale. Ceea ce e bine pentru că am câştigat comision o cutie de detergent. Nu te îngrijora, în patruzeci și opt de rate lunare scapă de zece la sută din costul total, apoi îl pot da înapoi. I-am pupat în mod egal pe toţi, şi pe ai tăi, şi pe ai mei. Am mai turnat în mine şi câteva pahare cu şampanie, de unde şi incoerenţa.

Mătuşa ta mi-a zis:

— Mânca-l-ar mătuşa de băiat! Bine ai venit în familie!

Şi m-a pupat pe gură. Am vrut să îţi zic eu primul, în caz că o să afli peste ani.

NU am o aventură cu mătuşa ta şi... NU vreau una! Nu pentru că nu o găsesc atractivă, să nu mă înţelegi greşit, nu am nimic personal cu ea. Doar că mustaţa ei îmi aduce aminte de tatăl tău.

NU o să merg în vizită de Crăciun acasă la ea, asta ca să ştii de acum.

Acum, iubita mea, citesc citatele mâzgălite pe pereţi. Cred că avem mulţi psihopaţi în familie. Unul a scris cu litere roşii, mari: DE CEEA, DOAMNEEE? Cred, de fapt sunt sigur, că e tac-tu.

Altul a scris: CIORBA – DE RAHAT, FRIPTURA – TARE, SARMAEEE – ORIBILE. Cred că e bunica.

Apoi, am convenit că nu ascultăm manele la nuntă? Am convenit! Şi de două ore avem numai manele.

— Decât două-trei piese pentru prietenii mei din armată! „Hai, liberare!" a zis tatăl tău. După care s-a uitat urât la mine şi m-a întrebat:

— Nu e însărcinată fata mea, nu? Aţi glumit voi.

Hahahah! Unchiul meu a dat mâna cu Makele. După ce l-a atins, şi-a scuipat în palmă şi s-a şters pe cămaşă jumătate de oră.

Ray dansează cu mătuşa ta. Nu sunt sigur că nu îl violează până dimineaţă.

Şi mesenii… îi vezi ce fericiţi sunt?

Şi tatăl tău e fericit! La băutură e alt om, nu mă poţi contrazice. Faptul că acum e doar în maiou şi o călăreşte pe mătuşa mea ar putea fi o dovadă pe care tu o ignori.

Dar prefer să îl văd aşa decât cum era acasă la noi, gata să îşi taie venele.

„Colonelu' + Marieta = LOVE", scris cu pixul pe uşă, chiar deasupra băiatului de plastic care face pipi. Sub asta, zgâriat cu cheia: „Dacă e însărcinată, o omor!" Tatăl tău a scris mult azi.

Unchiul meu, după ce i-a cântat Makele o manea, a băut bere din acelaşi pahar cu el. Ceea ce cred că e un mare progres, mai ales că nu şi-a clătit gura şi nu a făcut gargară după.

Pe tine te-au furat, iubito, habar nu am unde eşti! Dar nu vin să te răscumpăr pentru că oricum nu am bani. Pe ultimii i-am dat pe pahare de sticlă. Se pare că mamei tale îi stă în gât şampania băută din pahare de plastic. I-au ieşit nişte bube mari şi roşii, mai mari şi mai roşii decât alea care i-au apărut după ce a mâncat friptură.

Stai, că bate cineva la uşă…

Aşa! Să facă pe el, dă-l încolo!

Au venit două sute optzeci şi unu de oameni la nuntă.

Două sute optzeci şi unu, iubita mea! Am spus că o să chemăm maximum cincizeci, apoi am ajuns la „poate o sută". Pe două sute cincizeci dintre ei nu îi cunosc!

Şi, după ce că nu îi cunosc, mi se plâng încontinuu: „Mâncarea nu e bună", „Băutura e contrafăcută", „E puţin frig în restaurant", „Să mai ţinem uşa deschisă, să se facă curent", „La W.C. e cam murdar". Şi asta a spus-o vecinul bunicii, cel care are W.C. În curte! în curtea vecină.

Dacă nu era Ana să mă ţină de mână cinci minute în timpul unui dans, eu plecam demult de la nunta noastră. Fără supărare!

Vezi că rudele alea ale tale, „domnul Pelger Ion şi doamna doctor Pelger Monica, personalităţi respectate în Slobozia", sunt puţin mai rău. În sensul în care el e în comă alcoolică, deja la Reanimare, iar pe ea încearcă să o dea jos de pe maşina de Salvare, unde cânta:

„Aoleu, ce să mă fac Doamne eu?

Se mărită Mooona mea!

Nu ştiu Doamne ce-i cu ea".

El o să scape sigur cu viaţă, dar ea va rămâne cu traume permanente de la melodia asta.

Am avut şi un moment în care am ieşit să te caut, iubito. Dar m-am întors repede, alungat puţin şi de domnul Colonel care mă alerga prin sală urlând: „Mi-ai violat fetiţa! Mi-ai violat fetiţa!" Tac-tu e psihopat, iubito, are mai multe faze la băutură. Cred totuşi că e mai bine să stea departe de sticlă o vreme.

Oriunde ai fi, fetiţo, eşti mai bine decât aici. Te

răscumpăram, dădeam pe tine o grămadă de bani, dar… ca să ce? Să ne întoarcem… aici?!

Să îţi zic de doamna cu găina. Ştii cât de frică îmi e de ea? Tocmai era o pauză mică între manele şi a apărut nebuna aia cu tava în mână. Alte nebune, printre care şi mamele noastre, ţopăiau în jurul ei şi o jumuleau! Unde dracu' suntem, iubito? în Africa, la un ritual voodoo? Noroc cu unchiul meu care, așa beţiv cum e, le-a luat găina din mână. Pentru a-i îndesa o sticlă de bere pe gât.

Am rămas cu traumă după nunta asta minunată. Acum stau tăvălit în toaletă şi împing picioarele în uşă. Nu, nu îi las să intre! Cu preţul vieţii!

Va trebui să arunc sacoul ăsta. Păcat, am terminat liceul îmbrăcat în el şi îmi plăcea. Iubito, mirosul de urină din haine iese cu ceva?

Închei aici o scrisoare pe care probabil o voi mânca.

Te iubesc, Amy!

Rămâi unde eşti!

Nicăieri nu e mai rău decât aici!

Tresar. Bate cineva la uşă. Dacă m-a găsit tac-tu, să ştii că divorţez!

Nu era tatăl ei, ci Ray.

— M-aţi găsit! Te rog, nu vreau să o răscumpăr! Nu vreau să mă întorc acolo.

— Mă, eşti prost? Am trecut prin multe în viaţă, dar asta întrece orice… Eu am văzut sălbatici dansând și omorând lebede, am văzut beţivi în facultate, dansând şi rupând mese,

de rasă… ceva… Dă-te mai încolo!

Şi ne-am petrecut următoarele două ore închişi în baie, împingând cu picioarele în uşă şi respingând orice atac inamic.

— Şi Amy?

— Vine ea când se dă tortul.

Spre dimineaţă, am regăsit-o pe Amy plângând pe un scaun şi înconjurată de o armată de femei sălbatice. Una dintre ele dansa cu găina moartă pe o farfurie şi i-o agita deasupra capului.

— Semn bun că plânge pasărea! Bogăţie! a spus bunica mea înţeleaptă.

— E fără gât, nu plânge! Curge bere din ea.

— Nu aia, nu găina! Curca ta!

Celelalte femei erau desculţe şi ţopăiau fericite printre cioburi. Makele urla în microfon:

— Dansul găiniii! Să urmărim această tradiţie… ţie senzaţională… la… la! O sută de lei de la… de la cine?

— Unchiu' de la Urziceni.

— Unchiu' de la Urziceni. Să trăiască!

M-am dus şi am luat-o de mână pe Amy şi mi-am lipit capul de al ei.

— Unde ai fost, Tăntălăule?

— Închis în baie, cu Ray. Tu?

— Încuiată într-o toaletă din benzinărie. M-au furat rudele mamei, s-au îmbătat şi m-au lăsat acolo.

— Nenorociţii!

— Nu… Când s-a deschis ușa și m-am gândit că mă întorc aici…

— Of, sărăcuța!

— Da. M-am încuiat la loc!

Aș fi continuat discuția dacă nu m-ar fi înțepat ceva pe spate.

Deasupra capului meu, mătușa rupea pene din găină și urla:

— Jumuliiim găinaaa! Iuuu!

Efectua un fel de dans al ploii, cu picioarele azvârlite necurat de sus, cu chiloții Tetra la vedere, aruncând penele în capul meu și al Ameliei.

— O să scăpăm de aici! îți promit!

— Tăntălăule, cum facem noi să fugim dracu' din țară? Departe de familiile astea demente?

— Știi, cât stăteam în baie, am văzut un citat, probabil scris de un poet ratat din neamul meu. „Viața nu înseamnă să fugi de ploaie, ci să dansezi în furtună!". Ce zici?

Și ploaia de pene jumulite continuă să cadă pe noi.

— Acum ți-ai găsit să îmi torni citate din astea idioate?

— Era scris pe perete, lângă hârtia igienică. Am vrut să te fac să te simți mai bine. Merge?

— Nu merge. Dar dacă nu îi ignorăm, o iau razna și îi bat pe toți!

Și ne-am ridicat.

Am ignorat ploaia de pene și am dansat în mijlocul furtunii. În mijlocul demenților dezlănțuiți din jurul nostru. Nu îmi amintesc ce melodie era, nici nu o auzeam prea bine.

— Ce ne imaginăm că e maneaua asta?

— Beatles, Tăntălăule!…

Faptul că o ţineam strâns în braţe pe Amy era tot ce conta. Beatles-ul din capul meu se combina nefiresc cu maneaua înfiorătoare din boxe. Apoi am luat-o între noi pe Ana, sora vitregă a Ameliei, şi i-am ridicat mânuţele în aer. Mi-a zâmbit, iar asta a făcut-o pe Amelia să plângă. S-au alăturat Ray, tata, mama, domnul Colonel şi mama Ameliei. Un cerc de nebuni dansând îmbrățișați. În momentul acesta, maneaua s-a oprit în capul nostru, iar Beatles a învins. Deşi toţi ceilalţi ascultau o melodie despre un prinţişor, noi urlam din toţi rărunchii:

Imagine there's no heaven/It's ea sy if you try.
No hell below us
Above us only sky/Imagine all the people
Living for today…
Aha-ahaaa…

A fost pentru prima dată în viaţă când am conştientizat care este familia mea. Domnul Colonel mi-a luat capul între palme şi, beat mort, m-a sărutat pe frunte şi mi-a zis, în auzul tuturor:

— Dacă aflu că aţi făcut sex de mai multe ori, te omor!

2016

Vorbele din 1998 ale Colonelului îmi aduc aminte de cât de prost sunt eu în 2016. Patruzeci de ani şi minte… cucu!

Stau pe marginea patului, aşteptând-o pe Căprioară, şi mă gândesc dacă, peste câţiva ani, voi putea să îmi văd fata mireasă. Adică fără să fac infarct. Iar mi se agită ca nebunul sângele prin vene şi îmi vâjâie capul. Ameţesc.

— Dezbracă-te, prostule! îmi spune sutienul Căprioarei care se vede prin uşa uşor crăpată a dulapului.

— Ce aştepţi, dobitocule? mă repede maioul ei din dantelă de pe spătarul scaunului.

— Sunt un film de dragoste! Cu mult sex! Sex, sex, sex! Eşti chior? Fata asta visează numai sex! îmi spune DVD-ul de pe noptieră.

Are pe copertă un bărbat pe punctul de a strânge de gât o femeie, iar ea, cu mâinile legate de tavan, pare foarte fericită că urmează să se întâmple asta. Iar pe copertă sunt scrise cuvintele „pasiune sălbatică, psihologic… Toate filmele care conţin cuvintele „pasiune sălbatică” şi „psihologic” în descriere sunt filme porno, deghizate în filme romantice.

Găsesc că sunt filme pentru femei care nu au o viaţă sexuală foarte activă, care nu au parte de prea multă acţiune, de dragoste în viaţa lor! Chiar nefericite, aş putea spune.

Cartea cu titlul ăsta o avea şi Mini Amelia pe noptieră! Ce amintire tâmpită tocmai am avut! Amelia e nefericită?

Trebuie să beau ceva. Merg în bucătărie şi deschid prima sticlă din dulap. Un fel de amestec de pastă de dinţi cu alcool.

— Beau o gură de ouzo! o strig.

— Vezi în… (cuvânt neinteligibil)!

Beau o gură cam cât un sfert de sticlă. Curaj pentru a-mi

înşela iubita.

Plus încă jumătate de sticlă. Pentru a uita de cockerul care acum îmi sărută fata.

Gata ameţit, mă târăsc până în patul rumegătoarei. Căprioarei, pardon.

Dau jos pantofii şi trag pătura la o parte. Mă strecor şi arunc pantofii sub perdea, iar pantalonii, tricoul şi chiloţii sub pat.

— Acum vin! strigă. Iartă-mă, dar am vrut să fac un duş.

— Nu e problemă!

Alcoolul e curajul, curajul e alcoolul! Cred că Ştefan cel Mare de aia trăgea atât de mult la măsea. Câte bătălii, atâtea vedre cu vin.

Îmi amintesc de ce sunt aici: „Prezervativ! Băăă, prostule! N-ai prezervativ!”

Ultima oară când am uitat de ele, acum vreo şaptesprezece ani, au mai apărut doi copii pe lume. Dintre care unul e acum cu iubitul în pat/cadă/casă/pe masă/etc…

Caut în sertar, trebuie să fie pe undeva.

Şi găsesc. Lângă un stingător roşu de maşină, care chiar nu ştiu cum a încăput acolo, Căprioara are în sertar un şirag de unu, două, trei… opt prezervative! Primul gând este să plec, clar. Opt? Nici în tinereţe nu făceam fată…

Poate că le foloseşte mai mult timp, nu în aceeaşi zi. Poate îi ajung câteva săptămâni sau luni. Sau un an, cum ar fi în cazul meu. Gândul ăsta mă face să rămân. Iau un prezervativ şi hotărăsc să îl ţin la îndemână. Dar ştiţi voi ce

înseamnă „la îndemână” atunci când ești gol? Poate în dinți? Sub pernă?

Nu. Cel mai la îndemână e chiar la locul potrivit.

— Ai găsit unde e rupt? mă strigă.

Fraților, nu! Oricât aș fi eu de bărbat, de mascul alfa gata de împerechere cu Căprioara, eu cu prezervativ rupt nu fac treaba!

Gândul că Amelia ar putea afla că am un copil cu Căprioara mi-a dat frisoane. Imaginile se succed: copilul meu și al Căprioarei ar fi venit în vizită la Amy… Sau invers, eu m-aș muta cu Căprioara, iar Mini Silviu și Mini Amelia ar veni în vizită. Apoi, gândul că trebuie să schimb scutece, să înscriu copilul la creșă, să plătesc haine, rechizite…

Tremurând, m-am ridicat brusc din pat și m-am îmbrăcat în viteza luminii stinse. Eram puțin amețit, mai repede nu puteam.

În orice caz, când a venit Căprioara în cameră, eram un bărbat demn. Descheiat la șliț, cu un pantof în mână, dar demn!

Ea purta un halat de baie cu mult roz și mult puf și avea părul strâns în coc.

— Nu mai vreau niciun copil!!! i-am zis, aproape strigat.

— Copil? Tot ești îngrijorat cu fata?

— Las-o pe ea acum! Eu nu mai vreau copii!

— Liniștește-te, e în regulă! Ai găsit unde e rupt?

— E pe mine, nu știu. Mă duc la benzinărie să iau câteva mai bune? Mai rezistente? Cam… două? ezit.

Aș spune „trei”, dar ar părea că mă dau mare.

— Două?! întreabă nedumerită.

— Să iau o cutie de trei??

— Silviu…

E prima dată când îmi spune pe nume. M-am înmuiat rău de tot.

— Piuu…

— Nu trebuie să mergi până la benzinărie pentru nimic, îmi spune. Eu o să ţin de el, iar tu îţi faci treaba. OK?

— Piuu… OK!

— Eşti gata?

— Dacă mă iei aşa…

— Silviu, mă aplec, iar tu dai cu ciocanul, da?

— Aşa, fără pregătire?

— Fără, Silviu. Câtă pregătire îţi trebuie? O să ridic singură, am mai făcut asta. Tu doar să fii pe fază și să lovești unde trebuie. Hai, îl ridic la trei, da?

Şi Căprioara nebună, cea cu halat pufos şi roz şi acum cu sânii pe afară, se duce lângă piciorul patului şi ridică de el.

— Hai, nu pot să îl ţin mult!

Iau ciocanul şi îi ard vreo două cu ură.

Ură pentru Bon Jovi, ură pentru că această fiinţă superbă de lângă mine, cu plete blonde curgătoare şi sânii ca perele, m-a folosit să îi repar patul.

— Ce ouzo ziceai că vrei? gâfâie după ce lasă jos piciorul patului.

Îmi imaginez că exact aşa gâfâie şi după…

— Am băut deja. Din bucătărie, de pe masă.

— Ăla era un fel de Carmol, Silviu! Pentru frecţie.

Aşa se explică uşoarele arsuri de pe trahee, senzaţia de vomă şi starea de ameţeală. Credeam că arsurile sunt de la nervi.

— Întinde-te, îmi spune. Nu e bine. Cât ai băut?

— O gură.

— O gură e OK.

— … mare. De juma' de sticlă. Trei sferturi.

— Vrei să chem Salvarea?

Ar fi fost extrem de amuzant. Eventual, să o chemăm şi pe Amy, să o sune cineva la şcoală şi să o aducă aici. Să mă găsească cu şliţul desfăcut, în patul manechinului. Ea în halat, iar eu plutind ca un drogat prin cameră, îmbibat în Carmol.

— O să stau întins puţin şi trece. Era Carmol, Bambi?

— Bambi?

— De la Căprioară. Aşa îţi spun eu în gând. Şi cu voce tare când mă îmbăt.

— Aha! îmi plăcea Bambi. Era Carmol cu puţin bronz şi o mixtură de ulei de argan, pentru masaj… Nu ai simţit că are gust de ulei şi de anason? Că e scârbos?

— Aşa e şi ouzo.

— Stai întins, îţi fac un ceai.

Nu am înţeles niciodată de ce când îi este rău unui om, cineva se oferă să îi aducă un ceai.

— *Ce ai, frate?*

— *Cancer!*

— *Aaa, stai liniştit că am un ceai de tei… vindecă tot!*

Mai nou e un curent, ierburile tămăduitoate sunt peste tot: *Mănâncă acum trei legături de pătrunjel pe zi și scapi de ciroză!*

— E de tei, sigur o să îţi facă bine, Silviu.

Să-mi bag picioarele, e din ăla bun, de TEI!!! Asta vindecă tot!

— Sunt convins, eu şi când am avut pneumonie, tot cu ceai mi-a trecut.

— Ai rămas glumeţ! Ca atunci când eram mică, îmi spune.

Se apropie de mine, cu halatul desfăcut. Toată căldura pielii sale radiază înspre mine. De sub halatul ei ies unde şi mirosuri, ca acelea care îi făceau pe Tom și Jerry să plutească. În traducere, pentru cei care au sărit direct la desenele cu roboţi: „Boss, era bine rău androida, frate! Te vrăjea ca un Bakugan din ăla care scuipă energie!”

E prea aproape!

Începe să îmi maseze mâna dreaptă, la încheietură. E bine.

Apoi, pentru că nu are o poziţie bună, se aşază lângă mine, pe pat. E mai bine. Sper că profită de mine, măcar acum când sunt bolnav.

Ia mâna stângă şi îmi lasă dreapta pe undeva pe lângă genunchiul ei, ieşit de sub halat.

Nu are poziţie bună, aşa că se cocoaţă pe picioarele mele şi mă masează la tâmple. Începe să fie rău. Rău de bine.

Se apropie mult de faţa mea, în timp ce îmi masează tâmplele, apoi scalpul. Mă atinge din când în când cu părul

pe obraz. Mirosul ei mă face să închid ochii.

— Am făcut fizioterapie, masaj. Am specializare. Trebuie să te întinzi şi să te gândeşti la ceva frumos, iar eu fac toată treaba.

Fata asta e perfectă! Nu cred să aibă vreun defect în afară de faptul că e în patul ei cu un bărbat însurat. Şi partea asta poate fi trecută cu vederea, credeţi-mă!

Se aşază mai bine pe picioarele mele, foarte aproape de poziţia de copulaţie. Aş putea să vă spun pe ocolite, dar cred că aşa e cel mai bine, aveţi un şoc mai mic: mai avem puţin şi copulăm.

— Eşti încordat!

Eram, cum dracu'?

— Simţi fluxul, starea de bine? mă întreabă rânjind. Simţeam.

— Simţi energia mea?

Şi pe a ei, şi pe a mea.

— Silviu, eşti încordat. Deschide-ţi plexul solar. Relaxează-te!

M-am uitat la şliţ. Aproape deschis. Am făcut apel la cunoştinţele mele despre plex solar şi mi-am dat seama că totuşi acesta ar putea fi localizat puţin mai sus de şliţ.

— Cum să fac să simt energia?

— Trebuie să inspiri, să expiri, Silviu! Să faci cercul complet. Mintea ta transmite plexului solar un flux: „Trezeşte-te, prietene, am nevoie de tine!”. Iar el a rămas închis, din cauza energiilor negative. Adevăratul tău creier emoţional e aici!

Mă atinge undeva deasupra abdomenului. Aş fi putut să jur că, în momentul ăla, creierul meu era puţin mai jos.

S-a schimbat la faţă. Adică, e tot ea, Căprioara cea blondă, dar, cumva, a căpătat expresia martorilor lui Iehova. Parcă îmi citeşte dintr-o carte de rugăciuni având un singur scop: să mă ia adept în cultul său.

— Respiră, inspirăăă! îmi zice lovindu-mă în burtă. Energiile sunt bune, oamenii trebuie să se încarce. Şi acum încearcă să deschizi pleeexul solar.

Îmi ridică braţele în aer, apoi le lasă în pat, pe lângă corp.

— Unde e plexul ăla, mai exact?

Mă simt ca ultimul prost neinstruit.

— În spatele coastelor. Centrul Sistemului tău Simpatic.

— Simpatic.

— Ammmm! Auuu! începe să cânte.

Nu se putea să fie perfectă! Şi acum ştiam şi ce are. Era dementă! Un soi de sunete, incantaţii acoperă tot. Icneli şi vibraţii, onomatopee şi acorduri muzicale.

— Yo-gay-nuh chih-tah-syuh pah-day-nuh vah-chahm! Pupilele i-au plecat în tavan şi a început să cânte. O hărmălaie din care se presupune că eu ar fi trebuit să înţeleg cum dracu' să deschid plexul ăla!

— Tu ai chakrele închise, trebuie să înveţi să le deschizi! De la SAHASRARA la MULADHARA. Pe toate! Ah-bah-hoo poo-roo-şah…

Fata asta frumoasă nu a apărut accidental în viaţa mea! Nu întâmplător am dus-o eu în parc când avea cordeluţă şi

purta ghiozdănel. Ea este aici acum ca să îmi deschidă chakrele și să mă ajute să evoluez. Citisem despre asta, am înțeles că este un curent pe internet. Cred că sunt pregătit! îmi deschid orice chakră dacă asta aduce la pachet și sexul. Nimeni nu e perfect!

— Sah-hah-srah sheer-ah-sahm…

— Care sunt chakrele? o întreb ca un învățăcel curios. Trag de timp, sper să stea cât mai mult cocoțată pe mine.

— Sunt șapte la număr și încep de aici, din zona asta.

Prima atingere a fost la cap.

— Și până…

— … aici.

Vă las să căutați pe internet ce înseamnă „până aici”, punctul ultimei chakre. Bine, nu vă las: e până la prezervativ.

— Prima este chakra intuiției, iar ultima se deschide foarte mult în caz de pericol.

— Sau de excitare, îndrăznesc.

— Haha, da! Am auzit că bărbații, după patruzeci de ani, încep să devină fiare în pat.

— Da, îi mai apucă să-și marcheze teritoriul. Dar nu toți, să știi!

— Haha! Atunci ar fi bine să nu te transformi chiar acum în bestie… Tocmai am schimbat așternutul.

— Încerc!

— Eu sunt pasionată de tot ce ține de yoga și de feng shui. Vrei să îți spun mai multe sau îți împui capul?

— Ei, nu… chiar voiam să aflu. Am mai citit chestii, e bine să aflu de la cineva care știe. Mă scutesc să citesc cărți

despre… asta. Şi voiam!

— Spre exemplu, tu, acum, trebuie să te întorci invers.

Se ridică, mă apucă de picioare şi mă întoarce cu o sută optzeci de grade.

— Niciodată nu e bine să stai cu picioarele înspre uşă! Şi trebuie să laşi spaţiu sub tălpi, până la marginea patului, să respire picioarele, să nu stea înghesuite. Nu le auzi?

— Dar mai fă-mi masaj la tâmple cât explici. Mă ia iar cu rău!

Halatul este desfăcut, iar sânii săi se revarsă pervers afară, din când în când.

— Apoi, trebuie să ştii că nu trebuie oglinzi în dormitor. Tu vezi că eu nu am oglinzi?

Vedeam.

— Şi, pentru energia ta pozitivă, Silviu, trebuie să mănânci seara. O să râzi, dar, dacă o faci cu cap, treaba asta chiar slăbeşte!

— Arcul de la pat?

— Hi-hi! Seminţe trebuie să mănânci. Şi trebuie să ai plante în dormitor şi cât mai puţine electronice. Eu am doar două obiecte electronice în dormitor: scula la care pun muzică de relaxare şi al doilea obiect, unul absolut necesar. Vezi, nici televizor!

— Ce obiect? Ceas?

— Eşti prea curios.

— Sunt. Ce culoare are?

— Roşu. Îmi place roşu.

Se pare că obiectul ăla mare şi roşu din sertar nu era

chiar un stingător.

— Îţi mai povestesc altă dată despre chakre. E prea mult dintr-odată. Acum eşti prea încordat.

Se ridică de pe picioarele mele, fuge în bucătărie şi revine cu o ţigară aprinsă.

— În mod normal, nu am voie să fumez. Afectează energiile. Dar acum…

Oftează. Sau gâfâie. Arată ca o actriţă porno care tocmai a terminat de filmat o scenă grea, cu mulţi participanţi.

— Acum simt nevoia să fumez!

Pe neaşteptate, se închide la halat până la gât luând din fata ochilor mei cei doi sâni ameţitori. Acum seamănă cu o măicuţă. Una care fumează.

— Trebuie să pleci!

Simţeam şi eu că trebuie, dar ceva nu mă lăsa.

— Dar mi-e rău! Dacă pic pe scări?

— Nu ţi-e! Era ouzo.

— M-ai păcălit?

— Da.

Îmi caut bunătate de şosete pe sub pat.

— M-ai păcălit!

— Da!

Aruncă ţigara şi vine spre mine. Mă conduce la uşă, mă lipeşte de ea, cu spatele. Apoi îşi pune o palmă puţin sub plexul meu solar şi mă atinge uşor.

— De când eram mică aveam aşa, o pasiune pentru bărbaţii mai mari. Niciodată nu mi-au plăcut cei de vârsta mea, ci oamenii cu care am ce să vorbesc, care ascultă

muzică bună, au citit cărţi. Aşa ca tine!

— Piuu…

— Şi acum te simt tensionat…

Să o sărut?

— Am zis să te relaxezi puţin. Cred că eşti tensionat de la muncă, nu? Că acasă pare totul OK!

— De la corporaţie mi se trage stresul, da… Puţin. Şefii sunt uşor tâmpiţi.

Mă sărută ea?

— Uite, un pupic pe obraz, da? Să ia din tensiune. Acum fugi acasă la cocker!

Mi-am luat şosetele, tricoul şi mândria şi am ieşit pe uşă. Din prag i-am aruncat un:

— Cu energiile, cu feng shui, cum facem să îmi mai arăţi? De pe internet…

— Nu îţi mai arăt, te trimit la cursuri.

— Dar eu vreau să învăţ de la tine.

— Nu îţi mai arăt.

— Bine. Rămân dator cu un prezervativ. S-a rupt şi e prin pat. L-am luat de lângă obiectul roşu…

— Ups!

Şi împinge uşa. Dar înainte să o închidă de tot, lasă să îi cadă de pe umeri halatul pufos. Cred că a fost o fracţiune de secundă în care am văzut-o goală. Cât o poză.

— Vezi că au ieşit din live! mă strigă de după uşă.

Dar eu am privirea viţelului holbat, cu un pantof în mână, plexul solar deschis şi de dimensiuni anormale şi ochi de bufniţă la pândă.

— Vorbim mâine pe messengerul de la Facebook, da?! îţi dau eu cerere de prietenie! strigă.

— Dau eu.

— Nu poţi, am prea mulţi. Fugi! Şi nu te mai stresa mâine la serviciu, da?!

Am ajuns acasă după ce cockerul plecase şi am făcut zece duşuri reci. Pe ultimele opt nu m-am obosit să le mai fac pe tot corpul. Apoi am visat-o pe Bambi deasupra mea, legându-mi mâinile, încântând şi torturându-mă cu poveşti imbecile despre chakre. Se făcea că un om nu avea şapte chakre, ci opt, şi a mers la medic să îi scoată una. Visul a fost întrerupt de sunetul cristalin al soneriei ceasului, exact când eram la imaginea cu Bambi masându-mi plexul solar. Când am auzit ceasul, l-am aruncat de podea, ca de obicei. Noroc că Amy înşiră perne prin cameră.

Până în 1920, înainte să se nască bunica, a existat meseria de „trezitor". Oamenii erau plătiţi să umble cu un băţ lung, băteau la geam şi îi deşteptau pe muncitori. Practic erau pe post de alarmă de ceas, înainte ca ea să fie inventată. Mai greu era că trezitorii nu aveau snooze. Şi nici nu prea puteai să le cari un pod de palmă în cap sau să îi scoţi din priză şi să te culci la loc. Totuşi, mă gândesc că dacă aş fi trăit în vremea „trezitorilor", aş fi găsit eu o metodă să omor vreo zece terorişti din ăia.

Da, atât de mult îmi place să mă trezesc dimineaţa!

În Pipera, unde sunt îngrămădite toate corporaţiile, e

frumos. Exact ca în New York, dacă ar avea o singură stradă care să ducă în Manhattan: Dimitrie Pompeiu.

Şi pe ea circulă autobuze care au voie să meargă cu maximum zece kilometri la oră, iar asta nu e glumă! Uneori, şoferul se dă jos din autobuz, îşi cumpără merdenele şi îl prinde din mers.

Mă opresc la bancomat, la piaţă, şi jur că fata din poză, cea de pe ecran, care rânjeşte suav şi îmi întinde un cârd, seamănă cu Căprioara. Mă gândesc că şi piuitul bancomatului seamănă cu o incantaţie de-a ei. Apăs total aiurea şi se blochează cârdul, normal. Mai încerc o dată. Cucu! Aşa că sun la bancă.

— Ai dracu' de români! De aia nu mă ritorno eu în tară niciodată, de ţărani! Stă oamenii la coadă după tine şi tu vorbeşti la telefon.

Şi scuipă. Românii scuipă mult, chiar şi ăştia plecaţi în Italia. (Scuipamo molto?)

O să mă duc să-mi iau în primire rolul de corporatist, de Vineri. Cred în sinea mea că personajul Vineri a fost primul corporatist al lumii, subjugat de CEO-ul său, pe nume Robinson Crusoe. Nici în titlul cărţii nu l-au trecut, atât era de nesemnificativ. De ce nu s-a chemat „Robinson şi Vineri"? Doar erau doi oameni, în pana mea! Fix paisprezece chakre!

— *Grande flavoured vanilia extrachoco mokko kuku!*

Sunt la coadă la cafea. Toţi Vinerii din Pipera au salarii mari, dar le lasă aproape în întregime în cafeneaua de la parter. În Pipera, cafeaua are aur în ea, iar preţul este de zece – treisprezece lei. Ca să nu am senzaţia că am dat ca

idiotul treisprezece lei pe o cafea, aleg una „flavoured”. Şi toţi facem la fel.

— *Extragrande cinnamon rahat pansat cappucinno. Flavoured vanilia!*

Aşa aveam senzaţia că îşi merită banii, că picătură aia de sirop de vanilie chiar face opt-nouă lei! Şi, de azi înainte, îmi imaginez şi că nu e o simplă cafea, ci un flux de energie Tao.

Dacă ar apărea un băiat din afara corporatiştilor şi ar vrea să comande o cafea în Pipera, ar fi cam aşa:

— O cafea, vă rog!

— Sigur. *Venti, grande sau pitzoletto?*

— Ha?! Cafea!

— Da, avem mai multe feluri, flavoured ori non, ice, draci, Iaci, canei şi înspumatte, cinnamon, latte, kakate.

— Doamnă, io am venit doar ca să montez aieru’ condiţionat şi să beau o cafea până vine şi ceilalţi băieţi.

Primele trei ore de birou le-am petrecut holbându-mă la pozele Căprioarei. Până am intrat în criză de timp. Deadline-ul mă sufocă, iar eu am în faţa ochilor doar imaginea cu Bambi căţărată în braţele mele, masându-mi tâmplele şi atingându-mi ultima chakră. Nu mi-a dat cerere de prietenie.

Mi s-a părut că îi văd un sfert de sân într-o poză din vara trecută. Sau e aluniţă?

Încă nu am cererea.

Am predare de proiect peste câteva ore.

Nu înţeleg de ce nu îl blochează pe un obraznic care îi trimite numai inimioare. Ce papagal!

De ce nu îmi dă cerere?

End of relationship acum vreo doi ani.

Dacă mai pierd o oră, nu termin proiectul și iau penalizare.

În rest, multe poze de la yoga, flori de lotus, citate din Osho şi imagini cu oameni care meditează în vârf de munte, pe malul mării sau levitând deasupra unui câmp de flori.

De ce dracu' nu îmi dă cererea aia? S-a răzgândit? Trebuie să învăţ mai multe despre yoga, asta e clar! Trebuie să o uimesc cumva. Sau să învăţ nişte citate din astea inteligente gen: „Lumina călătoreşte, luminează viaţa. împrăştie lumina, fii lumina!"

M-am hotărât, așa o dau gata: o să fiu lumina! Dar nu acum. Încă jumătate de oră pierdută printre pozele Căprioarei ar însemna să am o discuţie serioasă cu Marele Șef. Sunt aproape de concediere și mă paşte întunericul. La noi la corporaţie, dacă nu predai la timp ce ai de făcut, te predau ei pe tine. Marele Şef e un elveţian, un ceasornicar fără umor, prizonier în cifrele din mintea sa şi cu chakrele închise.

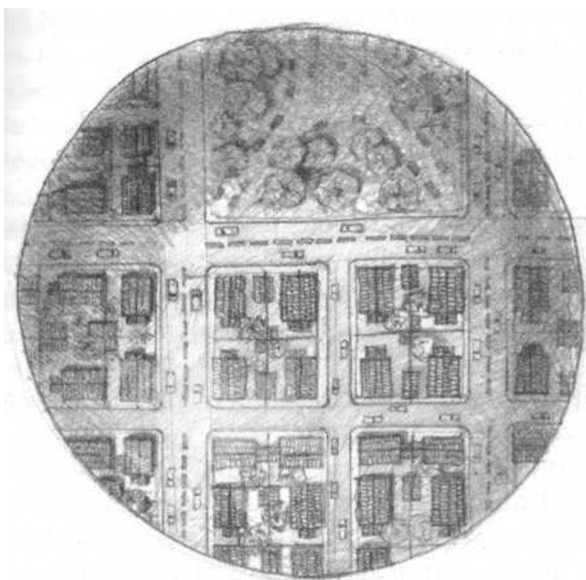
Bambi a fost la munte cu un bărbat, acum trei ani. Oare el e fostul? Yeti? E unu' cu o moacă dură, corp de culturist şi un păr strâns în coadă. Se epilează pe piept? încerc să mă prefac că muncesc, deşi e greu cu poza lui Bambi în faţa mea, în braţele lui Yeti.

Mă scoate din minţi scorpia aia de la Marketing care se

benoclează la mine!

Îi dau un like la o poză cu un bătrânel elegant, distins, într-un magazin de jucării, într-o atmosferă de Crăciun. Cineva a aruncat pe poză un citat din Osho, fără nicio legătură cu bătrânelul: „Dacă te schimbi pe tine, înseamnă că ai schimbat lumea”. Te doare mintea!

Păstrez totuşi like-ul, de azi înainte, eu şi Osho avem ceva în comun: pe Căprioara. În plus, amândoi iubim libertatea individului şi a spiritului, cea pe care corporaţiile o ucid. Osho e fratele meu mai mare, cu fes şi bărbos.

Lumea Nouă

Numele meu este Button. Poate ai auzit de mine.

Ei, spun prostii! Sigur ai auzit de mine dacă eşti din Lumea Nouă şi Liberă! Doar sunt un erou. Nu cred că există vreun om, vreun căţel sau vreo privighetoare din jur care să nu fi auzit de Button. Sunt poezii despre mine, cărţi întregi! Și nu o spun ca să mă laud, sunt zeci de cântece.

Preferatul meu este cel pe care îl fredonează absolut toţi oamenii la petreceri:

Button, Button, prietenul meu.
Cel ce ne-a arătat ce se poate.
Tovarășul nostru de fapte
Tu eşti prietenul meu.
Lumea Nouă construim
Button, te iubim!

Versurile nu sunt foarte reuşite, au fost scrise chiar de angajatul meu. Dar, cumva, reuşesc să transmită că eu sunt cel care a reuşit să evadeze din închisoarea aceea oribilă şi să ajungă aici, în Lumea Nouă şi Liberă.

Îmi pun o ceaşcă de ciocolată caldă cu aromă de scorţişoară şi mă întind puţin.

Mai am o oră şi voi închide prăvălia. Un loc de suflet în care vând miniaturi și în care îmi petrec cel mai mult timp. Chiar dacă nu beau din ceaşca cu ciocolată, nu mă pot abţine. Pur şi simplu, îmi place ca aroma ei să se împrăştie peste tot.

Pentru mine miroase a libertate, a nebunie. În Lumea Veche nu prea aveam timp de cafea, așa cum sunt oameni azi, în Lumea Nouă, care nu prea au când să o bea.

Clienţii, când intră la mine, inspiră mai întâi puternic aerul din jur, zâmbesc, apoi îmi spun ce vor să comande.

Odată, o fată care lucrează în parc mi-a spus că simte aroma de la trei străzi distantă.

Despre Lumea Veche

Povestea mea e simplă, dacă nu o cunoşti deja: am evadat acum douăzeci de ani fără o zi. Am reuşit să scap din Lumea Veche, închisoarea, sau Corporaţia, în care toţi eram roboti.

Nu aveam viaţă, eram de dimineaţă până seară în slujba Marelui Ceas, fiecare cu rolul său minuscul. Şi, acolo, toţi trăiam cu frica Marelui Şef despre care ştiam că există, dar pe care nimeni nu îl văzuse niciodată. Poate că voi, cei crescuţi în Lumea Nouă, nu veţi înţelege ce vă spun acum pentru că nu aţi lucrat niciodată într-o Corporaţie, dar acest Şef ne teroriza până şi în absenţa lui. Numai el decidea care sunt regulile, programul, cine îşi va păstra serviciul. Toţi lucram în fiecare zi, de la răsărit până la apus, cu teama de a nu întârzia și a nu fi daţi afară.

El era judecătorul nostru suprem. Mii de oameni învârteau rotiţele Marelui Ceas, făceau curăţenie sau întrețineau mecanismul.

Lumea Nouă şi Liberă

Clopoţelul de la intrare mă trezeşte puţin din amintiri.

— Button!

Este domnul H, lucrează la Construcţii. Multe case din Lumea Nouă sunt ridicate de el, de la zero.

— Mmmm! Ciocolată cu scorţişoară! Uşoară aromă de vanilie şi cuişoare.

Domnul H se droghează cu aerul din cafeneaua mea, aproape în fiecare săptămână.

— O căsuţă verde din lemn, două băncuţe şi câteva felinare, te rog, Button! Şi aş vrea şi puţină zăpadă artificială.

— Lasă-mă să ghicesc, H! E seara ta de creaţie? Construieşti alt orăşel?

— Mă inspiri, Button. Mă inspiri!

— Costă patru buttoni.

Despre Lumea Veche

Aveam o muncă extrem de stresantă: în fiecare zi trebuia să ajung în Turn.

Tic-tac! Tic-tac!

Dimineaţa, când suna ceasul, îi loveam cu ură butonul, apoi mă îmbrăcam şi o luam la fugă.

Tic-tac! Tic-tac!

Contra-cronometru, mereu cu sufletul la gură, mă căţăram pe rotiţele Marelui Ceas, escaladam scripeţii şi alte şi alte roţi, până ajungeam în cămăruţa de sus. Acolo, ea, actuala mea soţie, îmi dădea coiful, urcam pe măsuţa de fier forjat, îl potriveam pe cap şi îl scoteam prin gaura din tavan.

Apoi, când se auzea soneria, eram lovit. Acesta era serviciul meu. În fiecare dimineaţă, la oră fixă. Un serviciu infect, în care eu primeam în fiecare zi câte o lovitură.

După lovitură, mă rostogoleam, mă loveam, sufeream. Când mă gândesc acum la perioada aceea, încă tremur, încă simt dureri la spate, la oase, la genunchi. Mă prăbuşeam în dormitorul meu și nu aveam timp și putere să îmi revin până a doua zi. Dar trebuia! Altfel, întreaga lume din Corporaţie era în pericol de a-și pierde slujba.

Lumea Nouă şi Liberă

Sună. Este o doamnă foarte veselă cu care îmi face întotdeauna plăcere să stau la povești.

— Dragul meu Button!

— Lăsaţi-mă să ghicesc! Doriţi câteva jardiniere și, poate, câteva miniaturi de ghivece cu lalele pentru nepoţica dumneavoastră!

— Ce bine mă cunoşti, Button!

De câte ori intră în bagazin, mă umple de optimism. Zâmbetul ei este molipsitor, tot timpul dă din mâini şi pare extrem de veselă. Când vorbeşte, ai tot timpul impresia că dansează. Este adorabilă!

— Şase buttoni, doamnă! îi aşez cu grijă comanda într-o cutiuţă roșie.

— Revin joia viitoare, dragul meu!

Când văd oameni zâmbitori, fericiţi mă încarc cu energie, mă simt important. Îmi dau seama ce viaţă ar fi avut în Corporaţie toţi compatrioţii mei de acum, din Buttonia, şi

mă îngrozesc. Am uitat să vă spun, au botezat lumea în care trăiesc Buttonia.

Despre Lumea Veche

În Turnul Marelui Ceas lucra ea, actuala mea soţie. Atât de puţin timp liber îmi lăsa munca aceea, încât aproape că nici n-o vedeam. Dar ne-am iubit! Ne-am iubit din puţine vorbe, din prima clipă. Şi am evadat împreună spre Lumea Nouă.

Acum sunt fericit.

De mai bine de douăzeci de ani, avem un magazin de jucării, cel în care mă aflu acum. Nu orice fel de jucării, ci lucruri mai speciale: machete, trenuri, căsuţe, flori, şine de tren, autobuze, copaci, bănci, şcoli în miniatură. Soţia şi copilul meu le creează, iar eu le vând. Socializez cu clienţii. Îmi place.

Şi sunt liber! Cel mai important lucru ăsta este: LIBERTATEA! Avem fierari, pietrari, brutari, cofetari, vânzători, mecanici de tren, lucrători, ingineri, învăţători, artişti, scriitori. Fiecare şi-a ales câte o meserie când a venit aici, iar acum se ocupă de ea, după un program bine stabilit de mine, pentru a se putea pune în folosul comunităţii.

Până să ajung aici, am avut de luptat mult.

Soţia mea şi cu mine, după ce am scăpat din Marele Ceas, am nimerit într-un mare dormitor ce semăna perfect cu al meu.

E o nebunie, ştiu!!!

Vă redau puţin din însemnările de atunci, care au fost consemnate în Cartea de Căpătâi a întemeierii Lumii Noi, Buttonia, Capitolul Evadări:

Şi atunci, Button gândi: „Vreau să îi cer să mă ia de mână şi să evadăm. Să fugim împreună în afara Corporaţiei. Noi doi, în lumea mare, în viaţă, pe cont propriu, fără să ne pese de ceilalţi!”

Oare ce o fi dincolo? se întreba Button.

— Ai venit mai devreme cu patru milisecunde, spune Ea. Bravo, B al meu!

— Te iubesc! i-a spus el viitoarei soţii.

Şi atunci, Button realiza că este cel mai fericit om din Lumea Veche, dar că îi lipseşte ceva: libertatea.

— Hai cu mine! Hai să evadăm! Ieşim prin gaura de sus.

— Cum, B? Ce plan ai?

Urcă pe masa din fier forjat, puse coiful pe cap şi îl scoase pe gaura din tavan.

Şeful uriaş a lovit ca de obicei. Tare. În cap. Cu palma. Ca un nemernic nemilos.

Button s-a rostogolit până în camera sa, plin de răni, dar eroul nostru nu s-a lăsat păgubaş.

În Ziua Evadării, Button a dat dovadă că este cel mai curajos om. Şi-a luat de mână viitoarea soţie şi s-au hotărât să evadeze...

Lumea Nouă şi Liberă

Acum a trecut, am lăsat toate astea în urmă şi suntem liberi. Am reuşit să scăpăm de Şef, de tot. Să ne găsim un loc doar al nostru, în care să construim ce avem acum. Şi toţi cei care sunt acum aici ne-au urmat.

— Bună seară, tată!

— Hei, fiule! Imediat închidem, în zece minute.

Fiul meu, optsprezece ani. A venit să mă însoţească spre casă, ca în fiecare seară.

— Ştii? îmi spune. Mă simt ciudat la şcoală, la ora de istorie, când trebuie să învăţ despre tine.

Zâmbesc. E puţin stânjenitor că propriul tău copil trebuie să studieze un capitol din istorie care se numeşte Button. Mai ales că ştiţi cum scriu istoricii, cu exagerări şi emfază. Uneori nu mă regăsesc în expresii de genul: „Părintele naţiunii, Button!”, „Omul care ne-a făcut să descoperim libertatea”, „Dacă Button nu ar fi evadat din Lumea Veche, Lumea Nouă nu ar fi existat!”, „Azi e 10 septembrie, Ziua Evadării, sărbătoarea noastră, a Lumii Noi – Buttonia!”

— Şi eu, fiule. Dar oamenii au nevoie de speranţă. De un erou. Le-aş face rău dacă le-aş spune să înveţe doar ce învăţau în Lumea Veche: doar despre rotiţe corporatiste, mecanisme, marketing şi alte prostii.

— Da, tată, am spus doar că mă simt ciudat…

— Oamenii, acum, sunt fericiţi, fiule, îşi trăiesc vieţile fără constrângeri, fără să fie parte dintr-un mare mecanism care îi…

— … limitează. Ştiu, tată, nu aveaţi voie să ieşiţi din Ceas. Era dictatură, plină de constrângeri. Sincer, mi se pare înfiorător faptul că nu aveaţi libertatea de a ieşi când voiaţi voi din Corporaţie.

— Da!

Îi zâmbesc şi este suficient. Este fiul meu şi înţelege mult mai mult decât mine la vârsta lui.

Este un copil senzaţional: visul său este să inventăm împreună un aparat cu care să zboare. Încă mai lucrează la nume, dar vrea să îi spună Buttonmobil. Este destul de avansat cu proiectarea. În fiecare zi îşi mai achiziţionează de la oamenii din oraş tot felul de scaune, obiecte din metal, manete, motoraşe.

Fiul meu este convins că omul poate zbura cu un aparat imens, chiar dacă acesta e mai greu decât aerul. Nişte schiţe dintr-o carte din Lumea Veche par a-i da dreptate.

Învelesc cu mare grijă machetele expuse. Şterg puţin trenuleţele şi acoperişurile caselor în miniatură, întorc globuleţele şi aranjez copacii pe raft. De fiecare dată, la plecare, acopăr tot cu bucăţele de catifea roşie pentru a nu se umple de praf. Îmi place să fie curate, fără un firicel de praf, aşa cum este şi lumea noastră, închid magazinul şi lustruiesc puţin firma luminoasă de la intrare: „Button & Fiul”.

Vreau ca într-o zi să i-o las lui, îmi doresc ca el să nu ajungă niciodată să lucreze într-o corporaţie toxică. Vreau să aibă propria afacere. îl încurajez în visul cu zburatul, dar, dacă nu o să iasă, vreau să fie pe picioarele sale şi să lucreze la magazin.

— Cum merge cu aparatul de zburat? îl întreb.

— Am reuşit să prind elicele, acum testez cum le pot cupla la ceva ce generează suficientă forţă pentru a se ridica. Conform schiţelor din cartea veche, ar trebui o forţă nu foarte mare.

— Dar motorul nu este foarte greu pentru a se ridica în aer?

Nu, chiar nu vreau să îl descurajez. Dar, cumva, nu cred că o să reuşească în nebunia asta, iar eu, ca un tată bun, aş vrea să îl pregătesc pentru posibilitatea asta.

— Elicele se rotesc, tată. Totul e să o facă atât de repede încât să comprime aerul din jur şi aparatul să se ridice. De câte ori îmi povesteşte despre zbor, despre cum va fi el în Buttonmobil deasupra Lumii Noi, ochii i se aprind şi încep să palpite ca două lumânări. Vorbeşte cu atâta entuziasm, încât nu te lasă inima să îl întrerupi.

— … e ca la păsări, tată. Practic, pasărea este mult mai grea decât aerul din jur, nu? Da! Atunci, ea reuşeşte să producă o forţă atât de mare, încât să se ridice, apoi pluteşte. Se ajută de curenţii de aer şi planează. În cartea veche scrie că…

(închide ochii de câte ori spune ceva important):

— … „Leonardo era convins că invenţia sa se va ridica

de la sol. Şurubul Zburător, făcut din stuf, lenjerie de pat şi sârmă urma să fie alimentat de patru oameni”. Din păcate, celelalte pagini lipsesc, aşa că va trebui ca eu să îmi dau seama cum reuşeau cei patru oameni să îl alimenteze.

— Şurubul Zburător!

— Da, tată!

Mergem la braţ spre casă.

Lumea mea, Buttonia, este compusă din multe şiruri de case, foarte asemănătoare, alei largi, parcuri, o biserică, păsărele, băncuţe, câteva clădiri înalte în centru şi un lac. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

— Bună seara!

Doamnele se apleacă uşor, iar domnii îşi scot respectuoşi pălăriile. Pe drumul spre casă, mă întâlnesc mereu cu oamenii din orăşel. Unii îmi spun „bună seara”, alţii îmi strâng cu putere mâna.

— Mâine suntem în 10, îmi spune George. Şi, ca de fiecare dată, soţia mea o să facă un tort. În semn de mulţumire că ne-ai scos de acolo, din Marele Ceas! Acum douăzeci de ani, m-am întors după ei. Imediat ce am găsit un loc pentru a întemeia Lumea Nouă, ne-am întors să îi luăm. Foarte mulţi au rămas totuşi în Corporaţie fiindcă le-a fost foarte frică să fugă. Dar câteva mii sunt aici, cu mine, în fiecare zi. Practic, orăşelul acesta de evadaţi a fost ridicat de la zero. Înainte de a ajunge aici, în libertate, George era corporatist în Marele Ceas. În fiecare zi tremura şi transpira pentru slujba sa de rahat, temându-se să nu fie dat afară.

Acum, şi el şi soţia lui lucrează la o florărie. Trebuie să livreze zilnic peste cincizeci de flori pentru fericirea oamenilor din jur. Au afacerea lor, au stres, dar sunt în Lumea Nouă. Au casa lor şi muncesc pentru comunitate.

— Face pentru tine, Button, acelaşi tort de bezele, cu îngheţată şi fructe de pădure!

George e convins că mie îmi plac fructele de pădure, iar eu, de douăzeci de ani, nu mă îndur să îi spun că sunt alergic la zmeură. Mă fac că mănânc din tort şi îl scuip pe ascuns în batista soţiei.

— Excepţional, George! Abia aştept deliciul!

— Tată, poate ar fi momentul să îi spui.

— Nu pot.

A început să ningă uşor.

Aşa ceva nu vedeai în Lumea Veche: o ninsoare superbă, firicele de zăpadă, de forma unor biluţe de polistiren, cad lin peste orăşel din cer.

Este momentul când, pentru câteva clipe, toţi oamenii din Lumea Nouă ies în faţa caselor şi se uită în sus fericiţi. Întind mâinile, copiii se rotesc. Trenuleţele şi tramvaiele din oraş pornesc, felinarele se aprind şi tot oraşul capătă viaţă.

— Aşa ceva nu aveam în Lumea Veche, fiule. Adică, o dată pe zi, era ceva asemănător, ca aici. Mâna uriaşă a Şefului întorcea ceasul, iar atunci pătrundeau în mecanism nişte raze aurii senzaţionale. Ca şi aici, toată lumea se oprea pentru câteva minute din muncă şi se bucura de ele.

— Erau frumoase, tată? Descrie-mi puţin ce înseamnă

cuvântul „auriu”.

Îmi dau seama că noi, aici, nu avem nimic auriu. Nu am vrut să avem, ne aducea aminte prea mult de trecut. Mi-e imposibil să îi descriu cum arată „auriu”. Mai ales nuanţa aceea care există doar acolo şi te lasă fără respiraţie.

— Era o culoare unică. Când pătrundea lumina aurie, înţepeneam toţi. Firicelele de praf din aer se desenau atât de frumos, încât rămâneam fără respiraţie.

— Eşti nostalgic, tată?

— După acest moment, da. Era singurul lux pe care Şeful ni-l permitea, singurul respiro.

— Adică oamenii munceau încontinuu şi doar atunci se opreau, pentru câteva minute?

— Da, fiule! Era îngrozitor.

— Ca acum, în Lumea Nouă? Doar că oamenii privesc zăpada în loc de raze.

Mi-e foarte greu să îi explic unui puşti, care nu a trăit ororile alea, ce însemna viaţa pentru noi.

Muzicanţii din Piaţa Mare din centru încep să cânte divin, iar oamenii se strâng, ciocnesc cănuţe cu vin fiert şi dansează. Toată povestea asta ţine fix zece minute, după ceas, apoi fiecare se întoarce la treaba sa.

Suntem atât de fericiţi aici!

— Domnule Button, copilul meu vrea să vă dăruiască ceva.

Este una dintre fetele care se ocupa în trecut cu lustruirea rotiţelor din Marele Ceas. Când m-am întors după

ei, ea a ales să mă urmeze, să evadeze. Ea şi ceilalţi. Acum se ocupă cu făcutul pâinii, iar munca ei este extrem de importantă pentru noi toţi. Dacă într-o singură zi nu face pâine, toţi avem de suferit, fiind singura brutărie din orăşel.

— Poftiţi un covrig, domnule Button.

Micuţul ăsta îmbujorat care îmi oferă un covrig cu mac s-a născut aici. Munceşte în prăvălia familiei, alături de mama sa, de dimineaţa până seara, dar este fericit. Nici nu ştie cât de fericit este acum, că poate lucra pentru brutăria sa, pentru el şi familia lui, nu pentru o corporaţie imensă, cu un Şef sinistru.

— Domnule Button?

— Da, Roşcovane!

— În Lumea Veche nu ningea? Mama a spus că nu ningea. Dar că aveaţi nişte Rotiţe Aurii frumoase, unde vă distraţi şi…

— Fiule! îl mustră mama sa.

— Aveam. Era o sală mare unde, din când în când, ne relaxam. Totul strălucea, era de un auriu orbitor. Aveam zece minute pe zi în care stăteam şi ne bucuram de ele.

— Aici nu e nime auriu. Wooow, ce rău îmi pare!

— Fiule!

În casă ne aşteaptă soţia mea, îmbrăcată într-o rochie lungă și verde.

O îmbrățișez. În fiecare zi, când sunt la prăvălie, îmi este dor de ea. Stau plecat de dimineaţa până seara, iar ea lucrează în atelier până târziu. Apuc să o văd aproape la fel

de mult ca înainte, în Lumea Veche. Diferenţa este că aici aş putea să închid prăvălia în orice clipă, să pun lacătul pe uşă şi să fug, la prânz, acasă, la ea. Să o iau în braţe, să o sărut şi să îi spun cât de mult o iubesc. Aş putea face asta în fiecare zi.

Dar n-o fac.

Îmi este ruşine de clienţii mei, ar veni şi ar găsi închis, iar eu trebuie să fiu un exemplu pentru ei.

— Când testezi Şurubul Zburător? îl întreabă iubita mea soţie pe fiul meu.

Îmi pune în farfurie supă de ciuperci, preferata mea. Am rămas cu gândul la mâncărurile din copilărie. Supa aceasta era făcută de mama mea, într-un subsol sinistru din Lumea Veche. Părinţii mei locuiau într-un beci unde nu creşteau decât ciuperci. Urâte, dar delicioase. Acum, ciupercile acestea se cultivă în faţa casei mele, pe gazon.

— Legat de asta, tată, mamă… Mâine e 10 septembrie.

— Va fi cea mai frumoasă Sărbătoare a Lumii Noi de până acum, fiule! „Cele mai frumoase zece minute din Istoria Nouă!”, ca să citez un client.

— Cred că au reuşit să facă artificii în cinstea ta, Button! spune iubita mea soţie. Dar nu ştii de la mine.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi întorc un zâmbet. Fiul nostru se ridică de la masă şi începe să se plimbe prin cameră agitat. Se opreşte brusc:

— Aş vrea să încerc!

— Ce să încerci? Nu îţi termini mâncarea?

— Şurubul Zburător! Buttonmobilul.

— Sigur că o să îl încerci, îi spun.

— Vreau să văd de sus căsuţele acestea, parcul, lacul, aleile, copacii din Lumea Nouă. Vreau să văd orăşelul din aer, de deasupra, aşa cum îl văd păsările!

Un zgomot puternic ne întrerupe. Ceva, destul greu, a căzut pe acoperiş.

Ieşim în faţa casei și căutăm atent pe alee, apoi pe iarbă. Nimic.

Pe pervazul unui geam este o pasăre moartă.

— A treia săptămâna asta. De ce mor păsările, tată? De ce cad?

— De bătrâneţe. Nu ştiu de ce cad şi nu îşi termină viaţa în cuibul lor, fiule. Probabil că, fiind bătrâne, la un moment dat nu mai pot face efort şi, în zbor…

— Asta trebuie să fie, intervine soţia mea. Obosesc şi mor, apoi cad.

Ne aşezăm toţi trei pe băncuţa de pe cerdac. Din când în când, mai stăm aici şi vorbim, ca într-o familie.

Bem ceai cald şi ne povestim impresii de peste zi. Soţia mea îmi spune ce obiecte noi a confecţionat în atelier, iar eu le povestesc ce clienţi ne-au mai trecut pragul.

— Familia Fierarilor, tatăl şi fiul, păreau mai bine azi. Cel mic se descurcă mult mai bine la şcoală, le spun.

— Cel mic e isteţ, o să îi dea de cap, îmi spune ea în timp ce îmi toarnă ceai roşu.

— Mamă, tată… Aş vrea să mă susţineţi!

— Cu Şurubul Zburător? Sigur că te susținem!

— Sută la sută cu tine, fiule!

— Mâine!

— Mâine?

— Mâine?

— Da! Cred că ştiu cum pot acţiona Şurubul, astfel încât el să se ridice.

Mâine? A făcut teste? L-am pregătit suficient? E destul de copt încât să accepte un eşec?

— Nu vrei să încerci după ce testezi? Anul viitor sau…

— Mâine!

Pare hotărât. Cred că ştiu cu cine seamănă.

— Bună seara! strigă vecinul meu.

— Bună seara, vecine! Cum merge cu pomii?

El se ocupă cu plantatul copacilor. În fiecare zi plantează trei-patru copaci şi îi înlocuieşte pe cei bătrâni. Om bun, de treabă. În Lumea Veche era un simplu mecanic de întreţinere.

— Şi dacă nu se va ridica? întreabă îngrijorată iubita mea soţie.

— Nu contează! Vreau să încerc. Mamă, tată, şi voi aţi evadat la vremea…

Ce prostie! Foloseşte cuvântul „evadat” într-un context absolut nepotrivit!

Noi am evadat dintr-o Corporaţie în care oamenii erau roboţi, nu dintr-o lume în care fiecare are propria afacere şi face ceva pentru comunitate. De ce ai vrea să evadezi dintr-o astfel de lume?! E drept că fiecare are obligaţii şi dacă se

oprește îi pune în pericol pe ceilalți. Privind așa…

— Fiule, evadarea asta înseamnă altceva. Cuvântul…

— Tată, mamă. Am șaptesprezece ani și Lumea Nouă nu este de ajuns pentru mine.

Aproape că strigă la noi.

— Adică, aș vrea să văd de unde vine, în fiecare zi, zăpada aceea, ninsoarea aceea cu bobițe și vată. Vreau să văd ce e dincolo!

— Dincolo de ce, fiule?

— Dincolo de zăpadă. Sus!

— Sus?

— Sus, tată! Așa cum ai evadat și tu, pentru că știai că sus e o portiță de scăpare, așa vreau să văd și eu.

— Nu mai folosi cuvântul „evadat” pentru Lumea Nouă!

— Tată, zăpada vine de undeva, nu? Deasupra ei este… ce este, tată, deasupra ei?

— Înțeleg.

Soția mea strânge masa și spală vasele cu mișcări apăsate. De câte ori spală imediat vasele, e semn clar că e îngrijorată. De obicei, mai așteaptă câteva minute.

— Pentru mine nu contează dacă eșuezi, fiule. Le voi spune oamenilor că e important să încerci, asta le-am spus mereu.

Nu am putut să închid un ochi toată noaptea. Faptul că fiul meu va încerca mâine să se ridice deasupra orășelului cu un Șurub Zburător, copiat după planurile unui nebun, Leonardo, dintr-o carte cu pagini rupte din Lumea Veche, mă

îngrijorează.

Dacă se va ridica puţin?

Dacă o să cadă exact ca păsările astea?

Ce rezolvă dacă vede oraşul de sus, aşa cum nu l-a văzut nimeni? Este foarte frumos şi văzut de jos.

Am deschis prăvălia cu zece minute mai devreme decât de obicei şi mi-am turnat o ciocolată caldă. Am dat jos catifeaua de pe băncuţe, căsuţe, globurile de sticlă, copaci şi toate minunile făcute de soţia mea, apoi m-am aşezat pe scaunul de lângă tejghea.

Este opt fără două minute. Imediat ar trebui să intre pe uşă primul client. Azi e joi, deci Decoratorul va fi primul.

— Prietene vechi!

Îmi zice aşa, deşi în Lumea Veche era Supraveghetorul meu, iar eu îl uram. De când m-am întors după el şi l-am ajutat să evadeze, simte nevoia continuă de a-şi arăta recunoştinţa.

— Domnule Decorator! Ca de obicei?

— Azi aş vrea să adaug decoraţiuni în parc. Am terminat aleile, am înlocuit dalele stricate, iar acum decorez.

— Spiritul artistic.

— Da. M-am gândit că dacă pun jucării din zece în zece metri, copiii îşi vor petrece mai mult timp în parc, se vor plimba mai mult.

— Îmi place ideea!

Trebuie să recunosc! Sunt partizanul oricărei idei care înfrumuseţează viaţa în Buttonia.

— Aşadar, ce jucării aveţi pe stoc? Trebuie să fie în număr de o sută cincizeci.

— O sută cinci zeci de jucării identice?

— Identice.

— Nu am, dar… Dacă v-aş da zece fluiere, zece globuleţe, zece cutiuţe muzicale…

— Nu! mă întrerupe Decoratorul. S-ar certa! Copiii ar începe să se certe pe jucării şi nu vrem asta.

Nu vrem.

— Trebuie să fie armonie, domnule Button, aşa cum ne-aţi învăţat.

E drept, eu le-am scris asta în prima Lege a Lumii Noi.

— Armonia în Lumea Veche era stricată de Şeful odios! îmi spune.

— Nu era odios. Avea un serviciu, trebuia să îl respecte…

— Da. Oricum, e mai bine acum, cu tine şef, Button.

Asta a sunat ciudat. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un Şef, ci mai degrabă ca la un prieten.

— E drept, încerc să îl trag de limbă, nici mie nu îmi plăcea Şeful. Prin ceea ce făcea ne obliga pe noi toţi să muncim ca roboţii în Marele Ceas şi să avem un program strict.

— Da, zâmbeşte. Cam ca acela pe care îl avem acum. Asta a sunat îngrozitor de trist.

— Fiecare din corporaţie îşi ştia clar rolul, ca o mică piesă din angrenaj.

— Da, fierar, pietrar, cofetar, decorator…

— Ce vrei să spui?

— Că am nevoie de o sută cincizeci de bucăţi. La fel! Omul ăsta mă face să mă scarpin în barbă. M-a scos din minţi cu vorbele lui, cu comparaţia lui absurdă! E drept că muncim la fel de mult, dar nu se compară! Las asta. Cine ar putea avea în stocul unui magazinaş o sută cincizeci de jucării identice?

— Fluiere, domnule Button?

Le număr.

— Patruzeci şi opt.

— Hmm, cutiuţe muzicale?

— Douăzeci şi două.

— Cărticele cu poveşti?

— Optzeci.

— Penare?

— Sunt toate vândute şcolii.

— Aaa… poate mingi?

— Optsprezece. Poate dacă jumătate din jucării ar fi pentru fete şi jumătate pentru băieţi?

— Globuleţe din acelea?

Globuleţele nu ar fi o idee rea. De când mă ştiu nu am vândut niciunul, dar nu m-am îndurat să îi spun soţiei mele. Iar ea continuă să le facă. Îi place prea mult, iar eu o iubesc. Ştiţi cum e…

— Aş avea. O sută patruzeci şi nouă. Unul e zgâriat.

Îi arăt. O zgârietură mare, în formă de 8, se vede destul de clar pe sticla sa.

— Nu-l pot lua aşa? Să fie o sută cincizeci?

— Nu. Ţin foarte mult la calitate. Dar promit să îl lustruiesc eu, în fiecare seară, la închiderea programului.

— De ce nu îl şlefuieşti acum, B?

Omul ăsta nu avea habar de nimic despre sticlă! în primul rând, globul trebuie lustruit cu mişcări extrem de fine cu niciun alt material în afară de catifea!

— Mai întâi se dă puţin cu pila, foarte uşor.

Iau pila de fier şi o trec pe deasupra sticlei de câteva ori.

— Atât! zic. Apoi se foloseşte catifea, orice altceva e interzis! îi spun şi şterg puţin.

Întorc globul cu susul în jos, iar în interiorul sau începe să ningă. Apoi mângâi de câteva ori suprafaţa cu bucata de material.

— Zgârietura aceasta în formă de 8 trebuie lustruită cu maximum de fineţe! continui. Acţiunea asupra sticlei trebuie să fie extrem de delicată, altfel s-ar crăpa şi mai rău! Dacă mă ocup de el în fiecare seară câte zece minute, mulţi ani de zile, într-o zi, sticla o să fie perfectă! E complicat, domnule Decorator.

— Le iau pe cele o sută patruzeci şi nouă! Am fonduri aprobate pentru toate. N-o să bage nimeni de seamă că lipseşte unul azi. Dar să îi spuneţi soţiei să mai facă, da? Şi îl completez săptămâna viitoare. Că bănuiesc că şlefuitul la acesta durează.

— Repararăţia poate dura ani. Ani buni, are o sticlă specială și trebuie atinsă cu grijă, altfel se poate sparge.

— Desigur!

Sunt chiar fericit că am reușit să fac o vânzare atât de

mare şi să ajut şi la înfrumuseţarea Lumii Noi! în plus, mă gândesc la cât de fericită va fi ea diseară, când îi voi spune: *Mai ai o comandă pentru un globuleţ cu căsuţe şi zăpadă!*

— O sută patruzeci şi nouă de buttoni! îi spun.

La plecare:

— E adevărat că fiul tău va încerca diseară să se ridice la boltă cu o piuliţă zburătoare? îmi spune mustăcind.

— Şurub! Da, e adevărat.

— O, bine! Succes, atunci!

Şi pleacă.

Zâmbetul lui pe sub mustăţi nu mi-a dat pace toată ziua. E o idee nebunească, de acord, dar oamenii nu ar trebui să îl susţină? Să fie alături de un puşti care are un vis?

Îmi amintesc de ziua în care m-am întors după ei în Corporaţie şi le-am zis:

— Am reuşit să evadăm. Soţia mea vă aşteaptă deja Dincolo, într-o Lume Nouă. După ce am ieşit într-o cameră ciudată, cu un uriaş care eram eu.

— Ooo, vai! Uriaş?!

— Nu e periculos! Doar îşi pune ceasul să sune în fiecare dimineaţă. Seamănă cu mine.

— Uriaş? Cum să mergem într-o lume cu un uriaş?

— El e Şeful! le-am urlat. Şi nu e rău! E bun! Doar că asta e treaba lui, să apese butonul şi să îl lovească în coif şi, implicit, pe cel care scoate capul din Ceas.

— Şşşt! O să audă?

— Nu o să audă! Nici nu îl interesează de noi. Odată evadați, trecem pe lângă el, în camera aceea imensă, apoi intrăm printr-un tunel imens. La capătul său e Lumea Nouă!

— Povestește-ne!

— Sunt case, un parc, copaci, iar seara ninge! Vom avea și un lac, păsărele, e un loc de basm despre care ați citit doar în cărțile vechi. Veniți?

Și au venit două mii trei sute cinci. Celorlalți le-a fost frică.

Nu mai am răbdare. Închid magazinul mai devreme cu jumătate de minut și o iau la pas prin parc.

Globulețele Decoratorului, așezate cu măiestrie de-a lungul aleilor, pe niște mici postamente de piatră, arată senzațional. Fiecare copil va putea să ia unul și să se joace, de câte ori va dori. Îmi place!

Femeile, copiii și bătrânii noștri încep să se strângă pentru sărbătoare. Pe aleea care duce în centrul parcului sunt cărucioare, câteva trotinete și patru biciclete. CE?

Patru bicicliști, în frunte cu băiatul meu, se îndreaptă spre scena din parc.

Mă așez pe băncuța mea preferată de unde îi pot vedea.

Tineri, frumoși, colegii fiului meu îmi amintesc de mine acum douăzeci de ani.

— Conectăm cablurile acestea la Șurub, apoi pedalăm suspendați. Toată energia produsă de noi va ridica Șurubul.

Fiul meu este foarte, foarte serios când vorbește despre Șurubul Zburător. Cred că ar putea rupe inimile multor fete

doar vorbindu-le despre asta.

— Voi, cu patru biciclete o să faceţi asta?

Şi eu eram naiv la vârsta lui. Dar parcă atât de naiv nu am fost niciodată!

— Patru? Nu.

Şi pleacă.

Mai sunt câteva minute până la festivităţi. Soţia mea vine spre mine în fugă, cu rochia murdară de vopsea. Nu îi spun de ideea nebunească a fiului nostru, nu o să îi stric seara.

— Ce ai meşterit azi?

— Am făcut nişte obiecte fără utilitate, îmi răspunde ea.

— ...

— Nişte bucăţi de pânză pe care să desenez diverse lucruri din jur: pomi, păsări, case.

Ce idee nouă şi total lipsită de utilitate! Şi ciudată! îmi place!

— Şi cum o să le spui?

— Cred că tablouri, dar încă nu sunt sigură.

— Tablouri? Desene ale lumii din jur.

— Da şi nu! Adică pot picta şi din Lumea Veche.

— Înţeleg. Eşti nostalgică.

— Doar de uniforma ta de atunci îmi e dor. Adevărul e că nu le pot povesti celor mici despre Sala Aurie, despre rotiţe, despre lucrătorii de acolo, fără să îi desenez. De aceea am hotărât să inventez tablourile, să le arăt cum era.

Mă apucă de guler şi mă sărută ca pe vremuri.

— Şi pot desena şi obiecte care încă nu există.

— Cum ar fi?

— Asta!

Privesc înspre scenă: cel puţin cincizeci de biciclete sunt conectate acum la Şurubul Zburător prin cabluri foarte, foarte lungi. Într-un scaun de tren, legat cu centuri, stă fiul meu. Ne face cu mâna. Am inima mică, mică, mică, dar încerc să fiu relaxat şi, mai ales, să nu îi transmit emoţia soţiei mele.

Aproape toţi locuitorii s-au adunat în parc şi festivităţile sunt gata să înceapă.

Mai întâi se intonează imnul meu la care mă emoţionez întotdeauna.

Button, Button, prietenul meu.
Cel ce ne-a arătat că se poate…

Apoi un grup de fete dansează pentru mulţime şi la final formează un 20 din corpurile lor.

O frumoasă poezie despre Lumea Nouă recitată de un copil.

Artificii, câteva minute de artificii deasupra parcului îi fac pe oameni să aplaude.

Şi momentul final. Fiul meu ia microfonul şi se adresează mulţimii:

— Tatăl meu, acum douăzeci de ani, a făcut un lucru minunat. Ne-a condus pe toţi aici: în Lumea Nouă! Aplauze.

— Aici unde aveţi libertatea de a face ce vreţi, unde nu vă mai ţine nimeni într-o cuşcă, într-o Corporaţie, unde lucraţi pentru voi, nu pentru un Şef!

Atâtea aplauze doar pentru mine. Este fiul meu și sunt mândru de el. Este foarte convingător, iar oamenii îi sorb vorbele. Mai ales fata Cofetarului, pur și simplu nu se poate uita în altă parte!

— Dar…

Vuiete din mulţime. Nedumeriri.

— Nu v-aţi întrebat vreodată: ce e Dincolo?

Mulţimea şuşoteşte.

— Aici e Dincolo, puştiule!

— Dincolo de Lumea Nouă, vreau să zic! Nu v-aţi întrebat?

Şuşoteli și nedumeriri în mulţime. Unde vrea să ajungă?

— Tatăl meu, acum douăzeci de ani, s-a întrebat! Nu s-a mulţumit cu puţin şi a avut curiozitatea să afle. De aceea sunteţi azi aici!

Mulţimea aplaudă furtunos. Fata Cofetarului plânge şi îl priveşte ca o pisică îndrăgostită.

— … pentru că un om a vrut să vadă în afara Marelui Ceas, în afara a ceea ce credeaţi că e lumea. Și iată-vă aici! Nu mai munciţi pentru o corporaţie, dar aveţi program la fel de strict. Nu mai munciţi pentru un Şef, dar aveţi un set de reguli la fel de clare ca și cele ale Șefului. Aveaţi zece minute de lumină aurie și de distracţie pe zi, acum aveţi tot zece minute de respiro! Faceţi chiar şi o sărbătoare, cea de azi, de zece minute!

— Ce vrei să zici? urlă cineva din mulţime.

— Vreau să zic că a sosit momentul să vedem ce e Dincolo! Dincolo de Lumea Nouă!

— Ce?

— Cum?

— Unde Dincolo?

— Am citit în cărţile vechi un lucru: zăpada este rece! strigă fiul meu, ridicând pumnul.

— Zăpada este rece? urlă o femeie.

— Da! continuă. Zăpada este rece, iar când ninge este frig.

— Ce vrei să spui cu asta?

— La noi nu este frig când ninge! în Lumea Nouă nu este frig niciodată! Iar zăpada nu se topeşte! Vine familia Curăţătorilor şi o adună ziua, după care o depozitează în canalele de la marginea oraşului. De unde noi credem că intră în pământ şi se topeşte.

— Trebuie, altfel ar fi murdar!

— Nu înţelegeţi! Zăpada adevărată se topeşte. Eu şi colegii mei am însemnat fulgii de zăpadă. Pe unii dintre ei i-am băgat în cerneală verde.

— Unde baţi?

— S-au întors! De sus!

Fiul meu are cele mai neobişnuite expresii astăzi. Zăpada, cea care apare şi în cărţile vechi, intră în pământ, apoi se întoarce?

— Zăpada care intră în pământ se întoarce de sus?

— DA! Atunci când Lumea Nouă se zgâlţâie, iar noi credem că e cutremur, zăpada ajunge din nou sus. Aşa că astăzi mă voi ridica la boltă, SUS.

— Ce faci? Cum?

Ce cădere o să fie pentru fiul meu! Undeva am greşit în educaţia lui.

— Ajutat de colegii mei, voi ajunge să privesc Lumea Nouă de sus, de acolo de unde vine zăpada aceasta. Vreau să înţeleg ce se întâmplă şi ce e dincolo.

În câteva secunde, toţi bicicliştii au început să dea la pedale. Un foc mic s-a aprins deasupra scaunului fiului meu, iar eu mi-am oprit soţia care era gata să sară pe scenă.

După câteva minute bune de pedalat, balonul de deasupra capului fiului meu s-a umflat şi a început să se ridice.

Un „ooo" colectiv s-a auzit atunci şi a continuat până când fiul meu s-a făcut atât de mic, încât abia îl puteam zări.

Şi aşteptăm. Bicicliştii continuă să dea la pedale, iar câţiva băieţi au început să tragă uşor de sfoara Şurubului Zburător.

Şi aşteptăm.

Băieţii sunt transpiraţi, alţi bărbaţi li se alătură, merg şi eu. Tragem de sfoară cu putere, dar balonul în care este fiul meu se opune. În cele din urmă, după eforturi mari de tot, reuşim să îl aducem jos, viu și nevătămat, îi desfac curelele în care este prins.

— Fiule?

Niciun răspuns.

— Ce e acolo? întreabă curioasă fata Cofetarului.

— Ce ai văzut?

— Cum e?

— De unde vine zăpada?

— Ce se întâmplă?

Privire fixă, clipit rar. Nu l-am văzut aşa nici măcar atunci când a luat notă mică la Examenul de Filosofie pentru că şi-a contrazis profesorul.

— Să-l lăsăm! strig. Lăsaţi-l două minute să-şi revină! Mulţimea se îndepărtează puţin, dar rămâne aproape, curioasă.

— Fiule?

— Trebuie să mergi acolo, tată! îmi spune încet.

— Ce ai văzut? Ce e SUS?

— Păsările au crăpat... Trebuie să te urci pe scaun în locul meu, tată!

În următoarea oră am încercat să scot mai mult de la el, dar nu am reuşit. Mulţimea a devenit agitată, iar eu chiar nu am ştiut ce să mai fac.

— O să merg eu! strig. O să văd ce e Dincolo, ca acum douăzeci de ani! Deşi eu cred că e Lumea Nouă şi liberă, neîngrădită, o lume superbă, văzută de sus!

Toţi mă aplaudă. Iar.

Urc în scaun, în locul lui. Îmi prind curelele. Băieţii cu bicicletele par pregătiţi.

— Ce trebuie să fac?

— Doar să tragi de sfoară ca să le faci semn când vrei înapoi jos.

Şi mă înalţ. Un metru. Doi. Zece.

Am un gol în stomac, o văd pe soţia mea din ce în ce mai mică. Îmi face cu mâna.

Acum zăresc toată mulţimea. De aici nu par chiar atât de mulţi. Cred că sunt la douăzeci de metri altitudine.

Văd parcul, copacii de pe margine. Mai sus.

Zăresc casele, identice, dispuse simetric în jurul parcului. De jos nu mi-am dat seama că sunt chiar aşa ordonate. Arhitectul a făcut treabă bună. Şi mai sus. Văd… lacul, aleile, şcoala. Locul ăsta, văzut de aici, seamănă atât de mult cu… Nu aş putea să spun cu ce. Am ajuns sus, sus de tot, la nivelul păsărilor. Pot să jur că de aici vine zăpada, dar sunt hotărât să urc atât cât este cablul de lung. Ceva l-a speriat pe fiul meu, iar aici nu este nimic înspăimântător.

Mi-am dat seama cu ce aduce Lumea Nouă văzută de aici: casele aliniate perfect, parcul, lacul, tot… Privită de aici, Lumea Nouă seamănă foarte mult cu unul din globurile din parc. Şi străzile, aleile sunt dispuse la fel ca în glob.

Mă pufneşte un râs isteric.

Chiar aş vrea să fiu jos acum şi să îi spun soţiei: ştii cu ce seamănă lumea noastră? Cu globurile tale! Parcă tu ai făcut-o! Şi nu mă pot opri din râs.

O zgâlţâială mică şi începe să ningă. Cutremurele astea nu sunt periculoase şi aduc cu ele zăpadă de fiecare dată, deci sunt motive de bucurie pentru toţi.

Trebuie să ajung repede de tot la cea mai mare înălţime pentru a putea vedea de unde vine ninsoarea.

Şi urc. Aud un zgomot. Mă sperie puţin, s-a auzit destul de tare. Dar ce să fie la înălţimea asta? Nici păsările nu mai zboară aici.

Şi mă opresc. Nu mai urc deloc, nici măcar un metru. Nu

pot vedea nimic în sus din cauza balonului de deasupra mea. Am de ales: ori trag de sfoară ca să mă dea jos, ori… la dracu'!

Îmi desfac cureaua şi mă cocoţ pe scaun. Mă simt ca în vremurile bune, de acum douăzeci de ani, când mă cocoţam pe angrenaje.

Sar. Mă agăţ de o sfoară dintre cele patru din colţuri care susţin balonul. Urc pe ea ca în tinereţe. Încă mai am forţă!

Aproape am ajuns sus. Încă puţin. Încă puţin.

Încerc să dau la o parte bucata de pânză a balonului, vreau să văd ce mă opreşte, de ce nu înaintez. Ce poate fi la înălţimea asta?

Reuşesc să dau pânza la o parte şi privesc. Deasupra mea e un semn extrem de ciudat, direct pe cer. Un semn în formă de 8, ca o zgârietură, îmi pun mâinile la urechi, nu suport sunetul ăsta.

Mă scoate din minţi, îmi dă fiori! Ca şi cum cineva ar pili ceva!

Ce bine că a încetat!

O zgâlţâială bună mă face să mă ţin cu greu de sfoară. Mă clatin destul de serios, dar reuşesc să rămân agăţat. Mă uit să văd ce se întâmplă.

O mână uriaşă trece o bucată de catifea maronie, mare cât jumătate din lumea mea. Pe deasupra boitei de… sticlă?!

O imensă cupolă îmi acoperă lumea.

CAPITOLUL IV

Sunt la corporaţie.

O pasăre fără direcţie izbeşte cu capul în fereastra mea de la etajul optsprezece. Nu îmi dau seama de ce vrea ea să intre când, în mod normal, eu ar trebui să fiu acela care să vrea să iasă.

Corporaţiile sunt, în bună măsură, nişte închisori mai mici. Acesta a fost mesajul pesimist. Pentru că acela optimist este: stai liniştit, şi lumea e la fel!

Un interviu cinstit de angajare, atunci când te hotărăşti să intri într-o corporaţie, ar fi cam aşa:

SC *Firma de Produs Porcării Inutile International Limited este o corporaţie multinaţională de produs chestii absolut nefolositoare. Avem şi chestii teoretice, dar şi practice, de toate dimensiunile, formele şi culorile. Le vindem în toată lumea, deşi nimeni nu are nevoie de ele. Dar, pentru că avem cel mai bun departament de Marketing, noi convingem Universul că nu poate să trăiască fără porcăriile noastre.*

Vrei să te angajezi la multinaţionala asta, să fii mândru că faci parte dintr-o echipă internaţională de frecători de mentă, consumatori de diurne şi risipitori de bani pe bilete scumpe de avion? Hai la interviu!

Descrierea postului: Nu crâcneşti, taci şi înghiţi tot! Faci toate chestiile inutile care ţi se cer, oricât de aberante ar fi, scoase din gura unui şef care oricum e venit din alt domeniu şi

habar nu are cu ce se mănâncă. îl doare în cur de tine şi de ceilalţi sclavi, vrea să facă nişte bani şi să plece la altă firmă de produs tâmpenii, mai mare, cu bonusuri mai multe.

Cum ar trebui să fii tu? Abstinent, să nu te uiţi la femeia şefului. Bou, să stai cu nopţile pe la birou şi să îţi aduci furaje la tine. Să ştii foarte bine vreo douăzeci de limbi străine şi patruzeci de programe de calculator, dar, cel mai important, să ştii să duci maşina şefului la spălătorie. Să vii cu bani de acasă dacă firma merge prost. Să nu ai cont pe Facebook sau alte porcării. Să stai capră când şeful e nervos şi să nu ceri niciodată nimic. Dacă se strică ceva, să aduci de acasă. Să renunţi la orice drept şi să uiţi că ai familie şi viaţă personală.

Ce câştigi? Poţi scoate la copiator, uneori, câteva pagini, în interes personal. Asta dacă nu te prindem. Ai hârtie igienică gratis! O toaletă pe care poţi să o foloseşti la nevoie şi, uneori, apă caldă şi săpun. Dacă eşti în acelaşi open space cu un şef, poţi beneficia şi de aer condiţionat fără bani! Dacă nu... doar aer. Avem şi o tombolă idioată de Crăciun la care vă daţi cadouri între voi, dar vă bucuraţi ca proştii, ca şi cum ar fi de la corporaţie. Impozitul pe salariul tău ajunge uneori la nouăzeci şi nouă la sută, dar mândria de a lucra într-o mare companie este mai presus de bani, bou orgolios care eşti tu!

A, am uitat, trebuie să ai vreo cincisprezece diplome internaţionale, licenţe şi masterate, foarte folositoare când joci Solitaire.

Şi, dacă nu era destul, pentru toate astea îţi trebuie o mare pilă la angajare.

Îţi împarţi timpul între serviciu şi casă şi începi să te gândeşti la pensie. În mod ciudat, la patruzeci de ani eşti atât de prost încât să îţi imaginezi că la şaizeci vei putea face tot ce nu ai făcut cu douăzeci de ani mai devreme: „Daaa, la şaizeci de ani îmi deschid un bar al meu! La şaizeci de ani plec din ţară, încep o viaţă liniştită pe malul mării!”

La patruzeci de ani, pe bărbat îi apucă nevoia de a evada. Începe să aibă mâncărimi în fiecare zi şi să fie nesigur pe el: „Oare pot să o întreb ceva pe fata care aşteaptă metroul? Cât o avea? Douăzeci şi cinci de ani? Dacă intru în vorbă cu ea, n-o să mă creadă un bătrân libidinos?”

Şi, uite-aşa, toţi bărbaţii de vârsta asta se simt flataţi dacă o fată mai tânără cu cincisprezece ani îi bagă în seamă. Suntem nişte animale! Iar diferenţa de cincisprezece ani e numa’ bună pentru că bărbatul gândeşte aşa: „Nu e fata mea, pentru că la paisprezece ani nu făceam sex. E de vârstă foarte apropiată cu mine! Peste cinci ani va face treizeci”.

Căprioara încă nu mi-a trimis cererea de prietenie.

Mă uit de zece minute la ecran. Douăzeci.

Cât îi ia să îmi dea o cerere de prietenie?!

Poate că nu vrea să văd ceva…

Îi dau mesaj: „Nu am fost la calculator. Ai dat cerere?”. Sunt idiot! La patruzeci de ani începi să nu mai vezi literele de aproape, dar partea bună e că îi vezi pe idioţi de departe. Totuși, eu fiind aproape, mi-e imposibil să mă văd cât sunt de idiot.

Răspuns, peste şapte minute şi jumătate: „Lol, am uitat!”

Moment în care îmi vine să lovesc puţin tastatura cu fruntea. Puţin mai tare. Şi repetat.

— Scrii?
— Am scris.
— Ce?
— O poveste absolut aberantă, care nu interesează pe nimeni. Despre prizonieri, corporaţii…
— Pe mine mă interesează! îmi zice Amy. Te văd că nu eşti fericit în corporaţia lui peşte, poate ar trebui să încerci ceva pe cont propriu.
— La anii mei?
— Tu ai maximum optsprezece ani la minte!
— Sigur!
Mă simţeam vinovat, de aceea înfundasem capul într-o foaie şi mâzgăleam ceva. Îmi întinde un pahar cu bere şi îşi pune mâna după gâtul meu.
— Ce ai făcut azi, Tăntălăule?
De câte ori îmi spune aşa, mă trec fiori pe şira spinării, în ultima vreme îmi spune tot mai rar şi, în special, când suntem singuri acasă.
Ce era să îi spun?

Sincer, iubita mea Amy, ştii fata aia de sus? Căprioara? Bambi a lui Relu? Aia cu picioarele până la etajul unu?
Ei bine, m-a chemat la ea acasă, sub pretextul că o să îi repar patul. Apoi mi-a făcut masaj erotic şi mi-a spus că îi plac bărbaţii mai mari. Intenţionam să facem prostii, dar gândul

meu zbura la Mini Amelia care era singură în casă cu cockerul.

M-am îmbătat puţin, m-am dezbrăcat şi am aşteptat-o în pat.

M-am gândit şi la tine când am pus muzică. M-am simţit vinovat, dar nu prea am putut rezista tentaţiei. Am aflat despre ea că e uşor dusă, dar şi că are o aluniţă pe sânul drept.

Dar nu s-a întâmplat nimic, poate cu excepţia faptului că la final am văzut-o dezbrăcată, iar acum sufăr ca un câine plouat că nu îmi dă cerere de prietenie pe Facebook.

— Nimic, iubito!

— Cum a fost cu boyfriend-ul?

— Au fost cuminţi.

— Le-ai pus camere prin casă?

— Nu a fost nevoie, au făcut live.

— Tăntălăule…

Fiori.

— Avem o oră liberă, numai noi doi.

— Ups!

O oră cu Amy!

Sexul la patruzeci de ani, chiar şi atunci când doi oameni se iubesc, este ca o bomboană. O desfaci, ştii întotdeauna ce găseşti înăuntru, o savurezi, după care te speli pe dinţi, te îmbraci în pijamaua cu ursuleţi, îţi aranjezi geanta pentru a doua zi şi te culci, în capitolul ăsta o să îţi povestesc despre sex. Aşa că, dacă eşti pudic, sari peste el. Sau treci direct la altă carte.

Amy se lipeşte cu spatele de mine şi îmi face semn să îi desfac fermoarul. O sărut pe gât, apoi pe spate, apoi nu vă mai spun unde.

Nici nu îmi dau seama când, din sărut în sărut, ne-am rotit prin camere şi am ajuns în bucătărie, în momentele astea, când o sărut, o ridic de fund pe maşina de spălat şi îi dezbrac cu grijă maioul din dantelă. Ultima dată, acum vreo lună, i l-am rupt. M-a costat patruzeci şi şapte de lei unul nou.

— Despre sex când scrii ceva, Tăntălăule?

— Chiar acum, după marea dezvirginare.

— Hmmm, noaptea din cămin…

— E la fel de bine ca atunci? o descos. Sau mai bine?

— Într-o privinţă e la fel! Exact la fel!

— Care?

— Şi acum avem gândaci în bucătărie.

— Vin de la vecinii de sus!

Şi, pentru cele trei minute şi jumătate, creierul meu s-a golit de tot de Căprioară. A plecat din capul meu şi s-a dus să pască în altă parte.

La patruzeci de ani, ai parte de mai multe tipuri de sex:

A. *Cel neprogramat, ca acesta de mai devreme.*

Te apucă când ţi-e lumea mai dragă: prin lift, în maşină, în baia unor prieteni, în toaleta avionului şi, în special, prin locurile unde citeşte ea în revista pentru femei că ar trebui să faci sex ca să te împlineşti.

Asta te ţine viu, te face să simţi că nu ai murit.

B. *Sexul programat, frecvenţă săptămânală sau bilunară.*

Treabă serioasă, organizată metodic, de întreţinere. Un fel de mers pe bandă, cu un singur martor.

C. *Sexul la care visezi, cu modeline, colege de serviciu care arată de înţepeneşti, vecine sau căprioare.*

De ăsta n-ai parte, dar l-am pus aici ca să nu fie prea săracă enumerarea.

D. *Sexul cu actriţe şi fotomodele.*

De ăsta chiar ai parte! Chiar şi în fiecare zi.

Singurele cerinţe: să fii singur acasă şi să ai bateria încărcată la tabletă.

Acum o să vă povestesc puţin despre sexul programat, cel săptămânal sau bilunar. În cazurile cele mai grele, bianual.

Tu, bărbat, ajungi acasă extenuat. Ştii că e joi şi, dacă nu a luat foc casa, e seara voastră de sex. Atunci sunt copiii plecaţi, atunci sunt aliniate planetele şi conjunctura Marte-Venus e favorabilă. În fiecare joi! Aşadar, intri pe uşă şi, mai întâi, trebuie să treci peste inconfundabilul dialog de deschidere. Ce poţi să o întrebi pe soţia ta cu care vorbeşti de două ori pe zi la telefon şi pe care n-ai văzut-o de dimineaţă?

EL: Iubito, am venit şi eu de zece minute, direct acasă. Cum ţi-a fost ziua? Obosită?

EA: Puţin extenuantă, da. Lecţii, elevi, o să intrăm în teze... Dar acum mă duc să fac un duş şi vin să mâncăm împreună.

Asta se traduce aşa:

Gând EL: *Iubito, am venit! Nu am fost la băut cu băieţii, aşa cum te-ai fi aşteptat. E joi, mi-am amintit că e seara noastră de sex, eşti pregătită sau eşti obosită?*

Gând EA: *Trebuie să fac faţă! între atâtea teze, stres, cumpărături, trebuie să fac şi sex cu tine. Altfel... pleci la una mai tânără.*

După aceea, consideri că ai făcut încălzirea, că amândoi ştiţi că e joi, în pana ta! Drept urmare, grăbeşti puţin lucrurile:

EA: Mai bine nu mai mănânc seara, am pus puţin pe mine.

EL: Du-te şi schimbă-te! Eu o să îmi fac un sandviş uşor.

Traducere:

Gând EA: *Ştii ceva? Hai să trecem direct la treabă, mai slăbesc şi eu! Din facultate până acum am pus două kilograme pe mine!*

Gând EL: *De când zece kilograme înseamnă „puţin”? Intră în baie, vreau să îmi încălzesc nişte fasole.*

EA: Mă duc să fac un duş, atunci, şi ne vedem în maximum zece minute, în dormitor. Mmmm, ce gust bun au buzele tale! Te aştept în pat!

EL: Mmmm! Vin şi eu în zece minute!

Traducere:

Gând EA: *Copiii vin în cincizeci de minute. Ştii că mă încălzesc greu, aşa că hai în pat! Iar ai mâncat afumătură!* Gând EL: *Vin în cinci. În douăzeci de minute începe meciul şi vreau să fim deja la faza de ţinut în braţe atunci.*

EA: Lăsăm televizorul deschis? Şi îl dau încet?

EL: Da, vreau puţină lumină, să te admir!

Traducere:

Gând EA: *Dacă stă el sus, trag cu ochiul la serial!*

Gând EL*: Înainte să o pun pe ea sus, ating din „greşeală" telecomanda. Dacă am noroc, se mută pe fotbal.*

EL: Vine în dormitor, îşi dă pantalonii jos, stă câteva secunde pentru a fi admirat.

EA: Oftează satisfăcută.

Traducere:

Gând EL: *Cine dracu' să îmi reziste când port chiloţii ăştia? Cred că şi pe Căprioară o dau gata cu ei!*

Gând EA: *Uite-l ce boxeri cu ursuleţi are! Cum naibii am putut să îl bănuiesc pe ăsta că are o amantă??? Ooof abia i-am scos de la maşină şi au deja o pată!*

EA: DĂ-I JOS! Dă-i jos acum!

EL: Nu-ţi plac boxerii mei? Sau mă placi mai mult fără?

Traducere:

Gând EA: *Dacă îi mai ţine pe el, se întinde pata aia şi spăl la ei trei zile!*

Gând EL: *N-o să arunc chiloţii ăştia niciodată! Sunt chiloții mei norocoși!*

EA: Ce bine e în braţele tale, iubitule! De ce nu facem asta mai des?

EL: Eşti la fel de sexy ca în facultate.

Traducere:

Gând EA: *Hai direct cu sexul! Sper să reuşim măcar de data asta să terminăm amândoi. Dacă nu, văd eu ce fac zilele viitoare.*

Gând EL: *Ce dracu' e umflătura asta de pe fundul ei? Bubă sau…* E *ca o coajă de portocală.*

EL: Vrea să o sărute.

EA: Îi pune repede degetul la gură şi îi spune: „Ești neschimbat, iubitule, ca atunci când m-am îndrăgostit de tine".

Traducere:

Gând EA: *Băi, nu mă pupa cu barba asta! Mă iriţi ca dracu'! Numai mă-ta mă mai irită aşa!*

Gând EL: *De aia te-ai îndrăgostit de mine, pentru că-s sexy și îmbătrânesc greu! Gena de la tata.*

EL: „Am puţină burtică, dar sufletul e la fel. Sufletul nu se schimbă niciodată".

EA: „Eşti frumos aşa cum eşti!" îl mângâie uşor sub burtă.

Traducere:

Gând EA: *Lasă, eşti OK cu burtă, aşa nu se uită niciuna la tine!*

Gând EL: *... (sângele a părăsit capul pentru moment. Revenim!)*

Ea: îşi pune inelele şi brăţările pe noptieră, pe o carte, apoi îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui. Închide ochii şi lasă uşor capul pe spate.

Traducere:

Gând EL: *Ce drac de carte e aia despre 50 de umbre? O fi despre soare, planete, astrologie? Numai căcaturi citește.* Gând EA: *Ce Dominator visezi, femeie? Mototolul ăsta? îl și văd: Dominatorul cu boxeri albi cu bulinuţe roșii! Trebuie să mă uit pe tavan, în pana mea! Dacă îi mai văd bulinuţele, mă umflă râsul și iar trebuie să îi zic că râd de glumele lui!*

EA: Îl sărută pe piept, apoi mai jos... Apoi capul ei coboară spre abdomenul lui şi îl strânge pasional de fund. El: îi masează spatele, cu mişcări disperate ale ambelor mâini, apoi fesele.

Traducere:

Gând EL: *Mamă, coboară! Coboară! Ce? Deja e ziua mea? Șmechereee, aniversăm ceva azi și am uitat?!*

Gând EA: *Unde dracu' am pus telecomanda aia? S-o fi aşezat pe ea? O fi sub spate? Sub fund? Am găsit-o!*

EL: O sărută pe gât, se opreşte o clipă, apoi o sărută pe sâni.

EA: Geme din ce în ce mai tare. Strigă: „Fuck! Fuck!”

Traducere:

Gând EL: *Ce-i chestia asta din gura mea? Fond de ten? Ce gust infect! Hai să o pup pe sâni, acolo nu-şi dă cu maglavaisuri. Ptiu, gel de duş!*

Gând EA: *Mmmm, ce mă enervează! Aia mică a luat puţin la matematică, clar nu a înţeles polinoamele! Fuck! Fuck! O să aibă medie mică şi nu va fi admisă la facultate! Ca ta-su, mereu termină a doua! Oare gem prea tare?*

EL: O sărută, îi dă jos tricoul, apoi o priveşte îndrăgostit.

EA: „Mmmm!”

Traducere:

Gând El: *Frate, ţi-am dezbrăcat tricoul. Pe bune, poţi pune dracu’ mâna să îţi scoţi singură chiloţii ăia?! Sau tot eu?*
Gând EA: *Oare chiar trebuie să îmi scot şi chiloţii?*

EA: Rămâne doar în şosete.

EL: O priveşte cu dragoste.

Traducere:

Gând EA: *La cât de in călduri e ăsta, cred că nici nu vede că am şosete. După aia mă bag direct la somn, vreau să câştig timp.*

Gând EL: *Dacă a rămas doar în şosete, înseamnă că o să*

stau eu sus. Iar nu s-a descălţat, e convinsă că nu văd. O să mă chinui, o să fie de muncă, frate! Da' ce, io-s mai prost să îmi dau jos șosetele?

EL: Se pune peste ea, tandru, apoi fac sex. Amândoi gem.

Traducere:

Gând EL: *Eşti o muşină de sex, prietene! Să nu termini! Ne gândim la altceva, da, prietene?*

Gând EA*: Îl las puţin deasupra, să se simtă bărbat. Apoi trec eu sus şi termin treaba, dac-oi putea.*

Fac sex, gem, tremură patul.

EA strigă: „F*ck!" Patul scârţâie. Se ridică brusc, înfierbântată, şi se pune în poziţia capră.

EL: „U, le, na, s, e, xxxx, mmm, uuu!"

Traducere:

Gând EL: *Nu mai am sânge în creier, nu mai pot face cuvinte. Hagoul e eşti o mă i na de de ce X. Uuu!*

Gând Ea: *Iar se rupe şurubul ăla şi cade piciorul de la pat. îl mai repară p-lea, la anu' şi la mulţi ani! Fuck! Trebuie să mă întorc, începe!*

EA: Se opreşte o clipă şi îşi aşază perna mai bine. „Stai puţin!" Trage aer în piept.

EA: „Gata, hai, nu te opri! Acum e bine!"

Traducere:

Gând EL: *De ce se opreşte? Mai am puţin. S-a dus tot*

sângele în organul fericirii.

Gând EA: *Clar că termină înaintea mea. Stai puţin! Opreşte-te! A început serialul, acum e bine! Mamă, ce ochi are criminalistul! Am o şansă să termin şi eu acum!*

EA: „Mai poţi?”

EL: „Eşti mult prea sexy, e greu să rezist. Vrei să stai tu sus?”

Traducere:

Gând EL: *Am terminat acum două minute, dacă stă ea sus, nu se prinde.*

Gând EA: *Asta e mort şi îngropat de două minute.*

EA: Se pune deasupra.

EL: O ţine strâns de şolduri, o roteşte în toate direcţiile şi geme puternic. „Aaah!”

Traducere:

Gând EL: *Doare ca dracu’, femeie! Stai naibii şi nu te mai mişca stânga-dreapta! Sus-jos e OK! Aaah, ce doare asta! Rămâi aşa, în mă-ta mare!*

Gând EA: *Proastă am fost! Dacă puneam oglinda aia deasupra tăbliei de la pat, îl vedeam pe criminalist acum în ea! Proasto! Vaco! Nu fi aşa dură cu tine!*

Fac dragoste.

EL: Îi pune mâna pe coapse, apoi o ţine strâns de şolduri. O strânge puternic, cu pasiune, de fund.

EA: „Eşti ca ca ca la de două ze zeci de ani!”

Traducere:

Gând EL: *Am zis sus-jos, nu te mai da atâta în spate că îmi distrugi prietenul! Stai așa, nu te fâțăi stânga-dreapta! Stai locului, nebuna lumii!*

Gând EA: *Băi, da îl caut, îl caut și nu-l găsesc. Soro, ăsta mai e acolo? Unde e? S-a topit tot! La de două ze zeci de ani parcă nu era așa!*

EA se dezlănţuie. EL geme, o acompaniază.

EA strigă: „P*zda, p*zda".

Traducere:

Gând EA: *Hai să încerc cu ură! Aia mică a picat testul! Ăla mic nu are iubită! Dacă e gay?!! P-zda mă-sii, p-zda mă-sii de treabă!*

Gând EL: *E bine, sunt mulţumit de mine! Dacă aș avea o iubită mai tânără, ar trebui să iau Viagra. Oare se dă fără reţetă?*

EA: Geme puternic, apoi se lasă uşor pe pieptul lui. „Aaaaaaaah!"

EL: O sărută pe frunte şi o mângâie drăgăstos pe spate. „Mmmmmmmm, iubito!"

Traducere:

Gând El: *Mmmmm, să-mi bag, e fără un sfert. Poate a dat Steaua gol și n-am văzut!*

Gând EA: *Parcă am avut orgasm… Nu contează, o să văd la baie. Trebuie să îi pun meditator la mate! Neapărat!!*

Toate gândurile astea sunt așa… ale vecinilor.

Ale altor oameni de patruzeci de ani, da? Pe care, întâmplător, i-ar putea chema Silviu şi Amy.

Nu vă faceţi griji pentru mine, am comandat un exemplar de carte cu paginile acestea lipite perfect, pentru iubita mea. Dacă nu mai dau semne, înseamnă că a fost lipiciul prost.

Revenind: după minunata partidă de sex programat, trebuie să o ții în brațe.

EA: Stă cu capul pe pieptul lui. Din când în când, îl mângâie.

EL: Se uită în tavan şi spune: „Piuu! Ce bine a fost!”
EA: „Daaa! O oră de vis!”

Traducere:

Gând EL: *Piuuu! Ce-mi intră părul ăsta în gură! Da’ nu sar tunde scurt! Oare cât trebuie să mă mai uit ca boul în tavan?*

Gând EA: *Cât o mai costa o oră de meditații?*

Mort-copt, după o partidă de sex, trebuie să o laşi să stea cu capul pe pieptul tău sau să o cuprinzi romantic în braţe.

Nu ştiu de ce, dar numai aşa femeile se simt respectate. (Ce îmi place cuvântul ăsta!) Numai aşa simt că nu au fost o pradă uşoară, că te-au făcut să muncești ca să ajungi acolo. Aşadar, rămâi nemişcat şi o laşi să stea cu capul pe pieptul tău! Nu contează cât păr înghiţi, că faci pe tine sau că te

plictiseşti îngrozitor! Fii eroul ei!

La douăzeci de ani, trebuie să o ţii în braţe jumătate de oră. Asta dacă nu vine mama ta peste voi.

Pe la patruzeci de ani, treaba se schimbă, dar nu radical. Trebuie în continuare să o ţii în braţe după sex, dar maximum zece minute. Dacă eşti căsătorit cu ea, poţi şi două.

La douăzeci de ani, expresiile: „Mâncăm o prăjitură?", „Mergem mai întâi la film?", „Bem ceva?", „Vii să lucrăm la proiect?" sau „Am ultimul album Dépêche" însemnau acelaşi lucru: „Hai să facem sex!"

La patruzeci de ani, în mod paradoxal, înţelesul acestor cuvinte se schimbă şi orice lingvist ţi-ar putea spune că ele încep să capete exact sensul lor iniţial, îmi aduc aminte că, pe la treizeci şi cinci de ani, i-am zis Ameliei că ar trebui să stăm doar noi doi acasă, într-o zi, şi să ne uităm la filme. I-am spus ce îi spuneam de obicei când o invitam la sex.

— Vrei să vedem un film acasă, doar noi doi?

Eram cam nevizionat şi simţeam nevoia să parcurgem câteva episoade.

Şi acum am o traumă! Am revăzut toată seria „Pasărea Spin".

Dar cea mai grea perioadă rămâne aceea când ea e însărcinată.

Pentru că…

1998. Poţi face sex şi în perioada în care este însărcinată! Doar că ea nu trebuie să afle.

Am supravieţuit nunţii. Cu greu, dar am rezistat.

La douăzeci şi ceva de ani, eram un visător. Trăiam cu iubirea vieţii mele, chiar dacă ea făcuse o burtă cât a vecinului meu, bolnav de ciroză. Aveam o mansardă închiriată și aşteptam să curgă laptele şi mierea. Toţi îndrăgostiţii proaspăt căsătoriţi sunt tâmpiţi. Își imaginează că după nuntă toate problemele dispar într-o secundă, iar viaţa în doi, alături de cel pe care îl iubeşti, e un paradis.

După patru-cinci luni fără sex, am amânat puţin momentul intrării în paradis. Iar dialogurile îngereşti au fost înlocuite cu clasicele:

— Am poftă de grisine, Silviu. Acum!

— Ia nişte pâine prăjită.

— Vreau icre negre!

— Ia nişte pâine prăjită cu măsline.

— Ceva dulce. Repede!

— Pâine prăjită cu zahăr?

Magazine deschise noaptea nu prea erau, așa că tot ce ştiam să gătesc avea ca ingredient de bază pâinea prăjită. Eram ca un gardian, ca un înger gata mereu la datorie. În fiecare moment pregătit să sar cu felia de pâine în ajutorul îngerului însărcinat Amy.

Cu un zâmbet tâmp, o ţineam de mână pe Amelia, tolănit pe covorul pufos din mijlocul camerei. Pe tavan, azi zbura un căluț bleu cu patru aripi. Era zgomotos și înfierbântat și alerga spre herghelia de unicorni roz. Îmi spunea: „Silviu, mâine se fac cinci luni de când căluţul tău

bleu a intrat în herghelia de unicorni însărcinaţi a Ameliei. O să explodezi, prostule! Pâine prăjită ai?”

Amy sforăia. Mai avea o lună până să nască şi dormea aproape în orice poziţie. Mai era puţin şi avea să treacă şi perioada asta grea.

Îmi arunc un ochi pe covor, în dreapta mea. Mă obişnuiesc destul de greu cu balonaşul (diminutiv folosit absolut aiurea) ce i-a crescut în loc de vechea burtică (altul folosit aiurea). În balonaşul acela intrau doi copii, dar şi peste două camioane de chipsuri, grisine, bere şi sandvişuri cu icre. Și multă pâine prăjită.

Amy este la fel de faină. La faţă nu s-a schimbat aproape deloc. În sensul că dacă dai la o parte obrăjorii ăia care au ajuns să îi acopere ochii, sunt convins că undeva, acolo, în adâncuri, este Amy a mea. Acum, că o studiez mai bine în somn, nici ochii nu prea mai seamănă cu ai ei. S-au micşorat. Și nasul a fost invadat de faldurile obrăjorilor rumeni.

Amy s-a îngrăşat… cât a zis? Douăzeci, treizeci sau optzeci de kilograme? Nu mai contează, peste o lună o voi putea recunoaşte din nou. Fiinţa cea uriaşă care stă în dreapta mea o va scuipa pe vechea şi iubita mea Amelia. Cochilia asta se va desface şi va scoate din nou la lumină perla de dinăuntru.

Privesc tavanul.

În ultimele luni, mi-am dezvoltat o capacitate extraordinară de a inventa poveşti. De a-mi imagina lucruri: de la a face dragoste cu Amy pe Lună până la a călători cu ea

pe străzi înguste din Maroc. Şi, tot în ultimele luni, am strâns o colecţie bunicică de reviste porno, cadou de la Ray.

— Absolut necesare, frate! Mi-a spus. Și eu am fost însărcinat.

— Dar trece?

— Da! în primii trei ani e mai greu!

Căluțul meu bleu și unicornii ei roz pasc fericiţi. Ei ştiu că în curând urmează să se împreuneze, deşi căluțul mai are puţin și face implozie.

Pulpa stângă a Ameliei iese de sub cămaşa albă. În ultima lună poartă numai cămăşi largi, nu îi vine nimic altceva. Cămăşi? îmi cer scuze, am vrut să zic: cămaşă. Singura mărime XXXXXL din Bucureşti.

Picioarele, în mod ciudat, au rămas la fel de slabe şi de apetisante. O mângâi cu un deget pe genunchiul drept și urc înspre pulpă. Mă încing, de fapt sunt încins de vreo cinci luni. Dacă nu ar sforăi atât de puternic, aproape că m-aş urca pe ea și aş umple-o de sărutări. Reconfigurez traseul gândului: mai întâi m-aş urca pe ea, apoi ar trebui să mă dau jos ca să o umplu de sărutări, pentru că fizic este imposibil să le fac pe amândouă în acelaşi timp. Aş rămâne suspendat, călare pe ea, având contact într-un singur punct, burtăburtică, iar gura mea nu ar putea ajunge să sărute ceva. În curând… răbdare! mai e o lună!

Viaţa la douăzeci și ceva de ani, când iubeşti şi eşti iubit, e numai lapte și miere! Sau ceai și marmeladă. După gust.

Îi mângâi bărbia, apoi gâtul. Cu o atingere fină, aşa cum îi place ei, aşez două degete pe sânul stâng. Geme încet în

somn. Căluţul meu bleu a luat-o razna. „I-haaa!” Nechează ca apucatul şi loveşte cu capul de toţi copacii, în goana sa după unicorni. Vă rog să îi explicaţi dumneavoastră că trebuie să stea încă o lună în căpăstru… dacă puteţi.

Încep să masez uşor sânul stâng, în timp ce mă lipesc cu corpul de Amy. „Mmmm”, spun unicornii Ameliei, iar asta mă încurajează să continui. Desfac, ca un expert, în doar patru minute, nasturele de sus al cămăşii. După care o ating cu un gest tandru, direct pe piele.

Ce viaţă minunată mă aşteaptă! Eu, atât de senzuala şi calda Amy şi doi prichindei! După ce trece perioada asta, după ce Amy o să iasă de dinăuntrul fiinţei de acum, o să fiu atât de fericit!!! Iu-huuu! încerc să pun cealaltă mână pe sub ea şi să îmi apropii buzele de ale sale.

— Iubito?!

Cred că unicornii ei visează frumos, sunt înnebuniţi după mângâieri.

— Mi-e dor de tine, iubito, vreau să te sărut!

Un „mmm” lung şi senzual îmi spune că sunt pe drumul cel bun.

Îi desfac uşor şi al doilea nasture de la cămaşă. Încerc să o rostogolesc cu faţa înspre mine, dar nu sunt atât de puternic. L-aş putea chema pe Ray să mă ajute ca să o rostogolească pe soţia mea pe mine? Ar fi ciudat?

Mă aşez în genunchi, lângă ea, găsind o poziţie caraghioasă şi imposibilă, numai pentru a o putea săruta. Mai întâi, o sărut sub bărbie, apoi pe gât. Pielea ei şi-a schimbat puţin aroma, nu ştiu de ce îmi aduce mult la gust

cu o combinaţie de chipsuri cu paprika, înmuiate în lapte. Gustos. Într-un mod ciudat, destul de gustos. Mai ales dacă eşti înfometat.

Geme…

O să facem dragoste! Simt! Căluţul meu s-a cocoţat pe un norişor, zbiară şi se pregăteşte să se lanseze în mijlocul unicornilor Ameliei.

Nu mă mai pot desprinde, orice ar fi! mai important e să se trezească şi ea.

— Amy? o mişc puţin.

Mi-e şi milă să îi întrerup somnul, dar… SUNT CINCI LUNI DE CÂND NU AM FĂCUT SEX!…

— Amy! o mişc puţin mai mult.

La naiba! O să o mângâi şi aşa! îmi imaginez că e trează şi îi povestesc mâine.

Ah, pare că se trezeşte!

Se întoarce înspre mine şi mă ia strâns în braţe. Foarte strâns. Sunt prins cu capul lipit de sânii ei, iar braţele sale mă strâng ca o menghină. Nimic nu mă mai poate opri! îi ridic uşor cămaşa şi o mângâi pe cele patru coapse. Îi place, freamătă exact cum fremăta înainte, când nu era însărcinată şi avea doar două coapse. Acum e momentul să o trezesc!

Căluţul a sărit din nori, plonjează prin aer cu picioarele larg deschise. Unicornii se uită în sus şi zâmbesc în somn. Câtă fericire!

Deodată, unicornii se întorc cu spatele.

Toţi? Ăştia au înnebunit?

Amelia este aşezată într-o parte, cu spatele la mine, dar

nu mă las descurajat. Am mâna prinsă sub ea, nu mă pot mişca. Număr până la trei, aşa cum am învăţat că trebuie să faci când muţi un şifonier împreună cu altcineva, apoi o trag înspre mine.

Nu reuşesc. Trebuie neapărat să îl sun pe Ray şi să îl chem să mă ajute să fac sex cu soţia mea!

Dar nu pot să scot mâna de sub ea, aşa că mai încerc o dată!

Victorie! Amy este din nou cu faţa în sus.

Urmează cucerirea Everestului. Îmi iau inima în dinţi, îmi escaladez soţia şi, neputând să mă menţin pe ea, aterizez pe partea cealaltă. Este exact ca şi cum ai urca pe munte, doar că muntele sforăie încontinuu, încă o încercare. E greu! Şi cele mai înalte vârfuri se cuceresc cu trudă! De ce naibii m-am zgârcit eu la prezervativele alea?

Mă cocoţ din nou pe ea, având mare grijă să nu mă rostogolesc iar. Stau sprijinit în mâini şi sunt deasupra ei. Mai mult, în vârful degetelor, pentru că altfel nu ating podeaua.

O privesc. Este atât de frumoasă, iar noi o să facem dragoste! Acum! Măcar trei secunde! Chiar dacă degetele îmi tremură şi nu mai pot sta mult în poziţia asta. Mă gândesc că, dacă tot îl chem pe Ray, să îl rog să vină cu un scripete şi o sfoară, ca să pot sta atârnat de tavan.

Mişcă din buze în somn, le umezeşte încetişor cu limba şi se muşcă extramegasenzual de buza de jos… îmi plăcea mult să mă uit la ea când dormea. În prima săptămână, când ne-am mutat împreună, cred că nu am închis un ochi. Acum

o supără ceva, se vede din felul în care încruntă uşor sprâncenele. Toţi unicornii din herghelia Ameliei, dar absolut toţi capătă o grimasă tâmpită, strâmbă uşor colţul gurii. Rezist din ce în ce mai greu, mă sprijin în numai două două degete, celelalte au cedat.

Urmează câteva secunde de concentrare şi nişte sunete inumane venite din străfundul pântecelor Ameliei. Apoi unicornii eliberează ca din tun un zgomot luuung şi asurzitor. A fost Apocalipsa din Mansardă, ca şi cum s-a rupt cerul şi în mijlocul micuţei încăperi a avut loc o îngrozitoare rupere de nori însoţită de tunete…

Cel mai mare, mai inuman şi mai unicornesc curent de aer turbionar izvorât din unicornul meu preferat. Răutăcioşii i-ar zice pârţ.

Căluţul meu este azvârlit cu putere de pe înălţimile Everestului. Aterizez, lovindu-mă cu ceafa de podea. Odată cu primul aer inspirat, îmi intră pe nări mirosul eliberat de herghelia întreagă de unicorni. Simt că mă sufoc, că tot oraşul a fost contaminat, că trebuie să fug departe!

O *să mai aştept o lună…* gândi căluţul în timp ce îşi freca de zor cucuiul de la cap. *Unde am aşteptat cinci luni, mai merge una!*

Apoi luă o revistă porno din geanta sa de serviciu şi plecă crăcănat spre baie.

2016, decembrie

— Eşti stresat?

Amy mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu.

Stăm îmbrăţişaţi, după ce ne-am iubit, dar eu, în ciuda undelor senzuale pe care le emană încontinuu, nu sunt în stare să mă relaxez.

La mine se vede imediat că sunt agitat: fie îmi rod o unghie, obicei pe care îl am de la trei ani, fie trosnesc nişte degete, fie mişc agitat din picior.

— Mi-am adus aminte de când erai însărcinată.

— Cred că am mâncat saci de pâine prăjită. Nu e doar asta, sper! Dacă te încălzeşte cu ceva, n-o să mai rămân însărcinată, gata!

— E mai rău. Şeful meu, robotul elveţian, o să petreacă Crăciunul cu noi.

Am mai mult de doisprezece ani de când sunt în corporaţie. Am urcat treaptă cu treaptă, iar acum am ajuns destul de sus, în conducere.

În corporaţiile astea e cam aşa: când eşti mic, munceşti mult de tot, ai bani puţini, dar stres zero. Pe măsură ce urci în rang, munceşti tot mai puţin, ai bani tot mai mulţi, dar stresul ajunge până la cer. Pentru că abia atunci, când ajungi sus, ai multe de pierdut.

— Ce frumos! îl invităm la masă, ne simţim bine şi îl trimitem pachet la mă-sa în Elveţia.

— Problema e că vrea să meargă la noi la ţară. Tradiţional!

Şeful meu de la corporaţie e un elveţian cu simţul umorului. Pentru el, o glumă bună este următoarea; *Am ajuns cu două minute mai târziu la birou.* De fiecare dată râde

la asta.

S-a întâmplat ca, de Crăciun, cursa sa de Zürich să se anuleze din cauza zăpezii.

— Silviu, meine Silviu!

— Ya, Herr… boss.

Habar nu aveam cum să îi zic la telefon. Îl chema Christophe, dar în mintea mea nu i-am putut zice niciodată altfel decât Tristof. Tristul Tristof. Cincizeci şi ceva de ani, mereu cu costume impecabile şi pantofi fără pată de praf. Omul ăsta parcă nu mergea prin Bucureşti, ci plutea.

Mi-a povestit în limba lui ciudată, un amestec de germană, engleză şi franceză, că vrea să cunoască România. Că vrea să cunoască poporul. I-a sunat pe toţi şefii din departamente la rând, iar ei erau plecaţi la schi sau la munte. Norocoşii!

— What are you doing la voi de Christmas, Silviu? Petrecem cu noi în ţară la tine?

Fiind de vreo cincisprezece ani în România, învăţase câteva expresii şi avea pretenţia ca noi să îl înţelegem.

— Să vorbim în engleză, părerea mea!

— Not this time! Nu acest dată.

În următoarele cinci minute am dedus că vrea să sărbătorească într-o familie de români şi a căzut năpasta pe a mea. Că vrea să *simt cu suflet elveţian romanian obiceiuri and folclor!*

— La tară la mine nu sunt chiar condiţii de stat trei zile.

Încerc să îi explic. Nici de stat două ore. Nu vreţi să vă caut un hotel pe la… zece kilometri distanţă? Sau la o mie?

Sau în Elveţia?

— Vreau traditionen romanian! Stă, dorm acolo, wonderful, munceam cot la cot cu familia al tău, munceam şi eu cu voi for mâncare tradiţional, killing pig, eating tradiţional mâncărică romanian! AII funny stuff voi faceţi de holidays!

Şi l-am luat.

L-am cărat pe boss-ul elveţian la mine la ţară. îmbrăcat în costumul lui de la Londra, cu ceasul lui de zeci de mii de lire.

— I Iove all your country! îmi spune.

— Şi noi o iubim, îi confirmă Amy de pe bancheta din spate. De aia nu plecăm pe afară.

— What means *afară?*

— De aia nu plecăm să locuim prin Spania, Anglia.

Italia… continuă a mea soţie.

— Or Switzerland! se umflă-n piept Tristof.

— A, nuuu! intervine Mini Amelia. În niciun caz în porcăria aia de… Elveţie!

— Why?

— Tata a zis că elveţienii şi nemţii sunt îngrozitor de plictisitori și terni. Te poţi sinucide de plictiseală!

— What means *plictisitori?*

— E de bine! sar, în timp ce ocolesc o groapă cu maşina. Am ajuns la Urziceni, de aici încolo sunt mai multe gropi decât asfalt.

— It’s a compliment, boss! Adică sunteţi meticuloşi! îl asigur.

— What?

— Scrupuloşi.

— What?

— Programaţi! Very organized people!

— A, ya!

Şi începe să râdă ca nebunul de ne întrebăm toţi dacă „organized” ăla e vreo glumă.

Într-un fel, îmi place şeful meu. Zâmbeşte mult, pozează pe geam tot ce prinde şi îmi imaginez că dacă o să mi se strice maşina, va trebui să împingă la ea. Gândul că elveţianul îşi va murdari pantofii mă face fericit. Sunt tâmpit. Face fotografii, încontinuu. Cel mai mult îl fascinează firele şi stâlpii de curent. Mai ales cei într-o rână sau cei căzuţi la pământ.

— My goood! Abia aştept să văd traditionen romanian!

Omul era ca un român plecat în safari printr-o rezervaţie din Africa, gata să descopere elefanţii.

— Se excited!

Prima nedumerire a lui, când am ajuns în rezervaţie (casa bunicilor), a fost:

— House for oameni where is?

— Aceasta is! House for oameni această is! îi spune unchiul meu.

Şi l-am parcat în camera cea mai bună, cea de oaspeţi, cu salteaua de dormit aruncată direct pe laviţă şi cu sticle de băutură străine pe post de bibelouri în vitrine. Agăţată de un cui este o candelă care arde mereu, în memoria bunicului, iar pe perete te izbeşte o mare poză cu el. Era la o terasă la

Neptun, prin anii ’70, singura dată când bunicul meu a ajuns să vadă marea. „Am făcut plajă şapte zile din şapte! Nimeni nu a mai prins atâtea zile frumoase la rând!” se mândrea el. Multe pagini din revista „Magazin Istoric” pe pereţi, cu tot felul de domnitori. Aceasta fiind camera cea bună, nu a fost decorată cu poze din ziare de doi lei, ci au folosit hârtie lucioasă.

— It’s so exotic! Who is this?

Îmi arată altarul cu poze de pe pereţi.

— El e bunicu’, el e Cuza, aici e un verişor care a căzut din căruţă acum treizeci de ani, în stânga e Ştefan cel Mare, aici o avem pe bunica, atunci când era mică, Mihai Viteazul, fata de la pagina 5.

— Toţi rude?

— În ţara asta all are rude! ALL rude here! mai puţin curva de la pagina 5! ţipă unchiul.

Bunica, îmbrăcată în cămaşă de noapte lungă, albă, cu trandafiri, şi cu un batic roşu pe cap, având o lumânare în mână, intră în cameră. Seamănă cu o fantomă cu floricele pe cearşaf. Elveţianul tresare.

— Dacă se ia curentu, să ţipaţi! urlă bunica la el. Da’ şefu’?

Şi Big Boss a înţeles. Nimic.

— Dacă aveţi nevoie la pişu… Tradu, mă! îi spune unchiului.

— If you make pipi la noapte…

— Ieşi din casă, treci de porc, de vacă, deschizi portiţa şi ajungi! explică fantoma.

Unchiul meu trage aer în piept şi se pregăteşte pentru traducerea vieţii sale.

— Go out of the house. No stop at pig, no stop at cow, open portiteisen şi…

— I understand!

— Dar mai bine e să faci acolo! Afară îţi îngheaţă puţa! urlă ea privindu-l într-un loc necuvenit.

Bunica îi arată găleata albă cu smalţul sărit de pe buză.

— Mă uit mult la filme acum, îmi spune unchiul în drum spre camerele noastre. De aia ştiu engleză aşa bine. Îmi descarcă ăia mici seriale cu criminali şi le văd în engleză.

În dimineaţa de dinaintea Crăciunului, elveţianul meu avea o privire goală şi o găleată plină.

A ieşit din cameră, în costumul său impecabil, dar suflecat la glezne, s-a aşezat pe un scaun şi a rămas acolo pentru următoarele patru ore. Acum o să vă redau ce a spus în întâlnirea de la corporaţie, cea lunară, cu şefii de departamente.

Traducere liberă şi relativă:

Dimineaţa, am ieşit din cameră şi am văzut următorul peisaj: o curte superbă, wunderful, o fântână de piatră, se *rustic, câteva păsări.*

Pentru câteva secunde, m-am simţit ca la bunica mea de lângă Berna. M-am aşezat pe un scaun, în curte, fresh ar, se cute, iar Silviu mi-a dat o cană mare cu ţuică.

Era prea dimineaţă, aşa că am refuzat-o.

— O să ai nevoie! mi-a zis.

În secunda următoare, de după căpiță a apărut cam nouăzeci şi cinci la sută dintr-un porc. Alerga, running, running all the time!

Nouăzeci și șapte la sută, mai precis spus, că sunt elvețian. Haha!

Cei din sală râd şi se amuză copios.

Ar fi fost un porc întreg dacă în loc de urechea dreaptă nu ar fi avut o toporişcă. Running cu ea înfiptă în cap.

Atunci am decis că este momentul să îi ascult sfatul lui Silviu şi am băut toată ţuica, dintr-o singură înghiţitură. Se good, but strong! Bunica l-a certat pe unchiul său:

— De beat ce eşti ai crezut că jugulara e la ureche?! Unde l-ai înjunghiat mă, beţivule, pe Ghiţă?

Bunica, de nervoasă ce era, a vrut să sară la jugulara unchiului şi să îl înţepe cu o unghieră.

— Bunica ta is a strong woman, Silviu! spune. Şefii de departamente o aplaudă şi ei pe bunica.

Apoi, vreo patru bărbaţi l-au alergat pe porcul Ghiţă prin curte. A fost momentul în care i-am cerut lui Silviu să umple din nou cana cu ţuică.

L-au pus la pământ pe acel nouăzeci și șapte la sută din porc, ca la rugby. A fost un placaj destul de reușit, sooo nice!

Fiecare om ţinea un picior de-al fiarei, dar ea încă se mai mişca.

Era ca în „Exorcistul”, doar că în loc de preot erau patru bărbaţi şi în loc de posedat era un porc fără urechi.

Atunci a început mai mult spectacol! More tradiţional show!

Unchiul lui Silviu a alergat înspre Ghiţă şi cei care îl ţineau cu o butelie cu gaz. Mamaia a luat un furtun şi toţi i l-au îndesat porcului în gură.

Acesta scotea nişte sunete îngrozitoare: Gruuh, groooh, gurii!

— Aşa e Silviu?

Toţi din sala de consiliu s-au întors spre mine. Străinii din corporaţie aveau exact expresia unor peşti cu ochii mari. Caraşii corporatişti.

— Aveţi nevoie de ţuică şi voi?

A cucerit deja asistenţa. Îi sorb cuvintele şi abia aşteaptă continuarea. Amanta lui este fleaşcă toată:

Am sunat la 112, dar când le-am spus că e vorba de un porc, au început să râdă. Am cerut să mă transfere la Protecţia Animalelor şi au râs iar.

Apoi, unchiul lui Silviu a deschis robinetul buteliei şi a început să umple porcul cu gaz.

La început am crezut că e o tradiţie românească. Tot auzisem expresia „a zburat porcul” şi credeam că asta vor face, cum fac chinezii cu lampioanele. Dar nu l-au lăsat să zboare, ci l-au întins pe zăpada din curte.

Oamenii erau fericiţi, eu nu eram şi am mai vrut ţuică. De

la casele vecine se auzeau alţi porci disperaţi, strigând după ajutor. O mulţime de porci, mii de porci disperaţi urlând în acel sat. Mii sau câţiva, nu ştiam exact, pentru că eram foarte ameţit de la ţuică.

Ca să nu mai aud acele urlete animalice, am crescut volumul difuzorului. Muzică traditionen românesc!

Muzica i-a adunat pe toţi în jurul lui Ghiţă care, în sfârşit, şi-a dat duhul. Kaput! Sălbaticii au început să ţopăie fericiţi, cu paharele în mâini.

Unii s-au pus pe călărit porcul şi pe făcut poze cu el. Am înţeles că aduce noroc.

Alţii s-au întins pe el şi se prefăceau că îl muşcă de ureche. Unul dintre cei tineri a postat asta, poze cu el siluind porcul, apoi mi-a cerut prietenia. L-am blocat imediat ce m-am întors în Bucureşti.

— Silviu, i am sorry for that!

— Nu-l cunosc, staţi liniştit! E doar vreun verişor cu care am copilărit sau aşa ceva…

Am vomat. Am dat afară tot ce mâncasem din copilărie până acum. De la cinci ani până la cincizeci şi ceva…

— Silviu, costumul nu se mai curăţă, dar îţi opresc din salariu pentru unul nou.

— Dacă tot luaţi, luaţi două! Poate veniţi şi de Paşte.

— Haha, Romanian jokes! Am început să glumesc şi io ca voi, nu?

— Cel mai amuzant, da!

...apoi au dat drumul la foc. A venit urgia pe pământ! Un vecin care semăna cu Rambo, cu o bandană la cap, a început să scuipe flăcări dintr-un arzător.

Mirosea a animale pârjolite, a carne arsă. Mirosea a război, aşa cum noi, elveţienii, nu am avut niciodată!

Iar în pauzele dintre melodii, zeci de porci din depărtare strigau după ajutor. Îngrozitor!

Când gazul s-a terminat, au luat animalul şi l-au aruncat într-o groapă cu paie. Au dat foc şi l-au lăsat acolo până s-a înnegrit.

L-au scos şi au început să îi cureţe pielea cu cuţitele, apoi să taie bucăţi din ea. Aţi văzut vreodată un animal care are bucăţi lipsă de piele, pe ici, pe colo?

— Şorici, nu fi prost! Mi-a zis unchiul lui Silviu. Nu ai vrut traditionen?

Nu am vomat iar, pentru că am mai cerut ţuică. Mi-am amintit de copilărie când bunicul meu a prins o marmotă şi a pus-o la proţap. Am mâncat, îmi era foame, în următoarele minute, Ghiţă a fost aruncat iar în zăpadă. Şi, după tot masacrul ăsta, li s-a făcut milă de animal. Atât de milă, încât l-au acoperit cu o pătură şi l-au lăsat învelit vreo jumătate de oră. Treizeci şi două de minute, mai precis. Nu am înţeles de ce l-au învelit. De ce, după ce l-au omorât, l-au gazat şi i-au curăţat pielea, aveau grijă de el! Era ca un animal de casă, pregătit de culcare, învelit cu păturica aia, mă aşteptam să îi cânte „noapte bună” sau ceva. Nu mai înţelegeam nimic.

Nu înţeleg nici măcar de ce am vrut să văd asta. Două zile

nu am ştiut nici cum mă cheamă.

Oftează şi dă pe gât un pahar mare de apă. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi îşi face curaj să spună continuarea.

— By the way, Silviu, îmi cer scuze pentru cele două zile în care te-am blocat pe Facebook. Nu am vrut.

— Se mai întâmplă. Şi eu vă blochez des, din greşeală.

După un timp, mi-am amintit cum mă cheamă: Christophe! Crazy people l-au dezvelit pe Ghiţă, semn că l-au lăsat destul să facă nani. Oarecum, el avea o expresie fericită, cu rânjetul său larg şi codiţa sa mică şi răsucită.

Apoi, rânjetul s-a îndepărtat de codiţă pentru că i-au tăiat capul. Dar nu oricum, ci după ce i-au spus porcului, în prealabil, Tatăl Nostru. I-au făcut semnul crucii şi i-au aplicat câteva lovituri de topor.

— Cine din sală se poate duce la Protocol să îmi ia ceva tărie?

Silviu, petele de sânge de pe cămaşă… îţi trimit nota!

— Bună glumă, am râs şi la asta.

— Ha ha ha! Oricum, felicitări! Tu eşti chiar normal, faţă de cei din familionen de la tine.

Dă pe gât, dintr-o suflare, un pahar mare, plin cu whisky.

Aşa, continui: rămas fără cap, animalul s-a agăţat

într-un cârlig, în faţa casei. Probabil, aşa am înţeles eu din traditionen româneşti, este un semn pentru ceilalţi vecini să vadă că familia respectivă a învins porcul. E ca un steag al victoriei, atârnat la intrare.

Zăpada de sub Ghiţă a devenit roşie, iar bunica mi-a adus o bucăţică de șorici proaspăt. Nu am vrut, dar mi l-a îndesat pe gură. L-am eliminat fix trei minute și patruzeci de secunde mai târziu.

După ce s-a scurs tot sângele din animal, unchiul, singurul de acolo mai ameţit decât mine, a luat un cuţit mare şi l-a spintecat pe burtă.

Din a treia încercare, a nimerit burta. La prima a zgâriat puţin asfaltul, crezând că e stomacul. A doua lovitură a fost mai bună, aplicată direct într-o găleată galbenă ce semăna oarecum la culoare cu Ghiță. A treia lovitură a fost cea mai precisă, dar nu a aparţinut unchiului, ci bunicii.

După ceafă, direct în capul unchiului.

— Austriacule?

— Elveţian.

— Elveţian, austriac, tot aia! a spus bunica. Vrei să scoţi tu maţele?

Am vomat iar.

— Păi, la voi acolo nu se taie vacile alea mov? Sau le mâncaţi cu tot cu maţe?

Când l-au spintecat, m-a izbit un miros în moalele capului. Am fugit la fântână și am vrut să mă sinucid, dar m-au prins de picioare. Eram beat.

Dar nu îmi pare rău, acum aş face la fel. Numai că aş lăsa

ceasul în buzunar, că i-am spart ecranul de buza fântânii.

Tristul Tristof dă pe gât un pahar întreg de whisky, în timp ce zece oameni din sala de consiliu îl privesc, înghiţind în sec.

În ziua aia am avut două tentative de suicid.

Puţin mai târziu, bunica, mamaie, s-a transformat în vrăjitoare. Cred că aşa e ritualul românesc. Avea o basma neagră şi un ceaun mare, din acela ca al Albei-ca-Zăpada. A aruncat în el toate cubuleţele tăiate din – porc şi a început să amestece cu un băţ uriaş. Numai că în loc să scoată de acolo un măr vrăjit, a scos nişte bucăţi de carne prăjită.

La final a apărut un domn cu o maşină pe care scria „cabinet veterinar Gelu". Mi-am notat pentru că am crezut că e de la Protecţia Animalelor. Avea o trusa de Cruce Roşie.

— Dom veterinar să trăiască!

— Ce faceţi, mă, sunteţi tâmpiţi? Nu aţi făcut analiză de trichineloză şi l-aţi tăiat aşa?

Toată lumea a înţepenit, a înlemnit. Iar eu m-am bucurat că toţi o să păţească ceva grav, puşcărie sau amendă uriaşă, pentru halul în care au omorât animalul! Eram atât de fericit, încât nu îmi mai păsa că mi s-a spart ecranul ceasului.

M-am aruncat la picioarele medicului.

— God bless you!

Voiam să ajungă la spital toţi nebunii ăia!

— Silviu, sorry for that!

— Nu-i nimic, boss. Şi eu îmi doresc uneori să fiţi în spital.

I was drunk şi l-am implorat pe veterinari/să îi aresteze, dar el nu a înţeles nimic.

— Picase! Sunt criminals!

Rudele lui Silviu l-au aşezat la masă şi i-au dat să bea. În timpul ăsta, unul dintre ei îi îndesa în trusa cu crucea roşie, cu crucea Elveţiei, by the xvay, nişte carne învelită în hârtie. Apoi i-au pus acolo, între pansamente şi medicamente, nişte maţe de porc, organe şi o ureche. Şi i-au dat să bea mult.

Am rămas uitându-mă la ei pentru că oricum nu aveam ce face şi am încercat să uit de marmot bunicului şi de porcul Ghiţă înecându-mă în pahare de ţuiculiţă. Great ţuică, Silviu!

Peste multe ore, mi-au dat o mâncare din meduze, numită piftie. Este bună, românii chiar ştiu să prepare fructele de mare!

După ce a băut mai mult decât un austriac beţiv, veterinarul s-a urcat fericit la volan şi a plecat.

S-a întors după câţiva metri, a căutat capul de porc care zăcea pe o pungă din curte, s-a aplecat la el, a scos un pistol şi i-a tras un glonţ.

— UE, cep... mea să facem? le-a zis. Regulile p-lii de omorât porci. Dacă nu îl omori cu glonţ, te amendează mu-ştii ăştia!

Apoi s-a cărat.

La finalul conferinţei, toţi străinii m-au felicitat că am o

original family, dar se vedea pe faţa lor că le e cam teamă să mai vorbească cu mine. Dacă aş avea nişte canini însângeraţi că ai lui Dracula… Pot depune jurământ la tribunal că unul dintre ei şi-a astupat urechea cu palma când a trecut pe lângă mine. M-am făcut că îl muşc şi a luat-o la goană. Câţiva, cei mai curajoşi, m-au bătut pe umăr şi m-au felicitat că sunt încă în viaţă, că ştiu să mă încalţ cu pantofii, că îmi conduc singur maşina şi că nu mă rătăcesc în drum spre baie. Era atâta compasiune şi milă în vorbele lor…

— Oh, well, Silviu… Nobody's perfect! Ai mei sunt bancheri, trust me… e mult mai rău! m-a încălzit directorul de Achiziţii.

— I have to see this, man! – Băiat de la IT, masochist.

În schimb, un român mi-a zis:

— Bă, şi ce pu° mea i s-a părut lu' ăsta aşa ieşit din comun? Parcă a văzut marţieni! Zici că nu tăiaţi porcul, ci vă crescuseră antenuţe verzi şi două suli, pe bune acum! în pana mea de elveţieni, parcă ei nu mănâncă vacile alea mov!

Şi, într-un fel, avea dreptate. Deşi cred că se droghează mult.

— Your family, Silviu, is… Man, is real what he just told us?

— Şefa de la Personal pe Europa de Est.

— Are you sure are OK? You gonna see a therapist! Today! – O colegă din Serbia, vegană.

Propunerea cu terapia a fost acceptată prin vot deschis. Aproape toţi colegii au considerat că am nevoie urgentă de două săptămâni la recuperare, de împachetări cu diverse

chestii scârboase şi masaje cu alge.

— But...!

— Eşti prea stresat cu o astfel de familie. Mergi acum la terapeut, până nu e prea târziu!

Am fost nevoit să accept şi m-am mutat la spital.

Eşti aici!

Acum

Suntem pe culoarul spitalului, iar ea cară un suport metalic pe care stă atârnată o perfuzie. Nu mă lasă să o ajut, e prea mândră pentru asta.

— Acum îmi povesteşti cum ne-am întâlnit?

— Încă sunt slăbită.

— Mă păcăleşti, îi spun. Mergi deja de trei zile pe picioarele tale, iar săptămâna viitoare te externează.

— Da, ştiu. Sunt cel mai grozav caz pe care l-au avut ei vreodată în istoria de o sută de ani.

— Chiar aşa e!

Ne aşezăm pe banca din curtea spitalului. Întinde piciorul încă bandajat peste piciorul meu şi soarbe cu poftă, prin pai, un iaurt.

— Mâine o să mănânc cu linguriţa, în caz că nu ştiai. În şase luni mă scoţi în oraş, la o prăjitură.

— Te scot şi la două, îi spun. Dar, până atunci, povesteşte-mi, te rog! Vreau să ştiu de cine m-am îndrăgostit.

— De mine! Nu e suficient? zâmbeşte.

— Este. Dar vreau să aflu. Cine eşti?

Povestea Almei

Numele meu este Alma. Tatăl meu a fost militar. Sau medic stomatolog. Sau profesor de literatură. Pot alege oricare dintre aceste variante servite de mama atunci când o întreb. Adevărul e că acum, la opt ani, deja m-am resemnat cu gândul că n-o să-l cunosc niciodată. *Tu nici măcar tată n-ai! Copil din flori! Poate eşti copilul unuia din puşcărie!*

Aud asta de multă vreme. Cam de când mă ştiu. Încerc să mă prefac că nu aud, iar de cele mai multe ori chiar reuşesc.

— Şi cum ziceai? Că ai căzut singură în genunchi? Aşa deodată?

Dă din cap ca şi cum nu m-ar crede. Azi la şcoală nu am reuşit să-mi ţin gura, iar defectul meu este că nu prea ştiu să mint. Adică pot jongla cuvintele, dar ochii mă dau de gol, iar mama mă citeşte imediat. Stau pe marginea patului din camera mea, iar mama continuă să îmi cureţe rănile cu un beţişor înmuiat într-o substanţă galbenă. Din când în când, suflă peste răni. De această dată are cam mult de suflat.

— Şi… ai căzut în genunchi, dar te-ai zgâriat la umăr? Parcă eşti băiat, zău!

Îl ţin în braţe pe Ochios, broscuţa mea de pluş, cu un ochi atârnător, şi îi povestesc în gând:

Dis-de-dimineaţă, a avut loc un incident, Ochiosule. Şcoala a pierdut o fereastră. S-a spart. Învăţătoarea a crezut că o pasăre mai prostuţă a intrat cu capul în geam. Dar eu m-am îndoit că o pasăre ar putea agăţa un bilet de o piatră, şi mai ales să scrie pe el: „Copil fără tată, afară din şcoală! Mama ta te-a făcut cu o maimuţă!”

Şi nu am putut să tac! în pauză i-am zis vreo două, măcar m-am descărcat. Cred că am fost convingătoare şi am reuşit să îl umilesc pe bătăuşul grăsan. Trebuia să mă vezi, chiar şi elevii mai mari m-au aplaudat. Până la urmă nu a ieşit chiar bine, dar cred că a meritat, nu? Adică eu aş face la fel şi mâine.

Tu poţi înţelege, nu, Ochiosule? Umflatul ăla cu pompa, Grăsanul, cu părul slinos, pistrui mari pe nas şi dinţi rari, se ia mereu de mine. Trăieşte dincolo de pod, în cartierul cu case mari. Sunt convinsă, Ochiosule, că bogătanul ăla care mănâncă cât zece are profesori care îi vin acasă, iar el merge

la şcoală doar ca să chinuie alţi copii, mai săraci.

— Mâine dimineață mergem la conac, Alma. Nu am cum să te duc la şcoală în halul ăsta.

Mama este menajeră, iar eu nu spun asta cu tristeţe. Pare că îi place foarte mult ce face. În fiecare dimineaţă, după ce mă lasă la şcoală şi pleacă la conac, faţa ei radiază toată. Mai rar un om atât de fericit pentru că pleacă să frece podele, să spele şi să cureţe în casa altuia. Datorită muncii ei, noi două ne putem permite să locuim în căsuţa din mahala. Este destul de veche, printre primele ridicate în cartier. Exact pe malul broscăriei, lacul destul de murdar la care nimeni nu prea vrea să ajungă. Iubesc căsuţa asta, în ciuda faptului că în fiecare săptămână trebuie să o ajut pe mama să repare ba acoperişul, ba uşile care stau să cadă, ba pereţii care se tot scorojesc de la umezeală. Nici lacul nu l-aş da pentru nimic! De câte ori sunt singură, ies pe mal şi arunc pietre la suprafaţa lui.

Unu, doi, trei… recordul meu la jocul „Broscuţă” este de cincisprezece sărituri pentru o singură piatră aruncată.

Un autobuz galben şi dărăpănat, cu fierul ruginit şi mirosind urât, care nu mai funcţionează pe bază de combustibil, ci pe bază de rugăciune, ne duce în oraş.

— Fii şi tu atentă pe unde calci! mă repede mama în timp ce mă ajută să urc treptele pline de noroi.

Este pentru prima dată când port nişte haine atât de dichisite: o pereche de pantofi de lac cu nişte şireturi negre, o rochiţă ridicol de lungă şi un pardesiu nou. Dacă există un

lucru bun, ca urmare a bătăii pe care am luat-o la şcoală, este că astăzi voi vedea pentru prima dată cartierul bogaţilor, cel despre care doar am auzit de la colegi.

Priveliştea nu mai seamănă deloc cu ceea ce văd eu în fiecare zi. Prin geamul plin de praf…

— Nu sta lângă fereastră că te intoxici cu praf!

…văd un gazon întreţinut ca în cărţi. Verdele ăla frumos, iar iarba este tăiată peste tot la fel. Oare cei care îl îngrijesc măsoară firele? în locul caselor din suburbie, cele care stau să cadă, aici au apărut nişte căsoaie dichisite și bine întreţinute, cu o grămadă de oameni, care poartă mănuși albe, trebăluind prin curţi. *Iar mama este unul dintre ei, Ochiosule!*

Autobuzul se opreşte în dreptul celei mai mari şi mai frumoase dintre moșii: o poartă mare cu doi lei, o literă de fier, un „W”, şi două săbii ciudate încrucişate agăţate pe ea. Apoi pleacă lăsându-ne în faţa porţii pe mine, pe mama şi o baltă de motorină.

Tu ai mai văzut aşa ceva, Ochiosule? îi spun în gând în timp ce îl car în braţe pe aleea lungă şi asfaltată ce pleacă de la poartă și duce tocmai la casa din depărtare.

În faţa ochilor mei este un rond cu o fântână mare, având în centru o fată care varsă apă din urcior. Am mai văzut în cărţi ceva de genul ăsta. În dreapta curţii sunt parcate nişte maşini curate, atât de curate cum nu vezi niciodată în mahala şi nici pe drumul de pământ ce înconjoară broscăria.

— Închide gura! Nu e frumos! mă mustră mama.

Mi-e greu să fac asta. Cărămizile casei îi dau un aspect de castel, aşa cum am mai văzut odată într-o poză dintr-un manual de istorie.

— Alma!

Florile, tufişurile, copacii… totul e modelat ciudat, ca şi cum un om chiar ar sta în fiecare zi să ciuntească forme pătrate, triunghiulare, sub chip de lebădă sau urs. Treptele de la intrarea în casă sunt din marmură. Îmi vine în minte o expresie spusă de un coleg la fel de sărac ca şi mine: *Avea marmură pe jos. Îţi dai seama cât de bogaţi erau?*

Aşadar, asta înseamnă să fii bogat!

— Acum intrăm, da? închide gura!

Uşa mare din lemn sculptat se deschide uşor. *Cine ar sta să sculpteze o uşă, Ochiosule?* în spatele ei, un domn foarte înalt şi simpatic, cu o pereche de ochelari pe vârful nasului. Îmi zâmbeşte.

— Bună ziua, Alma! Mă bucur să te cunosc.

— Alma, el e domnul W, proprietarul.

Fac o plecăciune, exact aşa cum m-a învăţat mama acasă. Şi mi-a repetat de vreo zece ori în autobuz.

— Încântată!

Îi zâmbesc, ridic sprâncenele, clipesc des. Cred că l-am dat gata!

— E foarte frumoasă, îi spune domnul W mamei mele, poftindu-ne în casă.

Iar mama roşeşte. Ca o colegă de-a mea, de paisprezece ani, atunci când frumuşelul şcolii a rugat-o să îi dea mingea.

Scările în spirală, care se îngustează la etaj, seamănă

oarecum cu o acadea întortocheată pe care am primit-o de la un vecin. O adusese de la un bâlci şi îmi imaginam că mă hipnotizează când o priveam.

— Presupun că o să te plictiseşti dacă stai după mama ta, se scarpină în păr domnul cel drăguţ. Ce ar fi să te distrezi în bibliotecă? Ai şi ceva jucării pe acolo.

— Daaa! sar bucuroasă.

— DA, DOMNULE W! mă corectează mama.

— Da, domnule W!

— Mai bine o rog să stea cu mine, să nu încurce, bâjbâie mama. Alma e obişnuită să se joace peste tot şi…

— Prostii! Alma are libertatea de a face orice! spune domnul W. De altfel, i-am şi pregătit acolo o limonadă şi nişte prăjiturele. O să trec şi eu prin camera cărţilor, puţin mai târziu, să îi ţin companie. Asta dacă mă lasă Alma.

— Normal că da!

— Normal că da, DOMNULE W! sare din nou mama. Atâta politeţe omoară dialogul, zău aşa!

Mi-am pus o pereche de papuci de pâslă, de la intrare. Mama pleacă înspre bucătărie împreună cu domnul W, iar eu urc treptele cu timiditate. Candelabrul acesta pe lângă care trec este la fel de mare cât camera mea. Plus bucătăria.

La etaj, împing uşor uşa întredeschisă şi intru. O bibliotecă uriaşă, cum nu am mai văzut nici în poze, ticsită cu cărţi vechi, fotolii de piele, o scăriţă, tot felul de statuete, colţi de fildeş, un indian, o lampă verde, tablouri şi un birou sculptat. WOW! *Cred că aşa arată un muzeu, Ochiosule.*

— E cineva aici?

Înaintez pe vârful picioarelor, călcând pe covorul moale.

— Mă auzi?

Fac câţiva paşi şi mă aşez pe fotoliu. Aştept din clipă în clipă să apară cineva. Cum ar fi un profesor de istorie, sau o bibliotecară, sau…

Ce de cărţi!

Mă simt atât de mică printre ele! Ca gărgăriţa mea când am eliberat-o în mijlocul câmpului.

— Pot să iau o prăjitură? strig către nimeni.

Am zis că e frumos să întreb înainte să îndes vreo două în gură. Altfel te poţi uita la minunăţiile astea de cărţi îmbrăcate în piele când ai gura plină cu ceva dulce! Câte or fi aici?

Sunt foarte bună la matematică. Odată am reușit să număr, în doar câteva minute, câte cărămizi are o casă din vecini. Sunt şase rafturi mari, a câte patruzeci şi opt-cincizeci de cărţi pe un raft. Numărul de rafturi este o sută cincizeci şi şase. Nu, o sută cincizeci şi şapte! Deci…

Deodată, o carte de pe primul raft de lângă mine se mişcă uşor. Apoi se zgâlţâie din ce în ce mai tare.

— Unde eşti? strig. Dar nu prea ies cuvintele din gură. Îmi şterg broboanele de sudoare de pe frunte şi încerc să îmi stăpânesc bătăile nebune ale inimii. Cartea de pe ultimul rând iese, uşor-uşor, în faţa celorlalte. Şi încă puţin, ca şi cum cineva ar împinge-o. În câteva secunde reuşeşte să iasă din strânsoare şi să îşi facă loc printre celelalte două cărţi. Ha? Seamănă cu o pisică pe un gard, gata să sară. E vie?

Mă uit în jur să văd cine îşi bate joc de mine. Linişte. Cartea îşi deschide coperţile, iar paginile sale încep să se răsfoiască singure, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Vânticelul produs de ele îmi zboară părul. Frrrrr! Plonjează spre mine ca şi cum ar fi fost mânată de o forţă invizibilă. Cât ai zice „buburuză”, mă pomenesc cu cartea în braţe. Are o copertă de piele maronie, litere aurii şi este tare nărăvaşă.

Apoi mi se strecoară încetişor printre mâini. Exact ca o pisică!

Am înţepenit şi nu am prea multe reacţii. Mă uit speriată în jur.

Dacă strig din toate puterile, mama o să mă audă?

— Mamă.

Nu cred că mă aude la volumul ăsta, nu m-ar auzi nici de la un metru.

În timp ce cartea se zbate în mâna mea, din gură îmi iese doar un fel de gâjâit.

— Mă…

— Aaa, bună alegere! Foarte bună!

Mă uit înspre birou, de unde vine zgomotul. O doamnă care are peste o sută cincizeci de ani, cu părul vâlvoi, îmbrăcată într-o rochie lungă, albastră şi elegantă, mă priveşte fix în ochi. Primul gând care îmi trece prin cap este: „O să spună că i-am furat cartea”.

— Chiar excelentă alegere!

— Nu am vrut să fur… îngaim.

Ca şi cum nici nu m-a auzit, bătrâna ridică mâinile

deasupra capului, bate din palme, iar cărţile de pe raft se rearanjează, unindu-se şi acoperind locul gol.

Haaa? *Bătrâna e vrăjitoare!* îi spun în gând Ochiosului.

— Nici vorbă…

Dacă aş avea puterea să mă ciupesc acum, aş face-o într-o clipită. Dacă aş putea să mă mişc, mi-aş da o palmă peste obraz. Sau o castană. Aş vrea chiar şi un şut în burtă de la Grăsan. Orice să mă trezească!

— Eu nu am ales nimic, reuşesc să îngaim.

Se ridică în picioare, se întoarce pe călcâie şi mă priveşte în ochi. Deşi are milioane de ani, se mişcă exact ca mama. Sau este chiar mai ageră.

— A, nu! îmi cer iertare, nu era vorba de tine! Cărţile te aleg pe tine, nu tu pe ele.

Îmi ia palma şi se salută singură cu ea.

— Eu sunt doamna W.

— Alma…

În timp ce a întins mâna, cartea pe care o ţineam la piept a început să se zbată puternic.

— Nu îi place, o ţii prea strâns la piept.

Întinde mâna spre carte, iar aceasta se aşază domol în palma sa.

Destul! Doamna asta nebună vorbeşte cu cărţile, le aranjează de la distanţă, iar acum mă pune să le îmblânzesc. Serios?! mai rămâne să… să… nu ştiu… să îmi vorbească lampa aia verde şi ciudată de pe birou!

— Lampa de birou nu vorbeşte! Toată lumea ştie asta! se încruntă doamna W.

— Ceea?

— Ai spus că „Mai rămâne să îmi vorbească lampa aia verde și ciudată!”

— Am spus?

— Da! mă mustră bătrâna. Şi este absolut nepoliticos să vorbeşti așa despre cineva.

— CEVA! E o LAMPĂ!

— Cineva! Are şi un nume! Gree.

Se întoarce spre lampă şi spune:

— Iartă-ne, Gree!

Lampa scoate un fum verde. Pot jura oricând că am auzit și un mormăit.

E deja prea mult pentru mine!

Bătrâna suflă în direcţia lămpii, iar becul ei se stinge. Aaa!

Arunc cartea din braţe şi o rup la fugă pe hol. Trântesc cu putere uşa camerei şi mă proptesc cu spatele în ea. Picăturile de transpiraţie îmi ţâşnesc pe la tâmple, pe ochi, îmi intră în gură şi am senzaţia că au o tonă de sare. Dar nu mă las nici moartă! Ţin de uşă ca şi cum dincolo ar fi un balaur uriaş pe care trebuie să îl opresc. O doamnă elegantă şi înspăimântătoare, o vrăjitoare care probabil va ataca acest castel în scurt timp, iar servitorii, şoferii… și domnul W vor fi ucişi! Mama cea nebună a simpaticului domn W!

Alma – apărătoarea lumii. Alma – împotriva bestiilor dezlănţuite de dincolo de uşă, a forţelor nevăzute care mută cărţi şi zguduie rafturi. Eu, Alma, cincisprezece kilograme de om, în luptă cu urgia! Iar urgia asta este chiar mai puternică

decât toţi bătăuşii din şcoală, împing în uşă ca şi cum de asta ar depinde viaţa întregii planete. Ba, mai mult, a mamei mele!

— Te ajut?

Sunt atât de concentrată la ce am de făcut, încât nu am observat-o din prima. Se propteşte de uşă şi împinge cu putere, alături de mine.

— Împingem! Acum! strigă doamna W. Hai! Hai, încă o dată!

O observ cu coada ochiului, apoi întorc capul spre ea cu viteza unui melc bolnav şi bătrân. Vreau să deschid gura şi să spun ceva…

— Împingem! împingem! strigă ea, depunând efort. Cine nu trebuie să iasă din cameră?

Mă opresc din împins şi mă frec la ochi.

— TU! Ai ieşit prin uşă? Faci vrăji?

— Nu. Vezi uşa aia?

Îmi arată spre altă uşă, de la capătul holului.

— Se iese şi pe acolo.

Noaptea, în somn, sunt atacată de fantome. Am uitat cu desăvârşire de nemernicii de la şcoală care mă şicanează în fiecare zi. Aproape că mi-au ieşit din minte vorbele dulci de genul „tu nici măcar nu ai tată”. Stau cu ochii deschişi, ţintesc becul aprins din tavan şi nu mă pot gândi la altceva, în afară de doamna W. De obicei, cântecul broaştelor de lângă casă mă adoarme imediat. Nu şi azi.

Dacă i-aş spune mamei, mi-ar zice că sunt nebună, că

am vedenii. Şi nu m-ar mai lua la conac. Dar, stai, vreau să mai merg la conac?!

Dezbrac pijamaua udă de transpiraţie şi aud un zgomot. Înlemnesc.

Este doar uşa dulapului, s-a închis singură.

Îl strâng în braţe pe Ochios şi îi spun: „Doamne! Tu ai văzut? Sigur că ai văzut. Ce frică mi-a fost azi!”

Respir de o sută de ori pe nas, apoi număr nişte oi, câteva mii, trag pătura până peste bărbie şi încerc să adorm.

La şcoală nu mă pot concentra, nici măcar la matematică. Remarcile Grăsanului trec pe lângă mine ca aerul, îmi este greu să îl bag în seamă sau să îl pot lua în serios.

— Hei, dacă ai avea tată, ai merge cu el la pescuit! Noi toţi mergem cu taţii.

— Dacă ai avea creier, i-am răspuns calmă, ai scoate cuvinte inteligente pe gură. Noi toţi le scoatem pe aici, nu pe fund!

Nu a contat nici palma luată după ceafă, nici nota mică primită pentru neatenţie.

În timp ce traversam calea ferată părăsită şi maidanul, în drum spre broscărie, mi-a trecut prin gând că trebuie să îmi salvez mama. Lucra într-o casă cu o vrăjitoare. Asta nu putea fi un lucru bun!

— Mâine vreau să vin cu tine la conac!

— Nu ai şcoală?

— Nu. Adică da, dar ştii că învăţ bine şi aş vrea să mă distrez puţin în bibliotecă. Îmi prinde bine o zi liberă.

Tocmai am trecut de poarta de la intrare, cu litera de fier pe ea: W. Mai că îmi vine să bat în retragere, dar simt că dacă nu merg acum în camera aceea, mă voi teme multă vreme. Iar mama e în pericol.

Acum am vedenii: mi se pare că săbiile de pe blazon se încrucişează, că tufişul în formă de lebădă îmi vorbeşte cu o voce groasă:

— De ce ai venit iaaar?

Dar ştiu că totul e numai şi numai în imaginaţia mea. Am febră sau sunt doar foarte nedormită.

— Dispăreţi! Dispăreţi!

— Poftim?

Domnul W, fiul bătrânei nebune, mă priveşte întrebător şi iritat.

— Bună dimineaţa, Alma!

— Vă rog să o iert… aţi… E puţin răcită, cred, delirează.

— E în regulă? Are nevoie de ceva?

Domnul W pare sincer îngrijorat. Ceea ce mă îngrijorează şi pe mine, sincer.

Îmi descalţ pantofii de lac şi aleg o pereche de papuci, dintre cele ordonat aşezate lângă uşă. O urmăresc cu privirea pe mama, până ce dispare spre capătul culoarului. îl strâng pe Ochios la piept şi încep să urc cu grijă treptele.

Una, două. Scârţâie îngrozitor de tare, ultima dată nu le-am auzit aşa.

Trebuie să fiu curajoasă! Chiar mi-am făcut pe drum un plan să mă gândesc la altceva în timp ce intru în cameră. Mă

voi gândi la ceva trist: că toţi tâmpiţii ăia de colegi sunt la pescuit cu taţii lor, iar eu mă uuuit lung la ei de pe celălalt mal.

Deschid uşa şi mă aşez pe fotoliu. Azi nu am prăjituri! Sau mi le-a mâncat?

— Ştiu că sunteţi în cameră, nu vă mai ascundeţi, îi spun cu jumătate de glas, vrând să par indiferentă.

Te ţii bine, da, Ochiosule? Nu are de ce să-ţi fie frică! Măiculiţă, biblioteca asta chiar este imensă! Niciun răspuns.

— Am adus cu mine jucăria mea de pluş. Cea mai tare jucărie din lume, nu vreţi să o vedeţi?

Nu intenţionez să îi divulg numele Ochiosului. Probabil că ar râde de mine. Încerc să apăs pe ochiul broscuţei. Are o problemă: de câte ori îl car undeva după mine, ochiul i se dezlipeşte uşor şi atârnă ciudat, abia ţinându-se într-o aţă. Ar trebui să găsesc un lipici bun.

Ştiu că bătrâna aia nebună este acolo, pitită în spatele biroului, pregătită de alte trucuri magice. Probabil că lega cărţile cu nişte sfori pe care eu nu le pot vedea ca să mă păcălească iar. Sau ascundea vreo lumânare în lampa verde. Ce proastă am fost!

— Ce numere de magie mai pregătiţi, doamna W?

Ce proastă am fost! Să mă las păcălită în halul ăsta de o bătrână şi de câteva sforicele!

— Recunosc, aţi fost destul de bună! M-aţi păcălit puţin, o strig. Dar când am ajuns acasă, m-am prins imediat. Niciun zgomot, nimic. Aş putea să fac pe indiferenta, să iau o carte şi să o răsfoiesc. „Poate chiar pe aceea!” îi spun Ochiosului,

uitându-mă la cartea care mi-a sărit data trecută în braţe. Nu, încă nu am curaj.

Încep să număr tablourile de pe pereţi. Mă relaxează să număr şi să socotesc absolut orice. Două sute douăzeci şi şapte vizibile din punctul în care mă aflu. Sunt moartă de frică! Moartă!

Tu rămâi puternic, da? Vezi că îţi atârnă ochiul!

— Ieşiţi să ne jucăm sau…? spun cu voce tremurată. Faceţi trucul ăla cu cărţile şi sforile? Mi-a plăcut! Mult! încerc să fiu tare, deşi cred că îmi tremură puţin glasul.

— Alma?

— Aaa! urlu şi mă ridic în picioare, gata să o iau la fugă.

Vai de mine, ce m-am speriat de am ţipat în halul ăsta!

— Eşti în regulă? mă întreabă domnul W.

— Nu v-am auzit când aţi intrat şi aşteptam…

Îmi pune mâna pe frunte, exact aşa cum face mama când sunt bolnavă.

— O să îţi aduc o pastilă, de siguranţă…

Ce sperietură am tras! Domnul W mă aşază cu grijă pe fotoliu, îşi mai lipeşte o dată mâna de fruntea mea şi mă priveşte ca pe un bebeluş.

— Şi un ceai!

Continui să număr prostii: opt sute treisprezece personaje desenate în tablouri. Şi şase bărci. Douăzeci de stâlpi de iluminat. Trei păsări în toate tablourile. Cam puţine păsări, îmi fac din nou curaj şi strig:

— Bine, dacă nu vrei să ne jucăm, merg în curte să vorbesc cu… lebăda. Sau găsesc eu ceva mai puţin magic de

făcut.

Niciun răspuns.

Şi plec, ies în curte. Oricum nu avea de gând să răspundă.

Văzută de afară, pare mai mare decât toate casele din mahala la un loc. De două ori mai mare decât ele.

— Bea toată asta, da?

Domnul W iese după mine în curte şi îmi întinde o cănuţă cu o licoare fierbinte. Stă lângă mine până o dau pe toată pe gât.

— Plec la o întâlnire, dar, până mă întorc, te faci bine, da?

— Sunt bine. Dar nu vreau să ştie şi mama, îi şoptesc. Am vrut să vin încă o zi la conac.

Râde şi mă mângâie pe cap.

— Rămâne secretul nostru, atunci, Alma!

Îl privesc cum se urcă într-una din maşinile acelea luxoase, cu un şofer înalt, într-o uniformă impecabilă, îmi face cu mâna şi îi urmăresc până ce ies pe poartă. Mă aşez pe băncuţa de lângă lebăda modelată dintr-un arbust şi muşc din sandvişul pe care mama mi l-a pregătit dimineaţă.

— Şi, spune aşa, nu vorbeşti, nu? îi arunc lebedei râzând.

Trec minute bune. Casa, văzută de afară, e într-o adormire totală. Doar din fundul curţii, de unde e bucătăria, se mai aud nişte zgomote, probabil făcute de mama. În rest, nici măcar vântul nu bate. Nici unui tufiş din curte nu i se mişcă nici măcar o frunzuliţă. Totul e amorţit.

E atât de plictisitor! Aş putea să număr cărămizile.

— Eu, în locul tău, aş vorbi, îi spun lebedei. Trăieşti în atâta plictiseală aici… Te-aş înţelege.

Acolo ar trebui să fie gemuleţele din spatele biroului. Trei. Da, ele sunt. Nicio mişcare. Probabil că doamna W mă spionează ascunsă după perdea.

Cum de m-a păcălit ca pe ultimul bebeluş? Cum? îmi petrec următoarele ore plimbându-mă prin curte, vizitând iazul, admirând ciudatele stânci pe care cineva parcă le-a aranjat după un anumit plan, lângă cascadă. Este un domeniu mult mai mare decât lasă să se vadă de la poartă.

Îmi alung plictiseala sărind într-un picior printre pâlcul de copaci care formează un cerc, în care este umbră toată ziua. Mă aşez pe fiecare scaun de la măsuţa din foişor şi mă prefac că sunt la şcoală, vorbind cu colegii invizibili de pe scaunele goale.

Văd cum, în depărtare, poarta cea mare se deschide şi pe ea intră maşina.

— Ora s-a terminat! le spun. Să ne întoarcem la bătrâna vrăjitoare!

Împing uşa masivă de la intrarea în casă, pe care am avut grijă să o las crăpată, îi salut în fugă pe domnul W și pe şoferul său, apoi urc în fugă treptele spre etaj.

Mă arunc în fotoliu şi încep deja să mă plictisesc îngrozitor. De aceea, strigătul mamei e ca o eliberare:

— Alma! Unde eşti? Să mergem acasă!

O rup la fugă pe scări.

— Aici nu ai voie să alergi!

O iau de mână pe mama şi ies pe uşă. Toată frica mea a trecut! Toate coşmarurile pe care le-am avut după prima vizită vor înceta! Sunt liberăăă!

— Stai! strig. Imediat mă întorc, l-am uitat pe Ochios.

Mă strecor pe lângă domnul W, urc în fosta „cameră ciudată”, acum doar „camera banală cu cărţi”, şi mă reped la birou.

Sunt sigură că l-am lăsat aici!

Nu este nicăieri. Nici pe fotoliu, nici printre cărţi… Poate l-am avut în curte? Nu.

Stau pe scaunul din autobuzul galben, văd pe geam cum casa domnului W se îndepărtează şi mă simt ca şi cum acolo mi-am părăsit cel mai bun prieten. Mă simt mizerabil că nu am avut grijă de el.

— O să o găsesc mâine când fac curat, Alma.

— El, pe el! E băiat.

— Pe… el.

Nu am spus nimănui că i-am pus un nume broscuţei de pluş: Ochiosul. Copiii au destule motive să râdă de mine, nu le trebuie unul în plus. Nici măcar mamei nu i-am spus. S-ar fi scăpat.

— Pe el, da. îl găsim noi, îmi zice.

Simt în vocea ei că nu crede.

Acasă, dezbrac sacoul de lână şi dau de ceva în buzunar. Probabil încă un bileţel cu „Prikăjito, n-ai venit la pescuit!” sau „Tata mia loat cadou o barka…” scris de analfabeții mei colegi şi strecurat în buzunar.

Îl despăturesc şi merg lângă veioză. La lumina becului,

citesc urma abia perceptibilă de creion negru: *EKUCSOKTGVTCRHGVTGNXTRKJER*

Agramaţi, agramaţi, dar chiar în halul ăsta? Grăsanul s-a autodepăşit în prostie de data asta!

Întorc bileţelul şi, lângă cele două pete de grăsime, sau de ceară, văd o litera mare: W. Şi o cifră: 2.

— Ceea?

Mama intră în goană în cameră.

— Ai febră, nu? Ştiam că ai febră! Mâine mergi cu mine, nu stai singură la şcoală.

Inutil să spun că nu pot închide un ochi.

„W 2” şi o înşiruire de litere! Chestia asta mă termină. E un bilet de la bătrâna vrăjitoare, asta e clar, dar ce vrea să zică?

Când mi l-a strecurat în buzunar? Nu m-am dezbrăcat şi nu… Ah, lângă lebădă, desigur! Când am trecut pe lângă lebădă, mi l-a vârât în buzunar. *EKUCSOKTGVTCRHGVTGNXTRKJER,* aruncate aşa… Sunt destul de pricepută la matematică, la coduri. Poate că fiecare literă reprezintă altă literă.

Două litere! Plus două litere! Asta înseamnă 2-ul ăla? Bătrâna îmi dă lecţii, da? Hai să vedem cine e mai tare la cifre şi la litere, vrăjitoareo!

Aşadar, e simplu: A înseamnă C, B înseamnă E şi tot aşa…

CITAPMISETRAOFETSELUSOIHCO

Am rezolvat misterul, adică am descifrat această porcăriuţă de bileţel vârât în buzunarul meu la intrarea în

conac şi pe care eu nu l-am observat. Pur şi simplu, nu înseamnă nimic, doar o vrăjeală a unei vrăjitoare nebune.

Gataaa, somn uşor!

Nu înţeleg cum mama se poate trezi în fiecare dimineaţă la ora asta. A, stai, ea o face cu o oră mai devreme, îmi pregăteşte hainele, sandvişul. Acum moţăie în autobuz, lângă mine.

Scot bileţelul din buzunar. Azi am de gând să i-l las pe masă, în bibliotecă, şi să nu spun nimic. *CITAPMISETRAOFETSELUSOIHCO* – rezolvarea mea, cu pixul roşu, alături de scrisul ei.

— Mamă, o să ajungem! Nu mai sta lângă geam, inhalezi praful.

Îi spun doar în gând, nu am inima să o trezesc încă.

Se apropie podul cel mare, în curând vom intra în cartierul cu căsoaie şi gazon impecabil. Ar trebui să şterg puţin de praf geamul ăsta, aproape că nu se vede nimic.

Mă văd în geam. Ce ochi mici am, nu e de mirare că toată lumea spune că sunt răcită. De la nesomn.

Scot bileţelul din buzunar şi îl arăt pe geam. Ştiu că e o idee tâmpită, dar în cazul în care vrăjitoarea ar fi la plimbare prin cartier, ar observa mai devreme că l-am rezolvat. Şi că nu mă mai tem de ea, mai ales. Înşiruirea aia fără noimă de litere se reflectă în fereastra murdară:

OCHIOSUL ESTE FOARTE SIMPATIC

Şi urlu! Am ce am cu urlatul ăsta în ultima vreme. Mama tresare, iar şoferul pune frână brusc. Cele două doamne de

pe scaunele din faţă ajung pe podea. Şoferul deschide uşiţa şi vine la mine:

— CEEEEA? CE s-a întâmplat?

— Am aflat…

— Are febră! spune mama.

— Ce ai aflat? Am parcat în mijlocul străzii, ai ţipat şi acum… CE ai aflat? mă ia la rost şoferul.

— Că Ochiosul este foarte simpatic.

— Cee? urlă el.

— Că Ochiosul este…

Bătrânul şofer trânteşte uşa şi bombăne ceva despre nişte „copiii nebuni din ziua de azi, obraznici şi răi, de-a dreptul impertinenţi şi mincinoşi…”

— Ochiosul? mă întreabă mama.

— Am visat. Un coleg de la şcoală.

Dau de perete uşa camerei cu cărţi şi ţip:

— Unu: unde sunteţi? Doi: de unde ştiţi că îl cheamă Ochiosul? Trei: aveţi de gând să ieşiţi sau ne jucăm iar de-a v-aţi ascunselea? Patru: e la fel ca unu. Unde sunteţi?

Şi mă pun în fund, în mijlocul covorului, aşteptând să vorbească.

— Aici stau până apăreţi.

Şi nimic. Nimic nu se clinteşte din loc. Hmmm!

— Încă o dată: UNDE sunteţi?

— Aici!

În sfârșit, s-a hotărât să vorbească!

— Aici?

— La lac.

— La lac?

Bătrâna este ţicnită total. Ori e sărită de pe fix, ori încearcă să mă facă pe mine să o iau razna.

— Sigur, Alma.

Mă scoate din minţi faptul că nu o văd.

— La care lac, doamna W? intru în jocul ei.

— A, nu ştiu exact ce lac a ales pictorul.

— Ha?!

— Hai şi tu! Ochiosului tău îi place foarte mult.

Acum chiar că m-am blocat de tot. Pictorul are un lac, dar cine e pictorul? Iar ţicnită e la lac cu Ochiosul meu. Măcar ştiu că el trăieşte şi îl pot salva din mâinile nebunei. Sunt doar o copilă, nu ar trebui să se joace aşa cu mine!

— Puţin mai în dreapta! îmi spune.

— Ceea?

— Privirea! Aşa, şi mai sus două tablouri.

În faţa ochilor mei, deasupra veiozei vorbitoare, un tablou cu un lac, bărci, copaci şi nişte stânci în depărtare. Pe malul lacului sunt câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în maiouri şi pantaloni de baie ciudaţi şi câteva fete cu costume de baie dungate, care seamănă mai mult cu nişte pijamale. Ciudată adunare!

— Mă vezi?

Din una din bărcuţe îmi face cu mâna doamna W. Leşin.

M-am trezit acum câteva minute, dar încă nu pot articula cuvinte. Doamna W este aplecată deasupra mea, iar eu sunt întinsă pe iarbă.

— O să fie bine, puiule! îmi zâmbeşte ea.

Mi-e frică de mor! Când am ajuns aici? Şi mai ales unde sunt?

— Ai leşinat. Pesemne că de la febră, îmi spune o voce groasă de bărbat. Nu îl pot vedea pentru că nu mă pot mişca, iar el este undeva în spatele meu.

O să fac un mic efort, aşa… dau ochii peste cap şi îi zăresc o parte din cap. E verde şi… E verde?

— Odihneşte-te câteva minute şi îţi revii!

Are doi ochi ca din nasturi, iar unul îi atârnă şi se balansează când vorbeşte.

— E în regulă!

Este Ochiosul! Leşin din nou.

Când mă trezesc, sunt întinsă pe un şezlong, la umbra unei cabine de lemn de pe plajă. Lângă mine sunt trei fete frumoase îmbrăcate în costume de baie caraghioase. Seamănă cu nişte albinuţe.

— Şi-a revenit! Doamnă W!

Vrăjitoarea se apropie încetişor de mine, la braţul Ochiosului. Pe cuvânt că aş leşina din nou, dar sunt mult prea curioasă să văd faza asta.

— Mi-aţi pus ceva în ceai, nu?

— Eu? mă întreabă Ochiosul.

— Nu, nu tu. Doamna aceasta m-a otrăvit acum câteva zile şi acum visez! Şi tu cum naibii de vorbeşti?

Cei doi se aşază pe şezlongul de lângă mine.

— Ce frumoasă este, doamnă! Aveaţi dreptate! spune una dintre fete, apoi chicoteşte puţin şi se aruncă în lac. Ştiu că în curând va trece efectul otrăvii şi eu voi deschide ochii.

Aşa că de ce să nu profit ca să îi descos puţin? Să O DESCOS puţin. Am înnebunit de tot? Cum să vorbesc cu o broască de pluş?

— Credeam că suntem mai mult decât atât, Alma.

— Ha?

— Nu sunt „doar o broască de pluş”. Şi, oricum, vorbeşti cu mine în fiecare seară.

Îl simt că s-a enervat, iar atunci când se enervează, se agită mult, iar ochiul descusut i se bălăngăne rău de tot. Ar trebui să îl scot şi să pun în locul lui un nasture.

— Nasture? Hmm! îmi întoarce spatele Ochiosul.

— Draga mea, e foarte sensibil când e vorba de ochiul său. Am încercat şi eu să i-l repar, dar spune că e semnul său distinctiv şi…

Ochiosul stă cu spatele la mine şi bombăne ceva.

— Alma, mă ia cu blândeţe vrăjitoarea, despre ce vrei să mă descoşi?

Nici nu am multe întrebări în minte. Doar vreun milion.

— Unu: cărţile, de ce se mişcă?

— M-am gândit că ar fi de efect, îmi răspunde calmă. Ştiu că toţi ne dorim în special cărţile de pe rafturile de sus, nu? Unde copiii nu pot ajunge. Nici eu nu pot ajunge. Aşa că am rugat o carte să vină ea la tine. Dar te-a ales singură, să ştii!

— NU aţi răspuns! NU aţi spus nimic, doar abureli. Probabil că e vorba de sfori, vă răspund eu. Doi: de ce vorbeşte Ochiosul?

Este încă supărat pe mine, e clar. Nu mă priveşte, ci stă

doar pe marginea şezlongului, picior peste picior, cu carapacea la soare.

— Ochiosul? E un băiat foarte isteţ şi vorbeşte pentru că tu vrei asta, Alma.

— Eu? Cum să vreau eu să îmi vorbească o ţestoa… Ochiosul?

— Păi, şi atunci de ce vorbeşti în fiecare seară cu el?

— Asta e altceva! mă bâlbâi. Întrebarea era: „De ce chiar vorbeşte?” Şi trei: unde sunt aici?

— La lac. În tablou, evident. Tot ce vezi aici e opera unui pictor francez, de pe la 1870.

Ceea ce mă enervează cumplit e că spune asemenea aberaţii, dar pare extrem de amabilă şi sinceră. Mă dezarmează chestia asta. Deşi strâng din pumni şi simt o furie continuă, nu reuşesc să o bag în cearta mea. Nu reuşesc să o irit, să îmi răspundă corect. Îşi bate joc de mine într-un hal…

— Cine sunteţi? o întreb direct, privind-o ţintă.

Ştiu că e doamna W, dar vreau să văd dacă măcar la întrebarea asta absolut banală e în stare să răspundă fără să mintă.

— Bine. A fost odată…

— Varianta scurtă, vă rog. Şi cea adevărată! Fără poveşti.

Mă ia de braţ şi mă invită la plimbare prin tablou. *Ascultă-mă cum zic, Ochiosule, mă plimb printr-un tablou!* Şi îi privesc.

— Încă sunt supărat!

E bine, totuşi: cu cineva, chiar comunic! Plec la pas, împreună cu vrăjitoarea, pe malul apei. Mă ajută să urc pe un frumos ponton de lemn. Alb, din lemn uşor învechit, poate cel mai frumos obiect din tabloul acesta. Mă aud? Din tablou?! Din… de unde sunt eu acum. De la lac!

— Acum ceva vreme, era o fată săracă, începe vrăjitoarea. Frumoasă, binecrescută, extrem de isteaţă, chiar dacă neşcolită, dar săracă. Iar ea iubea un om. Un om care nu era din aceeaşi clasă socială cu ea şi pe care nimeni, în afară de ei, nu îi voia împreună.

— Despre dumneavoastră e vorba?

Se aşază direct pe lemn, cu picioarele atârnând deasupra apei, şi mă invită să stau lângă ea.

— Femeia cea săracă, oftează, era o comoară. Râdea tot timpul, iar când îl vedea, se topea toată.

Îşi dă jos pălăria şi lasă vântul să îi adie prin păr.

— Tot ce voia ea era să îl vadă în fiecare zi, să râdă împreună cu el, să se iubească, să vorbească. Le stătea foarte bine împreună, nu se certau niciodată şi uneori vorbeau ore în şir uitându-se unul la celălalt. Străluceau!

Asta îmi lipsea acum, ca vrăjitoarea să îmi povestească viaţa ei. M-am resemnat, simt că dacă nu o ascult nu voi ajunge nicăieri.

Pe lângă noi trece un vaporaş fără culoare. Pe puntea lui, un acrobat alb-negru pe monociclu jonglează cu nişte banane. Doamna W se opreşte o clipă din povestit şi îi face cu mâna.

— Nu e nimic deosebit, îmi spune vrăjitoarea. Pictorul

care a desenat asta a încercat să plaseze şi un acrobat. L-a desenat exact aşa cum l-ai văzut acum. Apoi probabil că a văzut alt acrobat asemănător desenat de alt pictor, în alt tablou, şi l-a şters din tablou. De aceea mai apare din când în când pe aici, e o eroare. Vaporaşul clipoceşte de câteva ori şi dispare, lăsând în urma sa bucăţi uriaşe de resturi de gumă de şters.

— Sigur… o eroare, confirm.

— Şi el o adora, orice chior putea vedea că o iubeşte enorm. Dar…

Vrăjitoarea pare că îşi face curaj să îmi spună ceva.

— Dar… dar nu a fost să fie împreună. Şi-a dat seama că dacă s-ar rupe de familie, el nu ar avea cu ce să trăiască, iar asta nu i-ar face ei viaţa mai uşoară, ba din contră… Aşa că au găsit o modalitate de a fi împreună în fiecare zi.

— Doamnă, familia lui era o familie de îmbe… tâmpiţi!

— Da…

— O familie de nemernici! Ce fel de oameni s-ar băga între doi îndrăgostiţi, numai pentru că unul e sărac?!

— Nişte nemernici, ai dreptate! îmi confirmă vrăjitoarea.

Una dintre fete îi aduce o sticluţă cu apă, iar vrăjitoarea bea o gură.

— Revenind. Povestea este şi mai complicată de atât, Alma. Din cauza unei nemernice, o scorpie fără inimă, îndrăgostiţii au fost nevoiţi să se ascundă în fiecare zi. Crizele pe care le făcea scorpia, care ar fi dat orice ca ei să nu fie împreună, îl mâhneau pe el din cale afară. Era

îngrozitoare această ființă: le făcea tot felul de șicane, o gonea pe ea de câte ori o vedea, o punea să facă lucruri imposibile, o trimitea departe, iar lui îi turna în urechi numai mizerii. Și, în final, le-a interzis să fie împreună.

— În cazul ăsta, el e imbecil! Cu scuzele de rigoare, am rezolvat cazul.

— De ce, Alma?

— Pentru că nu a renunțat la scorpia care le făcea rău și lui, și iubitei sale. E simplu!

— Nu e așa de simplu, el o iubea pe scorpie. Și, într-un fel absolut de neînțeles, și iubita lui o iubea.

— Pe nemernica aia?

Deduc că „ea" este vrăjitoarea în tinerețe, alungată și batjocorită de o nemernică. Cine să îi fi făcut așa ceva vrăjitoarei? Chiar și așa nebună cum e, nu merita un asemenea tratament. Nimeni nu merită! M-am enervat!

— Cine e scorpia aia nenorocită care s-a jucat cu viețile oamenilor?

Doamna W, vrăjitoarea, are gâtul uscat și o lacrimă în ochiul stâng. Pe ponton au venit cele trei fete în costume de baie caraghioase care sunt înțepenite cu mâinile la gură. Și bărbații din bărci s-au oprit din vâslit și ne privesc. Ochiosul s-a așezat lângă mine și m-a luat pe după gât. Chiar și eroarea a reapărut și a încremenit cu bananele în aer.

— Cine e scârba?! strig revoltată.

— Eu. Eu sunt! Bunica ta.

Probabil că arăt ciudat pentru că Ochiosul mă ține să nu cad în apă.

— Ochiosule…

— Ea e! îmi zice.

— Scârba?

— Scârba.

Scârba mă priveşte zâmbind, dar cu lacrimi în ochi. De data asta nu am leşinat, ci doar m-am lăsat pe spate.

Privesc cerul desenat cu tempera. Nori albi, fundal bleu, câteva raze de soare. Nici măcar un cer adevărat nu am ca să mă uit la el și să mă gândesc.

Bun, fac un rezumat: vrăjitoarea a nenorocit vieţile a doi oameni. A spus că e bunica mea, așadar, cei doi sunt fiul său și mama mea. Ceea ce înseamnă că tatăl meu e… domnul W?

— Asta cu bunica e o glumă proastă! Ţi-am fost orice, dar numai bunică, nu! mă ia de mână vrăjitoarea.

Cele trei fete în costume de baie au şi ele ochii în lacrimi. Se uită la mine şi dau din cap că „nu”. Doamne, le-a desenat pe toate la fel!

— De ce nu mi-ai fost bunică? îndrăznesc. De ce nu eşti acum, dacă e adevărat?

— De… proastă, Alma. De proastă, aş putea spune.

Cele trei fete exclamă un „ooo” lung şi duc din nou mâinile la gură.

Doar două expresii au, îmi zice vrăjitoarea/scorpia/bunica. Zâmbăreţe şi mirate. Așa sunt în toate tablourile lui.

Simt că ar cam trebui să mă trezesc. Ar cam fi timpul, nu? O să merg la mama şi mă voi preface că nimic nu s-a întâmplat. Voi încerca să repun în discuţie întrebarea despre

tată. Nici măcar nu îmi dau seama dacă atunci când o să mă trezesc din visul ăsta îmi voi aminti ceva.

— O să-ţi aminteşti! îmi zice Ochiosul, în timp ce ochiul drept aproape că i-a căzut pe ponton. Înainte să ieşi, aş vrea să îţi spun ceva.

— Să ies?

— Da, din tablou.

Vrăjitoarea mă ia în braţe şi îmi face semn că „da, trebuie să ieşi”.

— Înainte să ieşi, continuă el, vreau să spun că ascult tot ce îmi spui în gând. Aş vrea să o faci în continuare.

Mă îmbrăţişează, acum suntem trei în grămadă.

— Neapărat trebuie să îţi lipesc ochiul ăla!

— Legat de asta… aş vrea să rămână aşa.

Doamna W se ridică în picioare, apoi mă ajută şi pe mine.

Facem câţiva paşi spre mal, iar armata de fete ne urmăreşte. Marinarii, băieţii şi eroarea vâslesc şi ei spre uscat.

Vrăjitoarea îmi ia mâna în mâna sa şi mi-o sărută. Al doilea sărut este pe frunte. Chiar dacă este doar un vis, pare al naibii de real şi reuşeşte să mă emoţioneze.

— Alma. Va trebui să pleci, nu mai este mult.

— Dar mai am atâtea întrebări să…

— Tot ce trebuie să ştii e că din cauza mea tatăl tău nu te recunoaşte oficial. Şi îl iubesc şi îi dau voie să se căsătorească cu mama ta. Este o femeie excepţională, iar eu ştiu asta.

— Chiar este o femeie excepţională!

— Acum ştiu, Alma! Dar nu voi putea repara niciodată ce am făcut.

— Sigur că poţi, bu…

— Buni! îmi zice şi îmi sărută mâna.

— Sigur că poţi, buni!

Plânge, iar asta mă face şi pe mine să mă emoţionez mai puternic. Sunt ca un burete. Cum plânge cineva lângă mine, curg râuri din mine. Pe cine păcălesc? Sunt extrem de afectată.

Marinarii ne privesc trişti, cu bonetele în mâini, eroarea şi-a scos pălăria şi s-a pus în genunchi, iar fetele se ţin în braţe una pe cealaltă. Aşadar, asta e ceea ce se cheamă „un tablou de despărţire”.

— Şi… Alma, te iubesc foarte mult!

Vrea să îmi sărute din nou mâna, dar încep să o pierd. Mai precis, o văd din ce în ce mai transparentă şi o aud din ce în ce mai slab.

— Să fii isteaţă şi iubitoare ca mama ta, Alma. Şi citeşte! Citeşte mult! Cărţile te aleg, Alma.

Într-o secundă, înainte să îmi dau seama, mă trezesc în mijlocul bibliotecii.

Hap! într-o clipă. În mijlocul covorului, lângă lampa cea nebună.

Înghit în sec şi aştept să mă trezesc. Tabloul este la locul său, dar pare uşor diferit. Un grup de marinari, câteva fete, o broască de pluş şi o bătrână îmi fac cu mâna de pe mal.

— De unde ai apărut? mă sperie domnul W. Te caut de o

oră!

— Ta…

— Alma, te căutăm de o oră! Ne-ai îngrijorat și pe mine, și pe mama ta.

— Tată?

Se uită la mine cu aceeași privire ca a bunicii. E copie unu la unu și acum îmi dau seama că de la el moștenesc ochii ăștia albaștri. Nici măcar nu mă vede, cred că a rămas așa. Acum se apropie de mine și mă ia în brațe. Ups, mă sufocă, mă sufocă! Miroase bine.

— De unde…?

Mă îmbrățișează iar.

Pentru mine, toate lucrurile astea au venit prea repede, prea mi-au fost servite la pachet. Bunica? Tata? Chiar e bine la pieptul lui, ar fi și mai bine dacă aș putea să respir.

— Tată?

— Iartă-mă! Am vrut mereu să fac asta și… până acum te-am văzut doar în somn.

Îndrăznesc. Ridic mâna pe gulerul lui, dacă tot s-a aplecat. Apoi pe obraz. Are o piele fină și descopăr că îmi place să îi mângâi fața. Simt o nevoie aproape de necontrolat de a-l pupa pe nas. De a-i pupa lacrima aia buclucașă. Taci, că acum au apărut și altele!

— De unde… Tu știai?

— Că ești tatăl meu? Am aflat și eu. Sincer, nu mai credeam că am unul.

— Dar mama ta mi-a spus că încă nu e momentul. Eu am insistat, dar… Chiar m-am ferit. Într-o noapte, când te-ai

trezit, am fost nevoit să mă ascund în dulap. N-a fost prea plăcut.

E simpatic.

— Altă dată, aveai vreo cinci ani, te-ai trezit când îţi citeam poveşti şi am sărit pe geam.

Pare nebun şi el. Nebun, dar sincer.

— De unde ştiai?

— De la bunica, normal! Ştiu că e scamatoare şi face toate lucrurile acelea cu cărţi zburătoare şi cu tablouri, şi cu vrăjitorii. Dar ştiu şi că o urăşti că nu ţi-a dat voie să fii cu mama şi că…

— Alma…

— Ştiu că e o scorpie şi că îi este teamă să apară în faţa ta. Plus că e de speriat, trebuie să recunoşti: chiar e înfricoșătoare cu toate trucurile alea şi… Tată, îmi dau seama că nu e în toate minţile, dar pare femeie bună şi chiar ar trebui să vorbeşti cu ea.

Am spus tot ce aveam dintr-o suflare, ca să nu îmi pierd ideea. Acum simt nevoia să respir adânc.

— Alma…

— Eu, da! Așa că trebuie să recunosc că ea mi-a spus. Așa că ar trebui să o chemăm aici, nu? Bunicaaa!

Tata nu pare a înţelege intenţia mea.

— Bunicaaa!

— Alma, bâiguie el. Bunica ta, mama mea, este în camera ei.

— Să mergem la ea!

Mă ia de mână şi mergem în camera bunicii. Pe același

etaj, în capătul holului.

Un pat mare şi alb înconjurat de tot felul de aparate şi un medic care o supraveghează. În pat, bunica. Foarte, foarte schimbată faţă de cum era la lac. Mult mai palidă şi fără surâs.

— Ea e bunica ta, fata mea! E în comă.

— În ce? Cum adică?

— E aşa, cum o vezi, de opt ani de zile. De a doua zi după ce te-ai născut tu.

Adică nu s-a ridicat din pat de opt ani? Şi trucurile? Cine m-a vrăjit? Cine era la râu?

— Imposibil, tată! Ea mi-a zis de tine şi de mama. Ea mi-a zis toate lucrurile astea.

— Probabil că ai… visat. Sau m-ai văzut într-o noapte, când aveai febră, la patul tău. Şi ai dedus…

— Mi-a zis bunica!

Mă apropii de pat, îi scot mâna de sub pătură şi o ating.

— Buni?

Medicul se uită la mine ca la o nebună.

— Buni?

Mda. Îi bag mâna la loc sub pătură şi, în timp ce fac asta, dau cu mâna de ceva de pluş. Pipăi cu mâna şi, încetişor, îi extrag capul de acolo.

— Eu l-am adus, îmi zice tata. L-am găsit după ce ai plecat şi am zis că s-ar bucura să îl ţină până vii tu, şi… Acum îl poţi lua.

Îl iau pe Ochios în braţe, îl sărut pe ochiul tâmpit. Simt nevoia de a fi descoase, de a-l întreba ceva, dar cumva ştiu că

de data asta n-o să-mi răspundă.

„O să vin să te văd des, da?” îl aşez lângă bunica, sub mâna ei. Sunt convinsă că o să îi placă acolo.

Alerg înapoi în bibliotecă, iar el vine după mine. Între timp a sosit şi mama.

— Ştiu că el e tata, nu sunt supărată. Revin imediat la asta, dar acum trebuie să îi dovedesc că bunica e… că bunica nu e în pat.

Mama este ca un tablou, numai că e plânsă toată. îl apucă de mână pe tata.

— Ce face?

— Nu ştiu exact!

Împing scara de lemn şi îmi fac curaj. O treaptă, două. Am puţin rău de înălţime. Trei. Sunt aproape sus. Iau cartea cu coperta de piele maronie şi litere aurii.

— Zbori în braţele mele! îi spun. Abracadabra sau ceva de genul ăsta!

Nimic. Acum, când ar trebui să se zbată ca să îi dovedesc tatălui meu că nu-s nebună, nu o mai face.

— Cartea asta e a mea.

— Orice cărţi îţi doreşti sunt ale tale! sare tata.

— Nu… Adică, ea m-a ales. Asta e cartea mea!

O deschid şi i-o înmânez. Pe prima pagină au fost scrise cu stiloul câteva cuvinte:

Iartă-mă, fiule! Alma e o fată încântătoare. Am cunoscut-o acum câteva zile când ai adus-o aici. Spontană, directă, fermecătoare şi isteaţă. Şi seamănă mult cu mama ei

care e tot ce mi-aş putea dori pentru fiul meu. Anulez testamentul, de astăzi ele se pot muta la conac, iar asta m-ar face cea mai fericită mamă. Îmi pare rău că nu pot fi şi fizic cu voi acum, să mă bucur de tot. Sper să mă puteţi ierta.

Mama ta.

În curtea spitalului. Acum

Acum am douăzeci şi şapte de ani. Aşa spun actele, pentru că eu nu sunt sigură.

— Şi de atunci nu îţi mai aminteşti nimic? mă întreabă. Băiatul ăsta este totul pentru mine. Tot ce mi-a mai rămas. Pentru el vreau să scap de durerile astea îngrozitoare, să mă pun pe picioare.

— Îţi aduc o pătură?

Când mă ia de mână, simt o căldură care-mi pătrunde prin degete, ajunge la inimă şi de acolo se împrăştie în tot corpul.

— E bine aşa, mă încălzeşti tu! îi spun şi îl mângâi pe mână.

Şi când venea la mine era la fel.

— Eşti aici! îi spun.

Îmi sărută mâna, apoi mă prefac că mă uit în sus ca să nu îmi vadă lacrima.

— Şi degetele, te rog!

Atinge cu buzele, rând pe rând, fiecare deget în parte, iar eu zâmbesc şi închid ochii fericită.

— Ne-am mutat la conac şi viaţa mea a fost extrem de frumoasă. Până şi Grăsanul s-a potolit. Acum eram mai

bogată decât el.

— Burghezo!

— Cu bunica nu am mai reușit să comunic de atunci, deşi petreceam ore în şir în camera ei, încercând să îi vorbesc.

Simt nevoia să îi povestesc absolut tot ce ştiu. Timp de atâţia ani i-am ascuns destul de multe lucruri. Ar fi gândit că sunt nebună dacă i-aş fi povestit atunci de bunica, de bună seamă.

— Seara accidentului… îmi amintesc doar că eram fericită. Că mergeam cu tatăl meu, ca de fiecare dată, pe lac, cu barca. Se lăsase o ceaţă destul de deasă şi… Ştiu că a strigat, a evitat ceva apărut brusc în faţa noastră.

— Nu e nevoie să îţi aminteşti acum.

— … și că ultimul lucru pe care l-am văzut a fost stânca aia mare apropiindu-se. Şi atât! Am intrat în comă.

Aş vrea să pot bea ceva, dar lichidele intră extrem de greu în mine. Fiecare picătură de apă dată pe gât îmi solicită nişte muşchi de la gât pe care nu i-am antrenat de zece ani.

— Apoi îmi amintesc zile întregi de singurătate, pe malul lacului. Undeva, prinsă între două lumi, ca și bunica. Uram stânca aia, tremuram de câte ori o vedeam. La început am fost nevoită să privesc resturile bărcii, plutind pe apă…

Îmi este greu, dar acum îi pot spune orice.

— După o vreme, mi-am dat seama că sunt și voi rămâne mereu singură. Mă plictiseam și nu ştiam ce se întâmplă cu mine. Încercam să comunic cu oamenii, cu pescarii, cu turiștii. Am început să strig la ei, să îi lovesc, să

urlu disperată, să… Şi nimeni nu mă auzea. La un moment dat am încetat, am obosit. Până într-o zi când…

Fac o pauză lungă. Nu ştiu cum să formulez foarte bine.

— Când?

De câte ori ieşeam din zona lacului, zona accidentului, durerile erau foarte mari. Ca şi cum o forţă mă ţinea acolo şi, dacă mă împotriveam ei, sufeream. Medicii mi-au spus că, din când în când, la începutul comei, pulsul se accelera brusc şi deveneam agitată. Le auzeam vocile, strigătele, aparatele scoţând sunete îngrozitoare. Era un vacarm…

— Auzeai medicii?

— Din când în când, da. Intrau în criză, în special după ce încercam să părăsesc zona lacului. Apoi n-am mai vrut să plec de acolo, era foarte dureros. Dar în ziua aceea, în care ai apărut tu, am simţit că trebuie să ies. Era un tren în care ştiam că e cineva special. Un om cu care pot comunica, aşa cum o făcusem cu bunica. Zâmbeşte şi mă mângâie prin păr.

— A durut, Alma?

— A durut mult. Dar a meritat, să ştii! Am fugit în câmp să văd despre cine e vorba. Să te văd! Şi te-am zărit, în tren, cu un aparat de fotografiat în mână. Imediat am ştiut că despre tine este vorba. Erai în lumea aia, a ta, dar mai mult în gândurile tale, aşa îmi păreai. Erai… aşa cum eşti tu. Visător şi puţin aerian!

— Hmm!

— Adorabil erai! Ca şi cum trăiai pe Pământ, dar mai mult în mintea ta, în gânduri. Aşa ai fost mereu, cred, puţin dus.

— Mulţumesc, da…

— Din clipa aceea am ştiut că o să vii, că o să mă cauţi. Pun capul pe umărul lui. Aş vrea să am acum, în faţa ochilor, un lac, lacul nostru. Iar eu să fiu pe picioarele mele şi să îl bat, ca de fiecare dată, la „Broscuţă”. Nu am o plăcere în victorie, dar, pur şi simplu, sunt îndrăgostită de moaca lui îmbufnată după ce pierde.

— Ai mai învăţat „Broscuţa”? îl tachinez.

— Vezi tu după ce te pui pe picioare.

Partea bună e că o să îmi revin, iar în şase luni vom merge împreună acolo! Și nu numai acolo, ci în toată lumea!

— Cel mai greu era când plecai, îi spun. De aceea deveneam nesuferită. Te iubeam mult, ştii?

— Și acum? se alintă.

— Optzeci și cinci de întâlniri am avut pe malul lacului. După fiecare te iubeam tot mai mult. Și îmi era ciudă, de fiecare dată, că nu te puteam atinge. La a zecea întâlnire m-ai luat pentru prima dată de mână. Îţi aminteşti?

— Vag! mă tachinează.

— Atunci am simţit o căldură. Pentru prima dată când am simţit ceva, în afară de durere. Medicii mi-au spus că au fost câteva momente în care puteau jura că zâmbesc, chiar dacă eram în comă.

— M-ai lăsat să cred că eşti doar un vis.

— Multă vreme am fost convinsă că sunt un vis… că noi doi putem exista numai acolo, la lac. Că este singura noastră casă în afara căreia nu putem exista. Iubeam trenul care te aducea la mine. Vocea ta…

— E ciudat să îţi spun pe nume, îmi zice. Alma, Alma, Alma… o să îmi ia ceva vreme să mă obişnuiesc. Zece ani nu mi-ai spus nici măcar numele adevărat.

— M-ai fi căutat şi m-ai fi găsit în halul ăsta!

— Şi te-aş fi iubit. Ca şi acum.

Mă ghemuiesc mai bine la pieptul lui, iar marea noutate e că de data asta îl simt. Îi simt umărul, mâna, mirosul.

— Te simt.

Din când în când îi repet asta ca să fiu sigură că e real. Am obosit şi simt nevoia să mă întind puţin, pe bancă. O ultimă întrebare:

— Şi cum zici că îmi spuneai în mintea ta?

— Anagrom Ataf. Ştii ce înseamnă?

Sunt bună la anagrame, este prea uşoară pentru mine. O să aţipesc puţin în braţele lui şi îi voi da răspunsul după aceea. Îi şoptesc doar:

— Eşti aici! Să nu pleci!

CAPITOLUL V

Amy doarme în braţele mele.

Suntem nedormiţi de multe zeci de ore. Bunica mea a plecat din lumea asta acum trei zile, iar eu sper că undeva, acolo sus sau jos, naiba ştie unde, să se întâlnească cu bunicul. Şi mai sper ca acolo să aibă o bucătărie unde să gătească încontinuu. Altfel, le-ar face un iad viaţa celor din rai.

Întotdeauna m-am întrebat dacă lumea celor care au

murit are vreo legătură cu lumea personajelor imaginare. Adică bunica mea se poate întâlni cu Moş Crăciun, cu Tom Swayer sau cu Alice din Ţara Minunilor? Sau sunt în lumi diferite? Oare Moş Crăciun visează să se întâlnească cu bunica?

Ziua în care a murit a fost un nou prilej de sărbătoare în familia mea. Asta îmi place la noi în familion: te naşti, te căsătoreşti, divorţezi, faci botez sau mori… toată lumea bea!

Numai unchiul meu s-a prins târziu că bunica nu mai e. Cam după o oră de la începerea parastasului:

— Da de e ce e sca scaunu' lu' Buni gol? Ei îi place la parastas, nu ra ratează aşa ceva.

— Păi n-ai fost, mă beţivane, la cimitir? sare mătuşa. Unchiul gândeşte. Toată lumea, aşezată la masa lungă, îl priveşte în tăcere. Toţi sunt afectaţi de moartea bunicii. Pe unii nici nu-i cunosc şi nici ei nu au cunoscut-o, dar au venit să mănânce bine.

Intervine Amy:

— Ei, unchiul a fost la cimitir, dar era dimineaţă de tot şi a uitat. Nu-i aşa, unchiule?

O priveşte ca pe o nebună.

— Eu? La cimitir? Ce să caut eu la cimitir, Amy, fata mea?

— Bunica… a murit bunica! Azi-dimineaţă…

Unchiul se ridică în picioare şi se închină.

— Bunica?! Haoleeeu! A murit bunica?

Totuşi, i-a luat puţin să îşi dea seama pe ce lume este.

Mă aşteptam ca această discuţie să dureze cel puţin două ore. Treizeci de ani de alcoolism omoară neuronii pe capete!

Unchiul meu e acum ca un copil mai mare. Aseară, înainte de înmormântare, tata l-a prins în camera de veghe, zisă şi bucătăria, unde era depusă bunica. Stătea lângă coşciug şi o ruga să îi facă de mâncare.

— Săraca Buni! ţipă unchiul şi ridică un pahar de ţuică. Să bem pentru morţi!

Şi toarnă pe covor un sfert de picătură.

— Morţii cu morţii şi noi cu noi! Nu risipim băutura! Lăutari avem?

— Tată, noi sigur suntem rude cu ăsta? mă întreabă Mini Silviu.

— Tată, noi sigur suntem rude cu ăsta? îl întreb şi eu pe tata.

Sunt multe momente când am şi eu îndoieli.

Pe drumul spre casă, Amelia mi-a spus că „totuşi o iubea pe bunica, aşa nebună cum era”, iar Mini Amelia:

— Am fost întotdeauna invidioasă pe fetele care îmi povesteau despre bunicile lor care le ţineau pe genunchi, le spuneau poveşti şi le dădeau sfaturi. Bunica mea mi-a dat numai râie.

— Şi mâncare, a completat Amy. Dacă nu era ea, aveam cu cinci kilograme mai puţin.

Şi am râs toţi. Dacă bunica avea o calitate, aia era: ne îndopa pe toţi ca pe porci.

A doua zi, după trei nopţi cu puţine ore dormite, o

visam pe bunica. Mă legase de masă şi îmi băga pe gât pilaf, ciorbă şi prăjituri. Şi mă ameninţa cu o bormaşină că dacă nu mănânc…

Şi m-am trezit, dar mi-am dat seama că bormaşina era, din păcate, în lumea reală, nu la Moş Ene. Ai observat că de câte ori eşti nedormit şi ai da orice pentru o oră de somn în blocul tău un idiot îşi ia o bormaşină?

Şi pe băieţii ăştia harnici îi apucă să îşi cumpere instrumente de tortură numai la sfârşit de săptămână, când ai tupeul să dormi şi tu mai mult cu o oră.

Nu ştiu ce mă tortura mai tare: zgomotul sau sentimentul de vinovăţie.

M-am ridicat din pat şi mi-am dat seama că nu am niciun plan pentru întâlnirea cu Bambi şi sunt pe cale să clachez. Amy dormea atât de frumos, iar eu, privind-o, m-am simţit ca un ordinar. Deşi înşală, bărbaţii ăştia porci au totuşi un sentiment de culpă. Odată ce am trecut peste acest moment, un gând mi-a dat energie: azi urma să fac dragoste cu Bambi! Acum, că am scris-o, mi se pare extrem de pervers să asociez numele puiului de căprioară Bambi, din desene, cu sexul. Pare foarte desenofilă treaba. (Cartoonofilă, pentru romglezi).

Bun, să o luăm pe rând:

— Ameliei i-am spus că plec la serviciu, deci trebuie să o şterg din casă devreme.

— Căprioara aşteaptă să îi spun unde mergem, dar nu o pot lua de acasă. M-ar vedea vecinii sau chiar ai mei ieşind din casa ei.

— Sunt complet ieşit din uz, habar nu am unde trebuie scoasă o fată de vreo douăzeci şi cinci de ani!!!

— Ar fi vreo două restaurante bune pe listă. Le exclud imediat, sunt cele în care mai ies cu Amy. M-ar vedea chelnerii, iar, dacă aş avea ghinion, m-aş putea întâlni pe acolo cu nişte prieteni de familie.

— Trebuie să mă îmbrac ca şi cum aş avea o întâlnire de afaceri, în caz că mă vede careva. Eu + Bambi = afaceri? Nu merge! mai ales că… dacă o apucă să îmi facă masaj în public?

Ajung la concluzia total neaşteptată, dar cumva logică: trebuie să o invit undeva în afara oraşului şi să rămânem peste noapte!

Ştiţi cum sunt femeile, nu? Dacă îi spui uneia că vrei să faci dragoste cu ea, îţi dă o palmă şi te face bădăran. Dacă îi spui că vrei să faci dragoste cu ea la munte, te face doar bădăran. Dacă îi spui că vrei să faci dragoste cu ea la Paris, te sărută şi te consideră romantic incurabil.

Oare cât ar costă două bilete la Paris?

Te-ai tâmpit, Silviu! De tot!

Caut pe internet: restaurant, vegetarian, lângă Bucureşti, feng shui, pat, discreţie, cameră pat dublu şi romantic.

Peste câteva ore eram în maşina lui Tom, având o pălărie cu boruri mari şi un fular care îmi acoperea jumătate din faţă. Stăteam în faţa scării, încordat ca un arc de pat, cu ochii ţintă pe scara blocului. Aveam impresia că toate

femeile care ies din scară sunt Amy, iar toţi puştanii sunt Mini Amelia şi Mini Silviu.

— Iartă-mă că am întârziat. Ce-i cu pălăria, eşti bolnav?

— Puţin răcit.

— A, păi, dacă eşti răcit… Nu vrei să stai acasă?

— Nu, nu! Sunt bine, am o surpriză.

Şi am demarat în viteză, apoi am condus cu pălăria pe ochi, uitându-mă mai mult în jos decât pe geam, de teamă să nu mă zărească vreun cunoscut. Când am trecut prin cartierul părinţilor, mi-am astupat chiar şi ochiul stâng cu mâna.

— Eşti bine? Pari agitat, te simţi în regulă?

— Siguuur!

— Ţi-e frică să nu te vadă cineva cu mine, nu?

— Păi…

Avea rost să mint? N-avea.

— Ştiu cum e. Am mai fost cu un bărbat însurat.

— Yeti?

— Nu, nu. Prietenul lui. Instructor de yoga. Dar noi nu avem… adică nu te teme, între noi nu e nimic.

Nu era pe naiba! Mergeam o sută de kilometri, într-un loc romantic, aranjat feng shui, cu meniu vegetarian.

— Unde mergem? mă întreabă.

Mă sună Amy! Mă sună Amy!

Ştiţi momentul acela în care se dă alarma într-o unitate militară, iar toţi soldaţii se reped la arme şi o iau la fugă? Ei bine, eu sunt unitatea militară.

Mă sună Amy!!!

Nu îi răspund.

Doamne, ce prost înşelător sunt!

— E o surpriză!

Văzându-mă în oglindă, zâmbetul meu seamănă cu al unui om extrem de chinuit de hemoroizi.

Mă atinge pe mâna dreaptă pe care o ţineam pe schimbător. Mă mângâie uşor.

— Îmi place! Mă incită surprizele!

Trebuie să găsesc o benzinărie. Sau o parcare, un… o… ceva. Trebuie să o sun pe Amy!

— Da, iubita! încerc să rămân calm.

Cocoţat cu picioarele pe capacul WC-ului, încerc să prind brumă de semnal şi să îmi păstrez vocea fără tremor.

— Când ajungi, târziu?

— Aaa, nu ştiu! Ajung târziu? Târziu. La noapte sau chiar dimineaţă.

— Vrea fiică-ta să meargă la o petrecere şi mă gândeam că o duci tu. Dar dacă nu poţi…

— Du-o tu, te rog, şi poate o iau eu.

— Vorbeşti ciudat, se aude rău. Eşti în regulă?

M-a prins! Un val de transpiraţie a pornit din tâmple, s-a scurs înspre obraji, pe gât, pe cămaşă…

— Daaa! spun cu un sfert de glas. Stresat cu predările astea.

Cineva din toaletă de lângă trage apa.

— Eşti în W.C?

— Nuuu. Da! Puţin.

— Aaa, păi de ce nu zici? Tu mereu eşti stresat când vorbeşti din baie. De aia ai glasul ciudat.

— Ei…

În restaurant, m-am asigurat că nu sunt camere de supraveghere. Am fost absolut discret.

— Ce sistem de pază aveţi? Cu camere? Câte? Unde?

Apoi am acoperit, la fel de discret, toate ferestrele:

— Am puţină fotofobie şi îmi intră în ochi lumina de afară, de la stâlp. Pot să trag jaluzelele?

Şi, ca ultimă măsură de precauţie, am mers la bar şi i-am spus chelnerului:

— Suntem domnul şi doamna Maiorescu. Masa opt, da? Maiorescu. Vă aşteptăm!

Apoi am fost extrem de cuceritor. Şi am respectat pas cu pas ce scria în copiuţa ascunsă în mâneca hainei. Da, e adevărat, pentru că habar nu am ce se mai poartă în 2016 în materie de dat Căprioare pe spate, am hotărât să citesc un articol: „Hei, boule! Uite cum o seduci în zece paşi!”

Reclama articolului părea absolut senzaţională: „Dacă respecţi aceşti zece paşi simpli, orice femeie o să îţi cadă în pat!”

Am înlocuit cuvântul „femeie” cu „căprioară” şi am purces la drum:

Pasul 1: *Prima impresie contează! Așa că ai grijă să ai unghiile îngrijite, să miroşi bine. Femeilor le plac bărbaţii care au grijă de ei.*

— Ieri am stat două ore la salon, i-am zis. De obicei, după ce ies cu băieţii la bere, îmi fac programare ca să îmi tai pieliţele. Vezi?

Pasul 2: *încearcă să o surprinzi! Dacă nu a fost niciodată într-un loc, du-o!*

— Următoarea surpriză… Nici nu ai idee unde o să te duc! îi arunc.

Închid un ochi şi o privesc fix, aşa cum am văzut că făcea epilatul ăla din poza de la articol.

— La Paris, Silviu?

— Aproape. La meciul cu francezii din Bucureşti. Ai fost vreodată pe stadion?

— Nu ştiu dacă vreau…

— Ei, atunci îl vedem la televizor, la tine acasă!

Pasul 3: *Fii sigur pe tine şi încrezător! Sugerează-i că toate femeile te vor!*

— Ieri, când urcam cu liftul, pac, două fete de douăzeci de ani din Basarabia. Ne-am blocat la etajul trei, a căzut curentul. Am vorbit, am glumit… Poţi să crezi? Nu m-au lăsat să ies din lift până nu le-am dat numărul de telefon!

— Ieri nu a picat curentul!

— Ştii ceva: şi eu am bănuit asta! Cred că una dintre ele a oprit liftul intenţionat!

Pasul 4: *Zâmbeşte, boule! Este esenţial. O să dai impresia că ești degajat, iar ea o să se simtă bine.*

— Îmi pare rău să aud de pisica ta! rânjesc.

Zâmbesc cu toată faţa, parcă aş face reclamă la pastă de dinţi.

— Eşti bine, Silviu?

— Sigur! Și zici că a călcat-o mașina? Cu două roţi?

Pasul 5: *Fă-i complimente, dar să nu pară forţate! Fă-o să creadă în ea, tâmpitule, și așa ajungi în patul său.*

— Eu cred că tu, dacă îţi pui în cap, vei ajunge mare în cariera ta!

— Ştii ce studiez, Silviu?

— Nu chiar, dar sunt convins că ai putea face orice!

— Psihologie. Acum am o lucrare despre bărbaţii însuraţi, teama de a înşela…

Pasul 6: *Spune-i ceva frumos despre îmbrăcăminte, stil… Femeile se dau în vând după complimente.*

— Foarte, foarte elegantă acea… pf… chestie. Treaba aceea colorată care vine peste umeri, intră pe gât şi nu are mâneci.

— Poncho!

— Serios? E diferită de cele originale, mexicane.

— Am luat-o din Mexic.

Pasul 7: *Discută cu ea despre viitor. Femeile adoră să vorbească despre viitor, să își facă planuri!*

— Unde te vezi la anul? îi proiectez o întrebare, ca un mare specialist în întrebări proaste.

— Tot la etajul şapte, de ce?

— În carieră, adică…

— A, îmi deschid un cabinet de psihologie, yoga, masaj, feng shui. M-am asociat cu o prietenă, ea vinde haine şi pantofi şi vrem să luăm acelaşi spaţiu.

— Pantofi şi psihologie în acelaşi loc?

— De ce nu?

— Da, eu aş veni. Adică, toţi nebunii poartă pantofi, nu?

Pasul 8: *Fă-i cadouri! De la o floare la un simplu obiect sau la un diamant. Femeile sunt, pur şi simplu, înnebunite după chestiile astea! Fă-o să pară neprogramat, ca şi cum l-ai cumpărat din impuls. Nu fi prost, e foarte important să dai impresia că ai fost spontan!*

— Ieri treceam pe lângă un magazin. O să râzi, ştiu, dar am simţit un impuls să intru. Şi ţi-am luat ursuleţul ăsta maroniu.

— I Iove you!

— Cum?

— Aşa scrie pe pernuţă, Silviu.

— A, da! Ignoră. Apoi treceam pe lângă chioşcul de ziare şi…

— … şi mi-ai luat un ziar!

— A, nuuu! Era o revistă pentru femei singure, pe tejghea. Parcă mă chema. Am observat că tu mai citeşti şi avea şi un şamponel drăguţ la promoţie. Verde. Şi am zis: ce bine se potriveşte cu ochii tăi!

— Şamponul?

— Plicul. Şi l-am luat. Mai târziu am trecut, din greşeală, pe lângă o florărie… Am în portbagaj nişte petunii.

Pasul 9: *Spune adevărul! Mereu, oricât de dur ar fi! Iar dacă trebuie să spui o mică minciună, mai bine taci. Multor femei li se va părea că eşti plin de mister.*

— Ţi-e teamă, Silviu?

— Mă c-o pe mine de frică.

— De ce?

— Să nu ne vadă careva şi să îi spună Ameliei.

— Amelia ştie că nu ai înşela-o.

— Aşa am zis şi eu, dar cu tine aş face-o.

— De ce?

— Mă atragi, ai pielea mişto, sâni de vis şi cred că ne potrivim.

— Şi chelneriţa e la fel.

Tac.

— Nu e aşa? De ce taci? Doar taci?

— Nu doar tac! Tac plin de mister.

Pasul 10: *Foloseşte-te de cuvintele ei. Încearcă să îi completezi vorbele. Să o susţii, să dai mult din cap şi să o ASCULŢI. Ai însă grijă să nu cazi în extrema de a fi un Yes Man.*

— Silviu, am nevoie de…

— … un prieten.

— Cu care să…

— … vorbesc?

— Da. Să îi spun gânduri, să îi povestesc ce mă frământă. Poţi să…

— … fiu eu ăla?

Am spus fără să clipesc. Fără să mi se mişte un muşchi, cu un zâmbet sigur pe figură.

Oare am reuşit? Am trecut în etapa următoare?

Tensiune.

Am trecut testul?

Stau şi o privesc în ochi, râzând ca idiotul, cu cafeaua în mână. În revista aia cretină scria: „Dacă respecţi aceste zece reguli, orice femeie o să îţi pice în pat. Boule!"

Şi zâmbesc. Le-am respectat pe toate, în mama ei de treabă!

Parcă mai era ceva. Ah! Porcăria aia de regulă de la final mai avea o completare: „Cel mai important! Femeilor le plac bărbaţii hotărâţi, cu iniţiativă. Spune-i ce să facă, iar ea te va urma! Spune-i direct, iar ea nu te va refuza".

— Acum vom lua o cameră sus! îi spun.

— Da?

— Şi vom sta împreună două ore!

— Serios?

Mă mângâie pe sub masă, cu piciorul pe gleznă.

Mama mă-sii! Te chinui ca prostul să fii spiritual, ironic, deştept, când tot ce trebuie să faci e să respecţi un articol de căcat dintr-o revistă pentru femei!

— Da! plusez. Ne vom destrăbăla ca doi nebuni! Vom face ca noaptea asta să fie… MEMORABILĂ.

Îi desenez, cu mâinile, ultimul cuvânt pe cer. Lasă capul pe spate şi începe să geamă uşor. Îşi ridică poncho-ul, lăsând să i se vadă pulpele. Transpir brusc.

— Eu îţi voi da jos poncho-ul ăsta original…

— Mmmm.

— Apoi te voi descălţa şi te voi mângâia pe picioare.

— Mmmmm.

Se apleacă deasupra mesei şi îmi atinge genunchiul cu vârful degetelor. Şi urcă. Şi urcă…

— Şi restul nu se poate spune în cuvinte! Dar vei simţi! Va fi intens! Cu artificii.

— Spune-mi! Spune-mi, Silviu…

Geme ca şi cum ar avea un orgasm. Barmanul s-a oprit din orice treabă şi a rămas cu privirea de broască bulbucată înspre noi.

— Spune-mi, Silviu, geme.

Ia mâna de pe piciorul meu tocmai când începuse să atingă buzunarul şi, dintr-odată, devine serioasă.

— Ai citit şi continuarea?

— Am… ce?

— Continuarea articolului, ai citit-o şi pe aia?

— Aaa.

— Scria pe pagina următoare: „Testul nu se aplică dacă fata este deşteaptă. E numai pentru gâşte, boule!"

Şi râde în hohote, uitându-se la moaca mea perplexă. Şi ea, şi chelnerul se amuză copios. Pe seama mea. Frăţia căprioară – chelner există!

— Apreciez că ai citit un articol pentru mine. Ai depus

ceva efort să memorezi punctele, te-a mai ajutat şi copiuţa. Dar ai muncit, aşa că îţi dau un punctaj bun. Acum… Hai la Bucureşti! Trebuie să îţi fac instrucţie, să înţelegi ce îi place unei femei. Să vezi după ce sunt înnebunite multe femei din ziua de azi.

— Da, recunosc. Sunt cam ieşit din uz.

Şi am ajuns la film.

I-am luat Căprioarei o găleată cu floricele, iar eu m-am ascuns sub pălărie până s-au terminat reclamele cu trimitere la mine. După patruzeci de ani, nu ştiu de ce, îţi sar în ochi reclamele la Viagra, eliberat tractul urinar sau tot felul de medicamente de prostată.

Filmul este sexy, porno sau ceva de genul. Am văzut cartea la Amy pe noptieră, deci eram oarecum în temă: „50 de nuanţe ale lui Grey”, dar tradus prost, ca la noi, în „50 de umbre ale lui Grey”. Mi-e dor de traducerile Irinei-Margareta Nistor. Sunt sigur că ea i-ar fi zis: „Povestea psihopatului bătăuş şi a ţărăncuţei epilate”. Un bărbat ajunge la filmul ăsta doar dacă este sub papuc, este idiot sau vrea să impresioneze vreo fată. Aleg cazurile doi şi trei.

— Este despre viaţă. Despre sexualitate. Mi-au plăcut foarte mult cărţile. Şi Ameliei, am văzut că le citea şi ea. Aici avem ceva în comun. Fetele din ziua de azi sunt disperate după film. Trebuie să ajungi să le cunoşti, eşti în urmă rău cu articolele alea… Gândul că Amelia şi Bambi au ceva în comun, în afară de mine, îmi dă frisoane.

În sală sunt şi vreo trei bărbaţi. Fetele au peste

patruzeci de ani şi par sosii ale cântăreţei Adele.

Şi începe:

Ţărăncuţa frumuşică din film, actriţa principală, lucrează la o editură, iar şeful ei este unul cu faţă de tâmplar şi creion la ureche.

— Silviu, îţi place să îţi povestesc înainte sau te las să savurezi?

— Dacă e prea greu scenariul, te mai întreb eu ca să înţeleg.

Urmează câteva minute cu replici excepţionale, de Oscar! Căprioara le şopteşte în acelaşi timp cu cei din sală. De altfel, e un murmur colectiv.

Cele mai inteligente sunt: „Aceste poze sunt cu mine” (ţărăncuţa, la o expoziţie de pictură). „Ce poze mari!” (tot ea, tot acolo, lângă nişte poze mari). „O, Doamne, sunt şase poze!” (aţi ghicit, ea lângă şase poze).

Până aici nu am nelămuriri.

Apare EL, psihopatul. E momentul când sala eliberează un „Aaah!” colectiv.

— Ce dreaq aveţi? aud vocea unuia dintre cei trei bărbaţi.

Apoi nu i-am mai auzit-o. Sper că mai trăieşte.

Nebunul e uşor crăcănat, are privire fixă şi e plin de bani. Tot filmul aflăm că el e plin de bani şi poate cumpăra orice.

Acum cumpără cele şase poze mari cu ea, iar acest lucru

o excită pe ţărăncuţă. Își muşcă buzele, deci e semn bun.

Când psihopatul îi spune că o invită la masă, toate cele două sute de Adele din sala fac „Ăăă! Acum se împacă, proastoo!”

— Nu îți place? Vrei să ieșim? mă simte Bambi.

— Ei, stai, abia începe acţiunea. Dacă se împacă, poate fac şi sex, nu?

Este momentul în care simt nevoia să îi dau un SMS lui Ray:

Sunt la 50 Shades. Dacă poţi, sună-mă să ies URGENT! Acum nu îmi rămâne decât să îmi iau provizii pentru câteva ore și să stau singur pe insula mea pustie, să aştept.

SMS Ray: *Eşti nebun? Amelia te-a târât la mizeria aia?* Proastă idee am avut. Sper să nu o sune.

SMS eu: *Am glumit, sunt la birou.*

Dar trebuie să mă răzbun într-un fel pe un bărbat. Să nu fiu eu ultimul prost: *Dar am văzut filmul, încearcă să mergi la el. E minunat!*

Pe ecran, se leagă vraja între ei!

— El are o Stăpână, o să vezi mai târziu, îmi zice Căprioara și îmi înfige o unghie în picior.

Psihopatul din film o vrea pe ea, ea vrea doar salată. Psihopatul și ţărăncuţa sunt la restaurant și negociază condiţiile unui contract ca ei să fie împreună. Cel vechi, în care el avea voie să o bată pe ea oricând voia, nu mai era

bun. Acum, ea vrea să fie bătută doar când vrea ea.

Sper să ajungă la scene de sex, nu mai suport dialogurile de tip: „Vreţi vin?”, „Da, două pahare!”, „Avem doar la sticlă”, „Atunci, o sticlă”.

Rescriu dialogul în mintea mea. „Vreţi şi friptură?”, „Da, două fripturi!”, „Avem doar toată vaca”, „Atunci, o vacă!”

Căprioara îmi înfige unghia din ce în ce mai tare în pulpă. Simt că o să necesit îngrijiri. Oare la fel de violentă e şi în pat?

Cât despre film, simt că e exact ca un film porno în care el îi aduce ei pizza, ea îl pofteşte în casă, apoi fac sex. Doar că în ăsta dialogurile stupide sunt mult prea lungi. Gen:

— Mi-ai adus pizza?

— Da, ţi-am adus pizza!

— Şi? E o pizza mare!

— Aha! Ce bine! Abia aştept să mănânc pizza cea mare!

— Ho, ho, ho! Voi sta aici să văd tot. Doriţi şi ketchup?

Da’ treci şi fu… în pana mea? Că de aia au venit toate doamnele, nu să te asculte vorbind despre pizza!

Chelnerul extrage un dop cu un tirbuşon, iar toate femeile râd, oftează şi aplaudă. E ceva ce îmi scapă.

— Sunetul ăsta îl deranjează pe Grey! îmi zice Căprioara. E exact ca fotofobia ta, tragi jaluzelele atunci când îţi intră lumina în ochi.

Când chelnerul roteşte tirbuşonul, psihopatul se strâmbă ca toţi dracii, iar ţărăncuţa zâmbeşte. Mă gândesc că nu o să îl invit niciodată la mine la ţară. La câte sticle pe oră

desface unchiul meu…

Brusc, amândoi pleacă la cumpărături, într-un magazin de cartier american. Ea cumpără un iaurt, el o companie aeriană.

Psihopatul e boss de boss. Spune „am luat o companie aeriană” ca și cum ar spune un român „da, o să fac rată la bancă să îmi iau trei perechi de chiloți”. Natural.

— Eu tocmai ți-am luat floricele, îi spun Căprioarei mândru de mine.

Nu pare prea încântată.

Ațipesc, dar mă trezesc la timp. Obișnuiesc să adorm la filme proaste, pe fotoliu, în fața televizorului. Organismul meu îmi spune: „E prost de tot, dormi naibii acum!”. Iar eu îl ascult.

— În episodul ăsta s-a epilat! zice Adele din fața mea.

— Și pe burtică! Nu mai are puf!

Țărăncuța, căci despre ea e vorba, stă goală în picioare și nu mai are pe ea codrul din episodul întâi, îi zice nebunului: „Sărută-mă!”. El e jos.

Trei sărutări pe ecran, trei gâfâieli colective în sală. Bambi înfige unghia puțin mai tare în cracul meu. Începe să îmi piară somnul.

De acum încep problemele.

Psihopatul îi mărturisește că nu i-a trecut faza masochistă, iar ei începe să îi pară rău că s-a băgat și în

filmul ăsta.

De milă, el e silit să i-o tragă o dată normal. Când o face, e fără tragere, are exact moaca mea când mă obligă cineva să alerg pe bandă.

Femeile din sală oftează, iar eu mă arunc sub scaun şi citesc recenzii: durata – o sută cincizeci şi opt de minute.

„E filmul vieţii mele, m-a făcut fericită!” – Cristina, Feldioara.

„Nu fi prost! mai bine dai cu aspiratorul o lună, cu un băţ înfipt în c… şi legat la gât cu un ştreang decât să mergi la filmul ăla!” – Costel.

De ce nu l-am citit pe clasicul Costel înainte?!

Idiotule! Ai citit revista aia de rahat.

Momentul cel mai comic de până acum. Toată sala e în delir! Au subtitrat pe ecran chiar aşa: „Mă îndemni la o perversiune fu-acioasă”.

Râde până şi bărbatul de pe rândurile din faţă. Semn bun, înseamnă că nu e mort.

— Uneori, femeile de azi vor să le vorbeşti porcos, îmi zâmbeşte Căprioara.

— Am o dispoziţie fu-acioasă!…

— Mai mult!

— Am două dispoziţii fu-acioase!

Scena de sex este excelent filmată!

Senzualitatea ei îmi aduce aminte de scena când mergeau cu autobuzul înspre fabrică din „Alo, aterizează

străbunica!”. Sau de momentul în care Dragă Olteanu hrănea găinile în „Primăvara bobocilor”. N-o să mă mai plâng niciodată de filmele româneşti din anii ’80—90!

— Ea o să îl vindece până la urmă! îmi zice Bambi. Dar, în secret, toate ne dorim să fim dominate, puţină violenţă. Am citit toate cele patru cărţi!

Deja mă gândesc cu groază că există o continuare. Amelia citeşte aşa ceva? Amelia mea?

Adică, pe Căprioara nu o cunosc, poate că visează în secret să fie caftită de un milionar, dar Amelia mea?

Apare Kim Bassinger, sex symbol-ul din „9 săptămâni şi jumătate”. Doar că acum, cu puţin machiaj, ar putea juca în „90 de ani şi jumătate”.

Kim e un fel de Stăpână a psihopatului, cea care l-a învăţat să bată femei şi l-a înscris la şcoala de psihopaţi.

Ţărăncuţa are un cui împotriva ei.

Ies pe hol.

Intenţionez să merg la toaletă, să mă izbesc de câteva ori cu capul de perete şi să mă întorc uşor ameţit.

Altfel nu rezist până la capăt.

Îl sun pe Ray să mă asigur că nu o caută pe Amelia.

Mă întorc în sală ameţit de la lovituri.

— Este extraordinar Dominatorul! aud de la fata din dreapta.

— Nevoia lui de violentă trebuie înfrântă! Numai ea

poate opri violenţa dacă vrea! îi explică prietenei ei.

— Adică nu o mai bate cu joarda? Am venit ca proastele?

Iar eu mă gândesc, tot ca prostul: undeva, într-un sat din România, un cocălar îşi ascute cuţitul şi vrea să bată o femeie. Şi nu are pe cine. Şi suferă. Şi el suferă, şi femeile din dreapta mea suferă, necaftite.

Dacă aş putea să le fac lipeala pe Facebook…

Scenă de sex, iar Căprioara mă strânge de mână.

— În acest episod, ea nu mai poartă chiloţi Tetra, s-a cizelat!

El nu o lasă să îl atingă, în schimb o lasă să scoată rujul şi să deseneze pe el un fel de hartă.

V-am zis că e psihopat? V-am zis.

Doamnele oftează. Par deprimate, mă întreb dacă au lame sau cuţite la ele. Sper că nu.

„Ăăăă!” gem toate din sală când ea îl atinge pe umăr.

Uitaţi că am zis „sper că nu”.

El o invită la petrecerea dată de părinţii săi, un bal mascat de caritate pentru copiii cu părinţi dependenţi de droguri. În timp ce psihopatul îi spune despre petrecere foarte serios, o întreabă dacă nu vrea să îi introducă nişte bile de rulmenţi.

— În fnd? Eu nu bag nimic în fnd! spune ţărăncuţa epilată.

Din fericire, erau pentru partea cealaltă, aşa că le umezeşte în gură şi se apleacă. Psihopatul face pe

ginecologul, apoi scoate două belciuge de taur. Tot din fericire pentru ea, acestea erau pentru urechi.

Cu bilele înăuntru, ţărăncuţa îl însoţeşte la bal.

— O să îţi placă! o asigură el.

Cred că, după filmul ăsta, va creşte mult vânzarea de rulmenţi în România.

Sunt blocat undeva în mintea mea: Amelia a citit toate volumele!

Noi doi, la patruzeci de ani, nu am folosit niciodată bile, bice, vătraie şi măciuci. Oare Amelia mea îşi doreşte aşa ceva? Vrea să mergem împreună la aniversarea zilei de naştere a unui copil cu bile de rulmenţi în…? Asta le incită pe femeile de azi? Unde pana mea am trăit atâţia ani?

O unghie înfiptă direct în came îmi alungă gândul.

— Acum o loveşte! se bucură Căprioara.

Mă şi văd, acasă la Bambi, ea atârnată de suportul de draperie, eu cu un vătrai în faţa ei. Dacă o să îi car lovituri ca în film, oare se aude de la etajul cinci?

Sunt în stare să o lovesc? Ce inimă trebuie să ai ca să loveşti o femeie, chiar dacă îi face plăcere?

Pe ecran, în timp ce oamenii de la Gala de Caritate vorbesc despre sărmanii drogaţi, ţărăncuţa se aşază la o masă şi gâfâie. Acum aflăm la ce erau bune bilele. Apoi psihopatul o invită în camera lui, iar ea se dezbracă şi se pune cu fundul în sus.

— Loveşte-mă! şi-o cere ţărăncuţa epilată.

Şi atât aştepta nebunul: o leagă de pat şi o arde! îi cară palmă după palmă, în dos.

O dată! „Aaah!” colectiv.

A doua lovitură. „Uuu!”

La a treia lovitură am gemut şi eu, că prea se uitau toţi urât la mine.

Căprioara se uită când la ecran, când la mine. Este momentul în care îmi dau seama clar că vrea bătaie. Adică şi-o cere. Ce nebunie m-a adus pe mine în momentul ăsta al vieţii? Cu ce am greşit eu, copil simplu, crescut în Titan, să ajung să mă întreb dacă pot să bat o femeie?

— Îţi place? îi spun plin de speranţa că va zice „nu”.

— Mult de tot! geme Bambi.

E clar, în drum spre casă va trebui să ne oprim să luăm cel puţin o coadă de mătură, un ciocan şi un făcăleţ zdravăn. Mă gândesc, dacă tot intru într-un magazin cu unelte, să iau şi o greblă pentru la ţară.

Psihopatul tocmai foloseşte pe ţărăncuţă un cârlig de rufe. Îi zice „cârlig pentru sfârcuri”. Toată viaţa am văzut rufe la întins, agăţate cu cârlige de sfârcuri, şi niciodată nu mi-am dat seama ce sunt alea. În prostia mea, chiar am crezut că-s cârlige de rufe când, de fapt, erau invitaţii la sex. Aşadar: orice femeie care întinde rufe vrea să…

Dracu’ să le mai înţeleagă pe femei!

— Aşa o să te bat şi eu, fă, diseară!

Uite un bărbat cu cojones! Brusc, individul din faţă

devine eroul meu!

— S-o baţi pe mă-ta, mă!

Gata, nu mai e eroul meu.

Urmează nişte faze din care noi trebuie să înţelegem că psihopatul bătăuş are bani: o plimbă cu vaporaşul, îi spune că are un port, posedă câteva clădiri, că vrea să cumpere editura la care lucrează ea etc…

Practic, cocălarul este cel mai bogat om de pe Pământ, într-o zi, o să cumpere şi Pământul.

Apoi psihopatul o bate iar. Tot la fund. Mă simt parţial răzbunat.

— Uneori ne place să dominăm! îmi dă lecţii Căprioara.

Este bine că, din când în când, cineva din mizeria asta de film ia bătaie.

Mă întreb: cine o să îl bată pe nebun, pe scenarist, pe regizor, pe producător?

Mă ofer.

Femeilor din sală le place bătaia. Chestie de bani. Dacă o bătea un sărăntoc, era de condamnat. Alta e să te bată un bogătan! E coadă.

— Silviu, dar îţi place?

— Piu…

— E psihologic, trebuie să îl înţelegi până la final. Psihologic, nepsihologic, nu pot decât să mă gândesc că am la baie nişte cârlige de rufe, iar Amy probabil că oftează de câte ori trece pe lângă ele.

Psihopatul şi ţărăncuţa merg cu liftul. El îi spune să îşi dea jos chiloţii, iar ea o face. Urmează un control ginecologic amănunţit, de faţă cu ceilalţi.

Şi asta le place femeilor din sală.

— La noi în lift sunt camere! urlă o doamnă.

Trecută binişor de cincizeci de ani, cu un coc imens, mustăcioară şi o voce răgușită.

Mda, camerele ar fi ultima problemă.

Băiatul cu privire fixă o cere de nevastă și îi mărturiseşte:

— Sunt sadic!

No shit! Noi chiar nu ne-am prins!

— E sadic! confirmă sinucigaşa Adele din dreapta. Numai genii în sala asta!

— În episodul unu, o agăţa de grindă şi o bătea cu vătraiul. E o practică BDSM, îmi spune Bambi pe un ton cult.

Mă prefac a înţelege acronimele şi dau din cap ca un intelectual. Bambi vrea să mă atragă în casa ei și să mă rupă în bătaie ca pe cai, vă spun eu!

Iar o bate puţin, dar fără bici, fără vătrai. Tot cu palma, tot la fund.

Echipa de producţie a acestui film, în frunte cu scriitoarea, ar trebui închisă într-o cameră şi pusă să urmărească filme porno!

Sunt filme de amatori pe ponhub filmate de zece ori mai bine!

Apare o nebună (e pe ecran a doua oară, dar prima dată aţipisem) şi o ameninţă pe ţărăncuţă cu pistolul. Se pare că nebuna este o fostă supusă a psihopatului şi are pata pusă pe fata noastră. Probabil faptul că rivala ei e epilată definitiv a scos-o din minţi!

Psihopatul intră în casă la timp, astfel încât reuşeşte să o salveze pe ţărăncuţă.

El îi spune „Şezi!” nebunei. Aceasta se pune în patru labe ca un câine, iar el o mângâie pe cap. Dacă nebuna îi linge mâinile, plec!

Cocălarul pleacă în alt oraş şi cade cu elicopterul. Da, atât de prost pilota.

Există o speranţă să crape?! Există o speranţă şi pentru noi, bărbaţii, să se termine filmul şi să nu se mai facă partea a treia?!?!

Caut pe net: EXISTĂ şi partea a treia a cărţii!

Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k! Fu*k!

Sunt deprimat.

Mă gândesc că mai am cel puţin un sfert de oră din film şi că Amelia, după atâţia ani cu mine, îşi doreşte în secret să fie arsă cu ţigara şi bătută la greu. Am lacrimi pe toată faţa, mi-am udat şi floricelele.

— Nu plânge! îmi spune Căprioara. Mr. Grey o să scape!

Urmează, nu neapărat în ordinea asta:

Ea boceşte după el, familia lui e îngrijorată, floricelele

mele au gust de lacrimi, Kim Bassinger trece prin cadru, o Adele leşină, apoi se deschide uşa liftului şi apare el.

Psihopatul a scăpat din accident! Pida mă-sii de viaţă, Silviuleee!!!

Ţărăncuţa e fleaşcă, la fel şi Căprioara, cocălarul o priveşte romantic ca un butoi privind un calorifer. Nu am găsit o comparaţie mai bună.

Ea acceptă cererea lui în căsătorie. El e fericit: va putea să o rupă în bătaie tot restul vieţii!

Ea e atât fericită, încât îl roagă să îi care câteva peste spinare, la culcare.

Eu nu mă simt pregătit să bat pe nimeni.

— Ce adânc e! geme Bambi.

E ziua nebunului. Le spune tuturor că o cere de nevastă pe ţărăncuţă. Lui Kim Bassinger îi pică faţa. Deşi răutăcioşii ar putea spune că i-a picat acum vreo douăzeci de ani.

Mai ştiţi că ţărăncuţa desenase cu ruj, la începutul filmului, pe corpul lui, o hartă? Ei bine, se pare că el nu s-a spălat şi o are şi acum.

De data asta o lasă să îl atingă în interiorul hărţii, prin Ohio.

Femeile din sală aplaudă ca la congres. Este momentul de maximă intensitate al filmului!

— Ţi-am zis că e psihologic? Ţi-am zis!

— Mi-ai…

Ţărăncuţa a avut voie să îi atingă pieptul psihopatului!

Drept recompensă, el o mai bate puţin.

Nu pot să închei altfel. Filmul ăsta are mesajul: rupe-o în bătaie!

Mergem încet pe stradă şi mă întreb dacă ar trebui să aştept până în camera Căprioarei ca să o bat sau să încep din lift. Şi la ce raion să oprim pentru ustensilele alea: unelte de grădină sau un pet shop cu harnaşamente şi bice?

S-au dus naibii pe geam banii alocaţi de guvern pe campaniile împotriva violenţei domestice.

În drum spre casă, recunoscător că s-a terminat, dar şi uşor temător, gândindu-mă la aşteptările Căprioarei, i-am spus:

— O să te las la bloc, iar eu trag o fugă până la magazin.

— Sigur, Silviu. Nu putem intra împreună.

— Ne vedem după?

— A, nu. Azi trebuie să stau şi să mă liniştesc. M-a consumat filmul ăsta total. Sper că nu ţi-am lăsat urme în braţ.

— Cum o să găsesc unghia, ţi-o dau înapoi. A ajuns pe la os.

Am deschis uşa apartamentului. Amy se uită la televizor, iar copiii dormeau. Am fugit în baie şi, într-un acces de prostie, am luat doi cleşti metalici de pe sârmă.

— Iubito?

— Tăntălăule? Mă sperii puţin.

Stau cu mâinile întinse spre ea şi oscilez între gândul de a-i spune „Tu chiar vrei să te apuc cu ăştia de sâni?” şi „Cum naibii să citeşti porcăria aia? Chiar vrei bătaie?”

— Tăntălăule? Eşti bine?

— Mă frământă ceva.

Era puţin spus. Mă ardea pe interior. La patruzeci de ani nu îţi doreşti să afli că femeia de lângă tine îşi doreşte în secret să fie altoită, nu e puţin lucru.

— Amy. Tu chiar vrei să te bat?

— Huh?

Trebuia să fiu mai explicit.

— Vrei să fii agăţată de grindă şi să folosesc vătraiul de şemineu pe pielea ta? Dacă am avea un vătrai… Apoi vrei să te caftesc seara la culcare, să ne ardem cu ţigara, să bagi bile de rulmenţi în tine, să ne tăiem şi treburi de astea?

— Huh? Ce s-a întâmplat?

— Am văzut ce carte citeşti şi am citit pe net despre ea…

Amy se ridică de pe canapea, trece pe lângă mine, apoi revine în cameră cu o foarfecă mare.

Se pune în faţa mea, la un pas, şi trece foarfecă dintr-o mână în alta. Mă priveşe cu ochii mici.

Chiar vrea! Vrea să mă taie?

Vrea să o bat?

Trăieşti în casă cu un om şi…

— Întoarce-te!

Mă întorc resemnat şi închid ochii. Amy vrea să facem sex cu violenţă! Amy! O ştiu de la optsprezece ani, avea o

fustă scurtă şi toată Politehnica îi vedea bikinii. Amy, am fost împreună de atunci, avem doi copii, locurile noastre, amintiri, concedii, o viaţă.

Amy vrea să ne tăiem cu foarfecă!

Măcar, dacă mă răneşte cineva, să fie ea!

Aud un „hast" lângă ureche. Apoi încă unul.

Mă întorc încetişor cu faţa spre ea. Zâmbeşte. E zâmbetul ăla forţat, trist, numai al ei.

— Aveai o bucată de eşarfă agăţată la guler.

O apropie de nas şi o miroase, apoi o lasă să cadă pe covor. Şi pleacă la culcare, lăsându-mă singur, cu toate întrebările în cap. Este pentru prima dată când pleacă fără să mă întrebe când vin la culcare sau să mă sărute de noapte bună.

S-a prins…

Dimineaţă

În mijlocul sufrageriei sunt două sute de kilograme de haine, geamantanul nostru roşu, alte patru genţi şi o femeie hotărâtă. Amy.

E momentul ăla în care tu, ca bărbat, îţi dai seama că raportul de tricouri din dulapurile familiei e de o sută la unu în favoarea ei, cel de pantofi de cinci sute la unu, iar de rochii şi fuste, din fericire, o sută la zero.

— Renovăm?

Este calmă, aproape imperturbabilă. împachetează haină după haină, cu multă grijă.

— Plec.

Mă aşez pe fotoliu şi o privesc. Caut să accesez informaţiile din mica parte a creierului care funcţionează şi fără cafeină.

— Ne mutăm?

Mă priveşte în ochi şi îmi zâmbeşte cald. Mă topeşte.

— Mereu m-ai făcut să râd.

Amy vorbeşte ciudat. Adică mi-e clar că vrea să plece de acasă, să mă părăsească, dar aşa? Fără vorbe? Fără să discutăm?

— Putem să vorbim, iubito?

Izbucneşte în râs. Ar fi râsul ei, dar nu prea e. La final are un „ho-ho” extrem de ciudat.

— Ho-ho? Ce râs e ăsta?

— Nu îţi mai place cum râd, Tăntălăule? îţi plăcea…

— A, nu! doar că…

— Ea cum râde?

Trebuie să beau cafea! Ştie de Căprioară, e clar, dar încă nu pot face faţă dialogului. E o dimineaţă din aia în care am capul greu. Am nevoie de două cafele ca să mă trezesc.

— Ea râde frumos, Tăntălăule?

Şi continuă să strângă, uitându-se în gol.

Merg lângă ea şi îi iau mâna, vreau să i-o sărut. Şi-o retrage, apoi se răzgândeşte.

— Sărut-o. Măcar atâta lucru merit şi eu după şaptesprezece ani.

— Ce vrei să zici?

— Vanilie.

Eşarfa mă-sii! Nu sunt în stare să mint, să neg, să spun

orice. Cuvintele mi-au îngheţat în gât şi nu cred că vor mai ieşi de acolo.

— Am fost la tine la serviciu. Ştiam că e sâmbătă și nu ai unde mânca. Ţi-am pregătit o plăcintă cu brânză și stafide, preferata ta.

Continuă să strângă hainele, aproape că a terminat de împachetat.

— Sau poate că nici plăcinta nu mai e bună?

Vorbeşte mai mult pentru ea, ca şi cum nu aş fi în aceeaşi cameră.

— Mi-au zis că nu ai trecut pe la birou. Ăsta e tricoul pe care l-am luat împreună de la munte. E primul, îl pot lua eu?

Sunt paralizat. O privesc și nu prea știu dacă să încerc să spun ceva sau să mă fac că nu aud. Sau să o iau la fugă.

— Îți las un maiou la schimb, ce zici?

Râde forţat.

— Mi-au zis că nu ai trecut pe acolo, continuă. Apoi te-am sunat. Erai „la birou".

Ia poza de la nuntă cu noi doi şi nişte balonaşe oribile pe spate. Eu – cu moacă de flăcău, ea – cu vomă în gât. O aşază frumos între haine şi închide valiza.

— Ajută-mă la fermoar! Copiii vin de la ai mei la finalul vacanţei, peste două luni. Apoi vedem cum facem cu ei.

Se ridică şi cară, rând pe rând, bagajele la uşă. O gheară din piept nu mă lasă să o ajut.

Sună.

Un individ înalt, cu mustaţă, intră în casă şi începe să care bagajele.

— Mă aştepţi jos, da? Vin şi eu în două minute. Mustăciosul pleacă cu geamantanele în mâini, în cârcă, pe cap.

Amy se uită câteva clipe înspre un romb roşu de pe covor, apoi înspre unul dintre becurile lustrei de pe tavan. Cel ars, pe care m-am angajat că îl schimb acum o săptămână. Apoi îmi cuprinde capul între palme, plângând.

— Tăntălăule, e tânără şi frumoasă, îmi spune printre lacrimi. Şi asta a fost… Fie ca tu să fii fericit de acum şi să îţi găseşti liniştea. Şi, dacă ai noroc, şi… izvorul.

Şi a plecat.

Şi am rămas mut.

Şi s-a întors şi m-a sărutat.

Şi am vrut să spun ceva.

Şi am privit-o cum iese.

M-a părăsit.

A fost o vreme când paradisul era îngrozitor de simplu de definit: dimineaţa, două cafele, doi copii alergând ca nebunii. Şi Amy.

Şi, de a doua zi de dimineaţă, a trebuit să mă mulţumesc cu cafelele.

— Hei, ce vrei să facem azi? Mergem prin parc sau te iau cu mine la birou?

Am aşezat maioul Ameliei pe scaunul din faţa mea şi îi vorbesc. O să ziceţi că sunt psihopat şi că beau cafeaua vorbind cu un maiou alb cu dantelă.

— Nu vorbeşti nici azi?

Ştiu că, văzut din exterior, par nebun. Mai ales că maioul din faţa mea nu dă semne că mi-ar adresa vreun cuvânt. Şi este şi murdar. Păstrează mirosul ei şi nu m-am îndurat să îl spăl.

— Ar trebui să te frec cu clăbuc azi. Dar nu mă lasă inima.

O să vă întrebaţi de ce nu am căutat-o în toată luna asta: dar am făcut-o! Şi pe la prieteni, şi pe la rude, peste tot. Chiar şi pe la şcoală, deşi era vacanţă. Mi-am imaginat că Amy este undeva, într-o casă, cu Mustăciosul ei. Nu ştiam exact unde s-a mutat.

— Ce zici? l-am întrebat pe domnul maiou. Mergem la film azi, să mai ieşim din casă?

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că maioul ăla nenorocit nu avea să-mi răspundă niciodată. Şi l-am aruncat într-un dulap.

Şi, a doua zi, după ce am băut cafeaua singur, mi-a sunat telefonul. Un strigăt…

Va urma

Tipar: ARTPRINT
E-mail: officeartorint.ro
Tel.: 021 336 36 33

Ce zic cititorii despre carte:

„Mulțumesc Silviu Iliuță! Cartea este minunată, conține povestiri incredibile, unele pline de haz iar altele tulburătoare. O carte care te face să plângi și să râzi în același timp. Îți apreciez umorul și îmi place enorm modul în care povestești."

Ciocan Ana Daniela

„Îmi vine să dau titlu pentru fiecare paragraf citit! Pentru fiecare propoziție devorată!
Cartea mi-a trezit un milion de emoții, ducându-mă cu gândul la toate cărțile care au dat culoare vieții mele, am decis să îi dau un titlu : "Nopți și zile" Desprins parcă din realitatea mea!
Stimabile autor, Silviu Iliuță, nu îmi amintesc o carte care să îmi fi provocat un așa imens mix de emoții!
Ma înclin cu respect! "

Ionela Talas

După ce a devenit rapid foarte popular la el în bloc, la frageda vârstă de patruzeci de ani, Silviu Iliuță, autorul blogului cronicipebune.ro, a găsit, în sfârșit, un titlu pentru cea de-a doua carte, parte a unei trilogii. Și dacă tot a găsit titlul, s-a gândit să scrie și ce e între coperți.

Ziarele prestigioase de afară nu au scris nimic despre această operă. Nu le pasă.

Criticii s-au declarat absolut, dar absolut neinteresați. Nici nu au citit-o.

Cititorii s-au îngrămădit, au dat năvală să o cumpere în prima zi. Sigur, poate pentru că a fost la promoție cu o tigaie. În sensul în care... dacă luai tigaia, îți dădeau cartea gratis.

Ca să nu te bulversăm, îți spunem că dacă nu ai citit „Toate titlurile bune au fost date“, nu e nicio problemă. Poți să citești mai întâi „Am găsit un titlu“, apoi să o iei și pe prima. E ca la „Războiul Stelelor“, chiar funcționează întoarcerea în timp.

În fine, citiți și vedeți voi cum stă treaba. Dacă nu se vinde singură, încercăm din nou promoția cu tigaia.

Varianta reeditată a volumului
“Am găsit un titlu”

ISBN 978-606944301-9
